

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/21 (111) ● 31 Mayıs 2003 ● 500 000 TL

**Hükümet ve ordu, sermayeye ve emperyalizme
uşaklıkta birbirleriyle yarışıyor...**

Pazarlık konusu edilen geleceğimizdir!



**Geleceğimize
sahip çıkalım!**

İÇİNDEKİLER

Düzen içi didişmelerin gizleyemediği! . 3
Umut sınıf kavgasında! 4
AKP hükümeti işçi düşmanlığına devam ediyor! 5
Tuzla Deri-İş yöneticilerine tutuklama 6
<i>Kölelik yasasına ve özelleştirme yağmasına karşı</i>
Genel grev-genel direniş! 7
Bursa mitinginde işçilerle kölelik yasaları ve özelleştirme saldırısı üzerine konuştuk 8
“Üretimden gelen güç kullanılmadan sermayeye geri adım atılamaz...” 9
Emperyalistler arası uzlaşma sonucu
Güvenlik Konseyi Irak’a uygulanan ambargoyu kaldırdı. 10
TÜSİAD’ın ABD ziyareti 11
Sınıfın devrimci mücadele programı altında birleşelim, savaşalım, kazanalım! (Orta sayfa) 12-13
İran ve Suriye konusunda tavrınızı netleştirin! 14
Af istemi pişmanlık yasasının alternatifi olamaz 15
Fransa’da güçlenip yaygınlaşan sınıf mücadeleleri 16-17
<i>Anadolu Liseli Gençlik Platformu</i>
<i>Bülteni’nden</i> 18
Özgürlük sosyalizmle gelecek! 19
Duydunuz mu? 20
Nurhak şehitleri devrimci sınıf kavgamızda yaşıyor 21
Dikkat!... ‘Dalgalı’da
dalgaya gelmeyin! 22
Mücadele Postası 23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/21 (111) ● 31 Mayıs 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Devletin tepesinde, “genç subayların” AKP’den rahatsız olduğuna ilişkin haberlerle başlayan tartışmalar geçen haftanın temel gündemiydi. Ecevit hükümeti dönemindeki Anayasa kitapçığı fırlatma nedeniyle(!) patlak veren krizden dersler çıkarılmış olsa gerek, bu kez tartışmanın tarafları Borsa’yı düşünerek hareket ettiler. Böylece, 28 Mayıs’ta yapılan MGK toplantısında bu konuyla ilgili hiçbir açıklama yapılmadı.

Ama biliyoruz ki, uşaklıkta birbirleriyle yarışan hükümet ve ordunun uygulanmakta olan uşakça politikalara ilişkin birbirlerinden esaslı farkları yok. Tabii ki, tepede didişmelerin olmaması bunun için yeterli değil. Değil, zira sermaye devleti 80 yıllık tarihi boyunca hiçbir zaman istikrarlı bir siyasal tabloyu sağlayacak bir iktisadi alt yapıya sahip olamadı. Son 50 küsur yıllık gelişmesinde hemen hiçbir alanda bağımsız bir politika izleme gücü bulamadı. Emperyalist kışkaç her geçen gün daha fazla daraldı. Bu tablo içinde AKP hükümeti de, diğerleri gibi, uşaklıkta daha hızlı hareket etmek ve bu arada kendisine ve temsil ettiği kesimlere bir takım ayrıcalıklar sağlamak istiyor. Her düzen partisi gibi, “bal tutan parmağını yalar” dercesine kendi yandaşlarını yönetim mekanizmasına dahil etmek, böylece çıkarlarını sağlama almak istiyor. Onun dinci özlemleri canlı tutmaya dönük başka adımlarını da önplana çıkararak ordu ise, hem ulusal hem de uluslararası alanda kontrolü elden bırakmak istemiyor. Özellikle, AB’ye üyelik ve ABD ile gerilen ilişkilerin düzeltilmesi konusunda AKP hükümetinin kendi başına önplana çıkmasını can sıkıcı bir durum olarak görüyor. Bu sürtüşmelerden kimin daha kazançlı çıkacağını ise zaman gösterecek. Ama şimdiden belli ki, bunca gürültü ve patırtı ordunun hancı, hükümetlerin yolcu olduğu bir mahalde gerçekleşiyor.

Bizi asıl ilgilendiren asıl nokta ise emekçilerin kafasının karıştırılarak yaratılan toz duman içinde bir dizi saldırının peşpeşe hayata geçirilmesidir.

Bizi bekleyen görev AKP’nin demokratikleşmeyi,



ordunun ise irticacı güçlere karşı çağdaş toplumu ve laikliği temsil etme iddiasıyla bir yer tutmaya çalışmasının yaratacağı yanılısamalara izin vermemek, sermaye iktidarının karşısına tok bir sınıf tavrıyla, sınıfın örgütlü gücüyle çıkmaktır. Aynı şekilde sendika ağalarının yarattığı yanılısamayı parçalamak, ördüğü barikatları yıkmaktır. Ancak bu yolla işçi sınıfı, onların gündemine karşı kendi gündemiyle çıkmayı başarabilir.

7 Haziran günü izmit’te yapılacak özelleştirme karşı mitinge bu sorumlulukla hazırlanmalıyız.

Okurlarımızı bundan böyle *Ekim Gençliği*’ dergisi ile yazışmak için ekim_gencligi@yahoo.com adresini kullanabilirler.



Düzen içi didişmelerin gizleyemediği!

Ordunun misyonu ve siyasal yaşamdaki yeri

Geçtiğimiz hafta başında devletin zirvesinde yaşanan tartışmalar, yeni hükümetin işbaşına gelmesinden bu yana bir biçimde geri planda kalan sorunları ve sermaye iktidarının siyasal açmazlarını bir kez daha gündeme taşıdı. “Genç subaylar rahatsız” haberiyle başlayan tartışmalar ve bu tartışmalara ilişkin yorumlar, tarafların amaç ve iddialarını ve AKP-TSK ilişkilerindeki sorunları aşarak, iç ve dış siyasal cephede yaşanan siyasal gerilimlerin örtüsünü araladı.

Doğal olarak bu tartışmalar, tıpkı benzerleri gibi, ordunun misyonu ve siyasal yaşamdaki yeri sorununa bu vesileyle bir kez daha ışık tutuyor. Sınırları itibarıyla küçük çaplı sayılabilecek bu tartışma bile sermaye ordusunun, kurucusu olduğu burjuva cumhuriyetinin en temel yönetici aygıtı olarak varlığını sürdürmekte ısrarlı ve kararlı olduğunu gözler önüne serdi. Hükümet süresi boyunca AKP hükümeti şahsında, onun bazı ayrıcalıklar elde etmek için dinsel gericiyi kullanma eğilimleri ve bu minvalde gelişen daha pek çok sorun yaşanacak; rejimin niteliği ve düzenin bekaası çerçevesinde siyasal yaşamda kendine belirleyici bir yer edinen ordunun müdahaleleri, balans ayarları güncelliğini koruyacaktır. Bu tablo yalnızca açık ya da örtülü bir dinci kimliğe sahip AKP gibi partilerin hükümete gelmesinin değil, iktisadi krizlerden kök alan siyasal istikrarsızlığın bir sonucudur. Ama elbette, sermaye sınıfının, ortada kendisini hedef alan devrimci bir tehdit yokken dinsel gericiyi tırmandırarak, din sömürüsü yaparak prim yapmaya çalışan partilere prim vermek istememesinin, bu konuda yaşanan sürtüşmelerin de tarihsel deneyimlerle sabit bir anlamı var.

Dinci-gerici sermaye partilerinin manevrası ve ordunun “şeriat sopası”

Bir haftadır gündemi kaplayan tartışmaların kaynağında AKP hükümetinin dinci kimliği ve bir takım icraatları (kamuda kadrolaşma, türban vb.) nedeniyle başta ordu olmak üzere bazı çevrelerin duyduğu rahatsızlıklar, AB üyeliği nedeniyle yapılacak yasal değişiklikler ve ABD ile ilişkilerde yaşanan gerilimler var. Savaş ortamında bir parça geri planda kalan bu konular şimdi çeşitli vesilelerle yeniden önplana çıkıyor.

Ordu, yeni hükümet işbaşına geldiğinden beri AKP’ye dair kaygılarını dile getirmiş ve bir takım dinci eğilimlerine vesile çıktıkça fiilen tutum almış, ya da demeçlerin arasına serpiştirilmiş sözlerle hassasiyetlerini ifade etmişti. Meclis başkanı Arıncı’ya yapılan ziyaretin 5 dakika ile sınırlı tutulması, pek çok atamanın geri çevrilmesi, AKP’li milletvekillerinin türbanlı eşlerinin katılması nedeniyle cumhurbaşkanı ve ordu temsilcilerinin 23 Nisan resepsiyonuna katılmaması, bu tutumun ifadesi olmuştu. Fırsat buldukça bu türden adımlar atan takiyeci AKP ise bu türden tutumlarla karşılaştıkça da çark etme, ortamı yumuşatma taktiğini izledi-izlemeye devam ediyor.

Bu gerginliği su yüzüne çıkaran ise, Genelkurmay Başkanı Özkök’ün “kaynağı kendinden menkul” dediği bir gazete haberi idi. Kemalizmin bayraktarlığını yapan *Cumhuriyet* gazetesi, kulislerde dolaştırılan “ordunun genç subayları bu durumdan rahatsız” haberini manşetine taşıyarak tartışmaların fitilini ateşledi. Şimdiye kadar AKP ile yaşanan sorunlara ilişkin resmi bir açıklama yapmayan, birinci ağızdan ifade edilen bir tutumla kamuoyunun karşına çıkmayan ordu, bir takım iddialara yanıt vermek üzere

akredite (güvenilir) gazetecilerle hafta başında gayri-resmi bir toplantı düzenledi. Toplantı gayri-resmi olsa da, ifade edilenler ordunun resmi görüşleriydi.

Öncelikle dinci gazete temsilcilerinin çağrılmayarak verilmek istenen mesajın en açık biçimde verildiğini belirtmek gerekiyor. Kuşkusuz ki toplantıda verilen beyanatlara gibi, bu açık tutum da bir yenilik taşıyor.

Toplantıda Orgeneral Özkök, kısaca; yalnızca genç subaylar değil, ordunun bütünü rahatsızdır ve tüm konularda olduğu gibi bu konuda da ordu içinde yaklaşımlarda bir farklılık yoktur diyerek yapılan haberleri “lanetlediğini” ifade etti. Bu vesileyle sebep-sonuç ilişkisi çerçevesinde irticai gelişmelere karşı 28 Şubat’ın sürekliliğine, ordunun bu konuda hassas olduğuna vurgu yaptı. Hükümetle tezkere konusunda görüşlerinin aynı olduğunu ifade eden Özkök, fakat bunun genellenerek “hükümetle şiiir gibi uyumluyuz” biçiminde kasıtlı olarak çarpıtıldığını belirtti. Kısaca, Özkök, ordunun AKP’ye karşı resmi tutumunu 28 Şubat konseptine oturan bir çerçevede, fakat daha yumuşak bir üslup kullanarak ifade etti.

Medyadaki bazı kalemlere bakılırsa, bunlar gerginlik ve çatışmalardan çıkar ıman bir takım çevrelerin oyunuydu. Bazı yorumculara göre, “kimileri AKP’yi orduya dövdürmek” istiyordu. İslamcı basın ise, Özkök’ün açıklamalarını, AKP hükümetiyle ordu arasında sorun olmadığını bir kanıtı olarak sunma yolunu seçti vs. Çıkar çatışmalarına bağlı olarak şekillenen tutum farklılığı için bir yanıysa, daha özeldir ordu ve islami partiler, daha genelde ise ordu ve hükümetler arasındaki dalaşmalar da bir başka yanı. 80. yılına giren cumhuriyetin hiçbir döneminin sorunsuz geçmemesinin siyasal arka planı, temel sınıflar arasındaki çatışmaların mevcut durum ve düzeyi ve emperyalist güçlerin etkileri dikkate alınmadan yapılan bu türden güncel yorumların bir açıklayıcılığı da olamaz.

Emperyalist cendere altında kim neyi amaçlıyor, kim nerede duruyor?

Kuşkusuz bu güncel tartışmaların bir diğer yanı da emperyalist odakların şu ya da bu nedenle Türkiye üzerindeki hakimiyetlerini artırma çabasına ve bu amaçla yapılan müdahalelere vesile edilmesidir. Savaş nedeniyle Türkiye’den istediğini tam olarak alamayan ABD, bir taraftan bu gerilimden en iyi biçimde yararlanmak için orduya istediği resmi açıklamayı yaptırmak amaçlı eleştiriler, tehdit ve aşağılamaları sürdürürken, diğer taraftan bu çabasından sonuç almak üzere hükümet ve TÜSİAD üzerinden baskılarını artırmaya çalışıyor. Tartışmalar sürüyorken ABD’yi ziyaretini gerçekleştiren TÜSİAD Başkanı T. Özilhan’ın, yara alan ABD-Türkiye ilişkilerini düzeltmek için, Türkiye’nin İran’a baskı yapması, Ortadoğu politikasında ABD ile ortak hareket edilmesi gerektiği önerisi, bu baskının bir ürünü. AKP’nin, ABD’nin ordu yerine kendilerini asıl muhatap kabul etmesi için elinden geleceğini yapacağı, uşaklığı pervasızca tırmandırmaktan geri durmayacağı bilinen bir gerçek. Fakat sorun, AKP’nin bu istekle yanıp tutuşması değil, ABD’nin gerçekten böyle politik tercihte bulunup bulunmayacağı.

Öte taraftan AB, üyelik kriterlerinden biri olan “sivilleşme” yönündeki adımların atılması için ordunun siyasetteki ağırlığının asgariye indirilmesini, Kürtler’e kırıntı haklar için yasal düzenlemelere gidilmesini öteden beri dile getiriyor. AKP hükümetinin bu konuda atacağı adımları bekliyor ve destekliyor. Mevcut tartışmaların bir de böyle bir boyutu ve çerçevesi var.

Bu gerilimli tabloda taşları yerli yerine oturtmak ve güncel gelişmelerin seyri içinde yaratılan göz yanılmalarından kurtulmak için şu soruları sormak gerekiyor: ABD, gerçekten orduyu cezalandırmaya, karşılığını alamazsa gözden çıkarmaya mı çalışıyor? Ya da tersinden sorarsak; ordu, ABD’ye ve AB’ye karşı bir tutum değişikliği içinde midir? Emperyalistler için giderek gözde bir muhatap olmaktan çıkmakta olan ordu, bu nedenle daha bağımsız bir politika izlemeye mi yönelmektedir? Orduyu gözden düşürmek ve AKP hükümetini parlatmak için darbe tartışmaları bilinçli olarak mı tırmandırılmaktadır? Orduyu ulusal çıkarların gerçek temsilcisi, hükümeti ise işbirlikçi, şeriatçı ilan edenler bu sorulara tereddütsüz biçimde evet diyebilirler. Hatta, bir ordu temsilcisinin bir konuşmasında Avrasya’ya da açılmamız sözünü bunun kanıtlarından biri olarak sunabilirler. Fakat spekülasyon bir yönü olan sonucusu hariç, bu sorulara ne şimdi ne de yakın bir gelecekte evet demek için yeterli neden var ortada.

Ordu ne AB’ye ne de ABD’ye karşıdır

Ordu, AKP hükümetinin Kürt sorunu çerçevesinde AB’nin Türkiye’den istediği bazı yasal düzenlemelere gitmesine, terörle mücadelenin 8. maddesinin kaldırılmasına karşı olduğunu, bunları Türkiye’nin birlik ve bütünlüğüne karşı bir tehdit olarak gördüğünü defalarca ifade etmiş bulunuyor. “TSK, AB’ye uyumun vasıtasıdır” diyerek ordunun AB karşıtı gibi gösterilmesinden duyduğu rahatsızlığı dile getiren Özkök, “AB’ye herşeye rağmen değil, onurla, eşit şartlarda, birliğimizi, bütünlüğümüzü koruyarak girmeyi istiyoruz” resmi görüşünü bu toplantıda da yineledi. Ardından Yaşar Büyükanıt, “bazıları amaçlarına ulaşmak için AB üyeliğini araç olarak kullanmak istiyorlar” diyerek, ordunun ihtiyatlı yaklaşımını bir kez daha vurguladı. İhtiyat kuşkusuz ki, AB üyeliğine ya da ABD’ye karşı değil; daha dar çıkarlar ve bir takım fırsatlar için daha ucuza pazarlık yapmaya çalışanlara karşıdır. Dönüp bakıldığında gerek Kürtçe özel TV, gerek TMY’nin 8. maddesinin kaldırılması gerekse seçimlerde yabancı gözlemci bulundurulması konularının AB üyeliğinde esaslı bir yer tutmadığı; ordunun ise “henüz bu değişiklikler için erken” demenin dışında bir itirazının olmadığı görülür.

Wolfowitz’in orduyu azarlayan sözleri hatırlatıldığında, en fazlasından “ABD bizi anlamadı” demek mi ABD karşıtlığıdır? “ABD için çok şey (uşaklık!) yaptık” demek mi? Başından beri hedefimiz Avrupa’dır diyenler mi AB karşıtı ve onurlu siyasetin temsilcisidir?

ABD, elbette tatsız bir pazarlık sonucu ortaya çıkan anlaşmazlık nedeniyle 50 yıldır koca bir ülkeyi arka bahçesi gibi kendisine kullandıran Türk ordusuna kırgın ve öfkeli. Ve elbette, en tepedeki genaraline kadar tüm kademelerini belirlemede söz sahibi olduğu ordu gibi değerli bir uşaklığı çok kolayından ıskartaya çıkaracak değil. Ona daha çok ihtiyacı var. Ha keza, sermaye düzeninin bu silahlı bekçisinin de ABD’ye.

Şimdiye kadar Türk ve Kürt emekçileri bu çıkar birliğinin faturasını kanlı darbelere, peşkeşlere ve aşırı insafsızca sömürüye hedef olarak fazlasıyla çektiler. Eğer, olağanüstü bir değişiklik olmazsa, önümüzdeki dönemde tüm bölge halkları da başını ordunun çekeceği, uşaklıkta ondan aşağı kalmayan AKP gibi gerici düzen partilerinin de bu koalisyonda bir rol oynayacağı bu uşakça işbirliğinden daha çok canı yanacak, daha çok acılar çekecektir.

Bölgemizi saran bu kirli çıkar birliği arayışlarına karşı kurtuluş devrimde; bağımsızlık, işçi sınıfının bağımsız devrimci mücadelesini ve halkların devrimci temellerdeki dayanışmasını yükseltmektedir.

Ne Cumhurbaşkanı, ne Anayasa Mahkemesi!..

Umut sınıf kavgasında!

Kölelik yasası meclisten geçti. 3-5 maddesi patronlar ve sendika konfederasyonları arasında yeniden göstermelik şekilde müzakere edildikten ve cumhurbaşkanınca onaylandıktan sonra yasa yürürlüğe girecek.

İşçi düşmanı AKP hükümetinin gecesini gündüzüne katarak meclisten geçirdiği bu yasayla, çalışma yaşamı patronların çıkarları doğrultusunda esnekleştirilmiş, işçi sınıfının en temel kazanımları bir çırpıda gaspedilmiş ve patronlara işyerlerindeki tüm kuralları belirleme ve bir sömürü cehennemine çevirme hakkı tanınmış oluyor. Kuşku yok ki bu işçi sınıfının kazanımlarına vurulmuş büyük bir darbedir.

Patron örgütleri bu yasanın çıkması için aylardır çaba gösteriyorlardı. Patronlar tarafından ülke ekonomisinin kriz ortamından kurtularak ayakta kalması, küresel dünyada Türk firmalarının rekabet şansının artırılması gibi gerekçelerle süslenen iş yasasını değiştirme çabaları, hükümetçe de demokratikleşmenin bir gereğiymiş gibi sunuldu.

Sendikal ihanet çetesi misyonunu layıkıyla yerine getirdi

Patronların çabası sendika ağalarından da destek gördü. Patron örgütleri ve sendika konfederasyonları arasında bir işbirliği protokolü imzalandı, birlikte sözde bir bilim kurulu oluşturular. Sendika ağaları, patronlara bu konuda sundukları desteği sürecin başından bu yana türlü şekillerde gerekçelendirdiler. İhanet çizgisini artık en açık biçimler altında sürdüren Türk-İş'in ve AKP hükümetine yakınlığını gizleme gereği duymayan Hak-İş'in hiçbir inandırıcılığı olmayan gerekçelerini atıyoruz. Bu üç konfederasyon içinde bir parça farklı yerde durduğu görüntüsü vermeye çalışan DİSK'e bakıyoruz. DİSK sürecin en

başında verdiği desteği sonradan şu şekilde açıklıyordu.

"DİSK, uzun bir dönemdir a-tipik istihdam diye adlandırılan istihdam biçimlerinin İş Yasası kapsamına alınarak bu tür çalışan işçilerin korunmasını talep etmektedir. Bu perspektifle, iş yasasının değiştirilmesi gerektiğini söylemiştir. Ancak DİSK sadece İş Yasası'nın değil, aynı zamanda Sendikalar Yasası ve Toplu Sözleşme, Grev Yasası'nın da değiştirilmesi gerektiğini söylemektedir. Bu çerçevede yasa değişiklikleri için oluşturulan komisyon çalışmalarının önünü açan bir yaklaşım içinde olmuştur." (Birleşik-Metal Sendikası'nın yasayla ilgili broşürü)

Fakat sözde bilim kurulunun hazırladığı taslak yenilir yutulur, izah edilebilir cinsten değildi. Tümüyle sermayenin ihtiyaçlarına göre hazırlanmıştı ve işçi sınıfının en temel kazanımları ayaklar altına alınıyordu.

İhanetçi bürokrat takımının bu durum karşısında ilk yaptığı, yasa taslağını işçi ve emekçilerden gizlemek, tartışılmasının önüne geçmeye çalışmak oldu. Fakat herşeye rağmen yasa taslağı konuya duyarlı işçi ve emekçiler tarafından öğrenildi, tartışmaya açıldı. Tabanda tepkiler yoğunlaşmaya ve işler karışmaya



başlayınca sendikalar başka bir mazeret aradılar ve buldular. İş yasasının karşısına İş Güvencesi Yasası'nı koydular ve sanki bu ikincisi işçi sınıfına çok önemli kazanımlar getiriyormuş gibi "İş Güvencesi Yasası çıkmadan İş Yasası çıkmamalı" teranesine sarıldılar. Bu tabanı oyalamayı, tepkileri yatıştırmayı ve dikkatleri İş Güvencesi Yasası'na çekmeyi hedefleyen bilinçli ve art niyetli bir tutumdur. Bunu görmek için gene DİSK adına çıkartılmış bir broşürden alıntılar yapacağız.

"... iş güvencesine yönelik olarak yapılan düzenlemelerin işten çıkarmaları tümüyle ortadan kaldıracı bir yanı yoktur. İş güvencesi ile ilgili düzenlemeler hizmet akdinin feshedilmesini engellemeye yönelik değil, bu feshi geçerli bir nedene dayanarak yapmayı öngörmektedir. Ayrıca düzenlemelerin kapsamı oldukça sınırlıdır."

"... İşyerlerinin yüzde 80'i işçilerin yaklaşık yüzde 22'si iş güvencesi kapsamı dışında kalmaktadır. Diğer yandan bu düzenleme kağıt üzerinde işyerlerinin 10'dan az işçi çalıştırılan işyerlerine bölünmesi gibi bir yolu da açabilecektir. Aynı şekilde düzenlemelerin sadece belirsiz süreli hizmet akdiyle çalışanları kapsamaması nedeniyle, belirli süreli akitle işçi alımının yaygınlaşma ihtimali vardır."

"İş güvencesi düzenlemeleri, bütün bu özelliklerine rağmen işveren örgütlerinden büyük tepki çekmektedir. Sanki yasal düzenlemeler nedeniyle, işçi çıkarmaları tümüyle yasaklanmış gibi bir hava estirmektedirler. Oysa getirilen düzenlemeler, işçilere sadece yargıya başvurma ve işe geri dönme ya da bunun tazminatını alma hakkı tanımaktadır. Bu kadar sınırlı bir hak ilerlemesi dahi işverenleri rahatsız etmektedir..." (adı geçen broşür)

İşverenlerin İş Güvencesi Yasası karşısında sanki "işçi çıkarmaları tümüyle yasaklanmış gibi" bir hava estirdikleri ve bu yasanın çıkmasını engellemeye çalıştıkları doğrudur. Fakat DİSK de dahil her üç sendika konfederasyonunun yaklaşımı da bundan

Kölelik yasasında neler var?

Meclisten geçen kölelik yasası cumhurbaşkanının onayından sonra yürürlüğe girecek. Yasa uygulamaya girdiğinde işçi sınıfının yüzyüze kalacağı uygulamalardan bazıları şunlar olacak.

*** İşçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatı hakkı yok edilecek.**

Şu anda en fazla tepkiyi bunun çekeceği düşüncesiyle kıdem tazminatı tam olarak kaldırılmadı. Sadece yeni yasaya bir geçici madde eklenerek, kıdem tazminatı fonu oluşturulması kararlaştırıldı. Kıdem tazminatı fonu kurulmasıyla ilgili yasa hazırlanıp yürürlüğe girdiğinde kıdem tazminatı otomatik olarak kalkmış olacak.

*** Patronlar işyerlerinde istedikleri işi taşeron şirketlere devredebilecekler.** Bu sayede aynı işyerinde birçok farklı şirkete bağlı işçiler bir arada çalışacaklar. Bağlı oldukları şirketler farklı olduğu için işçiler aynı sendikada örgütlenemeyecekler.

*** Patron, çalıştırdığı işçinin emek gücünü bir başka patrona kiralayabilecek.** Tasarıda buna "ödünç işçilik" deniyordu. Yasada işin özü korunmuş. Adı ise tepki çektiği için değiştirilmiş, "geçici iş ilişkisi" yapılmış.

*** Patronlar "kısmi süreli sözleşme" yaparak işçiyi belirli bir süre için işe alabilecek.** Böylelikle işi bittiğinde rahatlıkla kapının önüne koyabilecek.

*** Patronlar işçilerin günde 11-12 saat**

çalışmasını isteyebilecek. Herhangi bir gün "bugün iş yok" diyerek ücretsiz izinli sayıp eve gönderebilecek. Ama istediğinde de bayram, hafta sonu, yıllık izin vb. dinlemeden, işçiyi fabrikaya çağırabilecek.

*** Patronlar, iş olsun ya da olmasın istedikleri zaman işçileri ücretsiz izine gönderebilecekler.** Süreyi de işçiye ya da sendikaya danışmadan kendileri belirleyecek.

*** Özel istihdam büroları kurulacak.** Böylece sermaye sadece çalışanları değil işsizleri de sömürmenin olanağına kavuşmuş olacak.

*** Kölelik yasasının en ilginç hükümlerinden birisi elbette ki "İş Güvencesi Yasası" ile ilgili madde.** Sendika ağaları kölelik yasasını sınıfa kabul ettirmek için İş Güvencesi Yasası ile elde edilen kırıntıları bahane ediyorlardı. Kölelik yasasını meclise getiren hükümetin ilk işi, bu yasaya iş güvencesi yasanının kapsamını daraltan bir madde koymak oldu. İş güvencesi yasası önceki haliyle 10 kişiden fazla işçilerin çalıştığı tüm işyerlerinde geçerli olacaktı. **Kölelik yasasına eklenen madde sayesinde en az 30 işçi çalışması şartı getirildi.** Böylece Türkiye'deki işyerlerinin en az yüzde 90'ı iş güvencesi kapsamından çıkarılmış oldu. Ayrıca benzer bir düzenlemeyle haksız işten çıkarma durumunda patronlara uygulanacak cezalar da azaltıldı.

farklı olmamıştır. Onlar da bu havayı güçlendirmişlerdir. Yasayı işçilere bulunmaz bir nimet gibi sunmaya çalışan, meclisten geçmesini zafer kazanmış komutan havalarında kutlamaya yeltenenler bizzat kendileridir. Hem yukardaki satırlarda söylendiği gibi, İş Güvencesi Yasası'nın ciddi hiçbir kazanım getirmeyeceğinin farkında olmak, hem de bunu işçilere büyük bir kazanım olarak sunmak, en hafif ifadeyle ikiyüzlülüktür.

Düzene hizmet edenler bizim çıkarlarımızı koruyamaz

Sendikal ihanet çetesi bugüne kadar bu ve benzer gerekçelerle sınıf hareketini oyalamayı, biriken tepkiyi boğmayı başardı. Şimdi yasa meclisten geçti. Fakat henüz yürürlüğe girmedir. O nedenle sınıf hareketini bloke etme görevlerini şimdi başka bir söylemi devreye sokarak yerine getirmeye çalışıyorlar.

Sendika bürokratları, "Ne yapalım, bütün çabamıza rağmen yasa meclisten geçti. Ama her şey bitmedi, bu yasa hiçbir şekilde işçilerin çıkarlarını gözetmediği için mutlaka cumhurbaşkanı tarafından veto edilir. O veto etmese bile Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilir, çünkü ne Anayasa'ya ne de hukuka uygun değil. ILO sözleşmelerine ve Avrupa Birliği normlarına da uymuyor. O nedenle bizim görevimiz yasanın cumhurbaşkanından veya Anayasa Mahkemesi'nden dönmesini sağlamak olmalı" şeklinde özetlenebilecek bir söylemle işçi ve emekçilere sahte bir umut kapısı gösteriyorlar. Böylelikle hem kendi suçlarını örtbas etmiş hem de yığınların umutlarını bir başka biçimde düzene bağlamış oluyorlar.

Yasanın cumhurbaşkanından ya da Anayasa Mahkemesi'nden dönmesi elbette ihtimal dahilinde. Ama bu neyi değiştirir ki? Bu yasa iptal edilir, patronlar ve hükümet meclisten aynı içerikte başka bir yasa geçirirler. Olmadı, Anayasa'yı değiştirirler ya da başka bir çözüm bulurlar. Bunu yapmaktan da kaçınmazlar; çünkü kölelik yasasının geçmesi, çalışma yaşamıyla ilgili kanunların sermayenin değişen ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmesi onlar için çok önemli.

Bu konuda Telekom'un özelleştirilmesiyle ilgili yasal düzenleme üzerinden yaşanan gelişmeleri şöyle bir hatırlamak bile yeter. Telekom'un özelleştirilmesiyle ilgili yasa sayısız kez Anayasa Mahkemesi'nden ve cumhurbaşkanından döndü. Ama ne oldu, bütün bunlar sermayenin hesaplarını değiştirmeye yetti mi? Hayır. Her seferinde farklı bir yol bulundu. Tekrar tekrar yasalar hazırlandı. Ve bugün artık Telekom özelleştirmesinin önünde hiçbir hukuksal engel kalmamış bulunuyor. Ve 2004 yılında satılması planlanıyor.

Bunlardan çıkan sonuç şudur. Ne meclis, ne cumhurbaşkanı ne de Anayasa Mahkemesi bizler için umut kapısı değildir. Düzenin selametini, sermayenin çıkarlarını korumakla görevli olanlar bizim çıkarlarımızın güvencesi olamaz. "Hukukun üstünlüğü", "Cumhurbaşkanı'nın tarafsızlığı" gibi masalların tek gerçek işlevi işçi ve emekçi yığınlarını kandırmak, sahte umutlarla oyalamaktır. Onları kendi çıkarları için mücadele etmekten alıkoymak, düzenin denetimi altına sokmaktır.

Kapitalist düzende mücadele etmeden hak elde edildiği; sömürü ve zulmün, açlık ve sefaletin sınırlandırıldığı görülmemiştir. Bugün kölelik yasasıyla elimizden alınan hakların hepsi zamanında diş diş bir mücadeleyle büyük bedeller ödenilerek kazanılmış ve korunmuştur.

Kölelik yasasını yırtmak, sömürü ve yıkım saldırılarını püskürtmek için cumhurbaşkanının vetosuna umut bağlamak boşuna. Umut kavgada. Umut sermaye düzenine karşı sınıf kavgasını yükseltmekte.

AKP hükümeti işçi düşmanlığına devam ediyor!..



İşçi ve emekçilere dönük saldırılarına son sürat devam eden AKP hükümeti, kölelik yasasını meclisten madde madde geçirdi. Sabahlara kadar süren oturumlarla onaylanan yasayla AKP hükümetinin kimin hükümeti olduğu, meclisteki vekillerin ise kimin vekilleri olduğu bir kez daha tescillenmiş oldu.

AKP hükümeti ve işbirlikçileri tasarıya karşı tepkileri yumuşatmak, tasarımı işçi lehineymiş gibi göstermek için binbir yolu kullanıyor. En çok karşı çıkılan maddeleri 'şirin', 'işçi yararına' göstermek için satılmış medyayı kullanıyor. Hükümetin yasayı "olumlu" yansıtması için medya tekellerine el altından bir rapor ilettiği basına yansıdı.

AKP hükümeti yıllardır uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programını iktidara geldiği günden beri kararlılıkla uyguladı. Emperyalizme ve sermayeye uşaklıkta, işçilere düşmanlıkta sınır tanımadı. İMF ve TÜSİAD'a verilen sözleri yerine getirmek için canla başla çalıştı. İşçi ve emekçilere dönük saldırıları hızlandırarak işe başladı.

Tayyip Erdoğan konuşmalarıyla işçilerin bilincini bulandırmaya çalışıyor. Kölelik yasasıyla işçileri bekleyen saldırıların boyutlarını gizlemeye çalışıyor. Tayyip Erdoğan katıldığı her türlü toplantıda iş yasasını savunmak, patronlara uşaklığını ispatlamak için elinden geleni yapıyor. Son olarak İstanbul Sanayi Odası'nın düzenlediği foruma katılan Erdoğan, yeni iş yasasına da değinmeden edemedi. İş yasası konusunda hükümet olarak çok çalıştıklarını ve iş güvencesi yerine önce "işyeri güvencesi"ni düşündüklerini ifade eden Erdoğan şunları söylüyor: *"İş yasasında intihar komandosu gibi ortada kaldık. Hiçbir zaman işçinin tarafında olmayan CHP birden işçi dostu kesildi. Biz ise işçi düşmanı ilan edildik. Halbuki bu CHP hayatında hiç işçi dostu olmamıştı. Yarın öbür gün kapanan fabrikaların hesabını CHP verebilecek mi? Fakat biz işyeri güvencesi olmadan iş güvencesinin olmayacağını bildiğimiz için yasayı çıkardık. Yasa bir an önce çıksın diye Meclis'te fazla söz almadık."*

Erdoğan'ın bu sözleri içerisinde kuşkusuz doğru

yanlar da var. Yasa bir an önce çıksın diye iktidara geldikleri günden beri geceli gündüzlü çalıştılar. Ancak bir şey daha var ki, işçi düşmanı sıfatını tek başına AKP hakemiyor. İşçi dostu gibi görünen CHP ve işbirlikçi sendika bürokratları da işçi düşmanlarıdır. CHP'nin hiçbir zaman işçi dostu olmadığı doğrudur. O da sizin gibi işçi düşmanlığında sınır tanımamaktadır. Başta kölelik yasası olmak üzere işçilere yönelik bu kadar kapsamlı bir saldırıların hesabını bir gün verecekler.

Erdoğan önceliği "işyeri güvencesine verdiklerini" vurguluyor. Ancak bu işçilerin bilincini bulandırmayı amaçlayan demagojik bir argümandır. "İşyeri güvencesi" dedikleri, kapitalist patronların aşırı kârlarının, sınırsız ve kölece sömürme olanaklarının güvenceye alınmasıdır. Yoksa sözüm ona işyerini ayakta tutarak böylece işçinin işsiz kalmasını engellemek değil. Nitekim patronlar işleri tıkırında gittiği halde ikide bir keyfi tensikatlarla işçiyi sokağa atıyorlar. Ve bunu, tam da işçinin iş güvencesinden yoksun olması sayesinde bu kadar kolay yapıyorlar. Patronların çıkarlarının korunduğu bir yasada işçilerin çıkarlarından asla bahsedilemez. Mevcut iş yasasında da, iş güvencesi yasasında da işçileri gerçekten koruyan hiçbir madde yoktur.

Patronların hükümetinden işçilerin çıkarlarının korunması elbette beklenemez. İşçilerin çıkarları ile patronların çıkarları arasında uzlaşmaz bir karşıtlık vardır ve karşıt konumlanışta tüm hükümetler patronların tarafındadır, onların hizmetindedir. Şimdiki Tayyip hükümeti örneğinde de açıkça görüldüğü gibi.

İşçiler ve emekçiler kimin işçi dostu kimin işçi düşmanı olduğunu net olarak görmelidirler. Saldırıları püskürtmek için gerekli olan örgütlülüğü ve inisiyatif gösteremedikleri içindir ki patronlar bu kadar pervasız saldırıyor. Rüzgarın tersine döneceği günler şimdi daha da yakındır. İşçiler ve emekçiler gelinen yerde mücadelede daha istekli ve kararlılar. Bu istek ve kararlılıkla sermaye düzeninin yıkılacağı günler yakındır.

Deri işkolunda baskılar yoğunlaşıyor, işçiler baskıları protestolarla karşılıyor...

Tuzla Deri-İş yöneticilerine tutuklama

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde 26 Mayıs günü işverenle bölgede örgütlü Tuzla Deri-İş Sendikası arasında 1 Mart'tan bu yana sürmekte olan toplu sözleşme sürecinde yaşanan uyuşmazlık üzerine devreye arabulucu girdi. Deri İşverenleri Derneği Temsilcileri ile Deri-İş Sendikası arasında yapılan görüşmeden bir sonuç çıkmadı. İşçiler, tıkanmayı protesto etmek için sabah iki saat iş durdurdu.

İşçiler, 27 Mayıs günü patronların tutumunu protesto etmek için sabah iki saatlik iş bırakma eylemi daha gerçekleştirdiler. Akşam saatlerinde ise Yıldız Deri Fabrikası önünde düzenlenen basın açıklamasına saldıran jandarma, Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve Şube Sekreteri Musa Avyüzen'i "jandarmaya mukavemet ettikleri" gerekçesiyle gözaltına aldı. Şube Başkanı ve Şube Sekreteri çıkarıldıkları mahkemede tutuklanarak Kartal Özel Tip Cezaevi'ne gönderildiler. Bu saldırıyı patronların planlı bir saldırısı olarak değerlendiren işçiler, tutuklama kararını protesto etmek için 28 Mayıs sabahı bir kez daha iki saat iş durdurdular. Sonrasında ise makinelerinin başına geçip çalışmayarak protestolarını sürdürdüler.

İşçilerin direnişe geçmesi üzerine işverenler işçileri işten atmakla tehdit etti. Bu tehdidin bir sonucu olarak Derim San işyerinde 18 işçi işyerine alınmadı. Benzer bir saldırı İzmir Organize Sanayi Bölgesi'nde de gündemde. İzmir'de de deri sanayinde 17 işçinin işine son verildi. 120 işçi, arkadaşlarının işten çıkarılmasını



protesto etmek için iş bıraktı. Ancak 17 işçi henüz işe geri alınmış değil.

Konuyla ilgili görüş bildiren işyeri temsilcisi Musa Güneri şunları söylüyor, "Hak isteyen demokratik taleplerini zamanında ortaya koymaya çalışan sendikaların üzerine sürekli gelmektedirler. Bizim bölgemizde de böyle biraz geliyor. Baktığımızda son zamanlarda özellikle işçi giriş çıkışları işte sürekli toplu sözleşmeyi boşa çıkarmak için her sözleşmeden sonra çıkışlar gündeme geliyor. Bu çıkışlarla birlikte işçilerin ücretleri de oldukça düşüyor. Asgari ücret düzeyine düşürülüyor. Toplu sözleşmelere geldiğinde

de biz zorlamayla karşı karşıya kalıyoruz. Aslında bu süreç içerisinde de toplu sözleşmede istediklerimiz; Türkiye'de kamudaki ücretlerin rakam olarak çok altındadır. Bugün %65 olarak istediğimiz zammın hepsini alsak, kamudaki ücretlerin yarısına gelmiyor."

Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi ise gelişmeleri değerlendirerek, başta Türk-İş olmak üzere konfederasyonları ve İstanbul Sendikalar Birliği'ni desteğe çağırdı: "Şimdi bu saldırının gerekçesi Meclis'te onaylanan "Kölelik Yasası" nı kabul ettirme ve sözleşmeye adapte etme amacı taşıyor. Özellikle arkadaşlarımızın tutuklanması, önceden alınan bir karar gereği olarak ve bir komplo sonucu alındı. Ancak, işyerindeki arkadaşlarımız tezgah başında bu olaya tepki göstererek, saat 10:00'a kadar

işbaşı yapmadı. Eylemlilikler arkadaşlarımız serbest bırakılmalı ve toplu sözleşme görüşmelerimiz de bizim taleplerimiz doğrultusunda sonuçlanmalı temelinde devam ediyor. Ancak provokasyon ortamları da devam ediyor."

Deri sanayi, çalışma koşullarının çok ağır, ücretlerin çok düşük olduğu bir işkoludur. Yeni iş yasasından da güç alan patronlar bölgede taşeronlaştırmayı yayarak, örgütlülüğü yoketmek istiyorlar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

BTS yürüyüşü sürüyor...

Zafer direnen emekçinin olacak!

21 Mayıs günü BTS Genel Merkezi'nin 7 bölgeden, "Kamu alanının talanına, iş güvencesinin gaspına karşı nitelikli kamu hizmeti için geliyoruz!" adı altında başlattığı Ankara yürüyüşü sürüyor. İzmir, Samsun, Edirne, Gaziantep, Kurtalan, Van, Kars ve Zonguldak garlarından aynı anda başlatılan yürüyüş, 30 Mayıs 2003 tarihinde Ankara Garı'nda gerçekleştirilecek basın açıklamasıyla sona erecek.

21 Mayıs İzmir

Basmane Gar'ında toplanan BTS'li emekçiler "Kamuda talana karşı, nitelikli kamu hizmeti için geliyoruz!/BTS" pankartı açtılar. "Kölelik yasasına hayır!", "KİT'ler halkındır satılamaz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarının atıldığı eylemde açıklama yapan BTS Genel Başkanı, AKP hükümetinin, içinde TCDD'nin de bulunduğu 41 KİT'i kapatmak istediğini, bu tasfiye projesi ile demiryolu çalışanlarının ve yakınlarının geleceğinin tehdit altında olduğunu, çözümün kamu kaynaklarının halkın yararı için kullanıldığı nitelikli kamu hizmeti olduğunu ifade etti.

25 Mayıs Adana

Yürüyüş kolu 4. gününde Adana'da karşılandı. Burada KESK'e bağlı sendika üyeleri, yasal parti yöneticileri ve tren garındaki yolcuların katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Kamuda talana son!" pankartıyla yola çıkan emekçiler "talan" kelimesi yüzünden gözaltına alınırken pankartlarına da el konuldu. Basın

açıklamasında saldırı protesto edildi.

Açıklamanın ardından yürüyüşlerine devam eden emekçiler, "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Demiryolu halkındır, satılamaz!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını attılar. Açıklamanın sonunda Çankırı Makas Fabrikası'nın kapatıldığı duyuruldu.

26 Mayıs Mersin

Nusaybin'den yola çıkan 30 kişilik grup yürüyüşün 5. günü Mersin'e ulaştı. Emekçiler Ambar Müdürlüğü önünden istasyon şefliğine kadar alkış ve sloganlarla yürüdüler. KESK Şubeler Platformu temsilcileri tarafından karşılanan grup, bir basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdi. BTS Genel Sekreteri tarafından yapılan açıklamada hükümet politikalarının uluslararası finans kuruluşları tarafından belirlendiği ifade edilerek, ülke kaynaklarının sermayeye peşkeş çekildiği vurgulandı. Açıklamanın ardından "Demiryolu halkındır satılamaz!", "Kölelik yasasına hayır!" sloganlar atıldı. Açıklama sonrası Ambar Müdürlüğü'ne doğru gerçekleştirilen yürüyüşle eylem bitirildi.

26 Mayıs İstanbul

Edirne-Ankara kolunda yürüyüşlerine devam eden emekçiler Haydarpaşa Tren Garı'nda bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını BTS 1 Nolu Şube Başkanı okudu. Yürüyüşlerinin amacının saldırılara karşı bir hareket planı çıkarmak olduğunu belirterek konuşmasını şöyle sürdürdü: "Birkaç yasa daha var: Kamu

Yönetimi Temel Yasası! Bu yasanın asıl içeriği, kamu alanını bitirmek. Bir tek kamu alanını bırakmaksızın, hepsini ya devre dışı bırakmak, ya da özele satmak. Diğer bir yasa, Personel Yönetim Yasası: Bu da aslında işsizlik, açlık demek. Yani personeli 1475'e tabi tutacak, iş güvencesini elinden alacak, adı Özel Sözleşmeli Personel olacak. Yani köle olacağız. Hemen bu yasanın ardından bir yasa daha geliyor: Yerel Yönetimler Yasası! Yerel Yönetimler Yasası da özelleştirmenin ta kendisidir. Birçok kurumun merkezle bağlantısını kesip sözde belediyelere devrediyormuş gibi yapıp taşeronlara devrediyor. İşte meclisimiz gecesini gündüzüne katmış, bu yasaları çıkarmaya çalışıyor arkadaşlar. Sendikamız BTS; bu mecliste görüşülen ve görüşülecek olan yasaların geri teptirilmesi için tüm kamu çalışanlarına, tüm emekçilere, emeklilere, işsizlere ve kamu çalışanlarına çağrı yapıyor."

29 Mayıs Ankara yolu

Yürüyüş boyunca yol güzergahlarında kamuda özelleştirme ve saldırı yasaları hakkında halkı bilgilendirmenin yanı sıra, asıl olarak demiryolu çalışanlarını bilgilendirmeyi hedefleyen BTS, 9 günlük yürüyüşünü 30 Mayıs günü Ankara'da noktalayacak.

Yürüyüşçüler, 30 Mayıs günü saat 12.00'de Ankara Tren Garı'nda bulunan TCDD Genel Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptıktan sonra, TCDD Genel Müdürlüğü'ne, kurum hakkında sendikanın görüş ve önerilerini içeren bir dosya verecekler.

Kölelik yasasına ve özelleştirme yağmasına karşı

Genel grev-genel direniş!

İşçi ve emekçilerin ağır saldırılarla yüzyüze olduğu bir dönemden geçiyoruz. İktidardaki AKP hükümeti İMF ve TÜSİAD'a verdiği sözleri yerine getirmek için büyük bir kararlılıkla saldırı politikalarını hayata geçiriyor. Herbir icraatıyla ne denli emekçi düşmanı olduğunu tekrar tekrar ispatlıyor.

AKP hükümetinin son marifeti, gece-gündüz demeden çalışarak patronların aylardır dört gözle bekledikleri kölelik yasasını meclisten geçirmek oldu. Cumhurbaşkanı'nın onayını bekleyen bu yasa sayesinde şu an iyi-kötü kullandığımız tüm haklarımız elimizden alınmış olacak. Kıdem tazminatı, günlük çalışma sürelerinin sınırlandırılması ve hafta sonu tatili gibi en temel, en doğal haklarımız ortadan kaldırılacak. Günlük çalışma süresi 12 saate kadar çıkabilecek, buna karşılık fazla mesai parası almamız mümkün olmayacak. İşverenlere taşeronlaştırma, sözleşmeli işçi çalıştırma ve ücretsiz izin uygulaması hakları tanınacak.

Kölelik yasasını meclisten geçirerek en temel haklarımızı gaspeden sermayenin saldırıları bununla sınırlı da değil. Hükümet bir dizi sömürü ve yıkım politikasını daha uygulamaya sokuyor.

PETKİM, TEKEL, TÜPRAŞ, SEKA ve daha pek çok kamu işletmesinin özelleştirme adı altında yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilmesi için çoktan düğmeye basıldı, ihaleler açıldı. Yağmacı tekeller aç kurtlar gibi satın almak istedikleri kamu işletmelerinin başına toplandılar.

Bu arada hükümet tarafından kamu emekçilerinin kısmi iş güvencesini ortadan kaldıracak, binlerce kamu çalışanının zorunlu emeklilik yoluyla işten atılmasını sağlayacak, eğitim ve sağlık gibi en temel kamu hizmetlerini paralı hale getirecek adımlar atılıyor. Hortumculara, vurgunculara af getirilirken emekçilerden yeni vergiler alınması için yasalar çıkartılıyor. Aldığımız ücretler kriz ve savaş bahaneleriyle eritilirken, kullandığımız herşeye durmadan zam yapılıyor.

Hükümetin uyguladığı bu politikalarla ülkemiz sermaye için bir yağma ve sömürü cenneti haline getiriliyor. Bu politikalar biz işçi ve emekçilerin payına ise işsizlik, açlık ve sefalet düşüyor.

Kardeşler!

Önümüzde iki yol var. Ya sessiz kalacağız, herşeyi sineye çekeceğiz; emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından parsellenmiş, yağmalanmış bir ülkede hiçbir hakkı olmayan köleler sürüsü olarak yaşamayı kabul edeceğiz. Ya da onurumuza, ülkemizin ve çocuklarımızın geleceğine sahip çıkacağız. Hak ve çıkarlarımız için bu haramiler saltanatına karşı mücadele edeceğiz.

İşçi ve emekçilerin tercihi sermayeye karşı mücadele etmektir. Haftalardır ülkenin pek çok yerinde yapılan irili ufaklı eylemler bunu göstermektedir. Ama bu eylemler sermayeye geri adım attırmak için çok yetersizdir. Birleşik-militan bir sınıf hareketi

yaratmadıkça; güçlü örgütlenmeler yaratıp, genel grev gibi etkili eylemlere başvurmadıkça sermayeye geri adım attırmak mümkün değildir. Sermayeye ve hükümetle işbirliği içinde olan sendika ağalarının sınıfın çıkarlarını düşünmek, mücadeleyi büyütme gibi bir derdi, tasası yoktur. Aksine onlar sendikaları mücadeleciler işçileri yorup güçten düşürmek, umutsuzluğa sevk etmek için kullanmaktadır.

Dolayısıyla mücadeleyi büyütme için sermayenin ve sendika ağalarının denetimi dışında örgütlenmemiz; işçi ve emekçilerin en geniş örgütlü mücadele birliğini yaratmamız gerekmektedir. Tabanda bağımsız örgütlenmeler yaratmamız bugün en acil ihtiyacımızdır. Bu nedenle mücadeleden yana tüm işçi ve emekçilerin en acil sorumluluğu kendi işyerinde, kendi bölgelerinde sınıfın bağımsız çıkarlarını savunan, patronların ve sendika ağalarının denetiminden dışarıda örgütlenmeler yaratmaktır.

Eğer gerçekten emek harcanırsa hiçbir şey imkansız değildir. Sermayenin saldırılarını püskürtmek pekala mümkündür. İşçi sınıfı, eğer isterse neleri başarabileceğini bundan 33 yıl önce 15-16 Haziran direnişiyi göstermiştir. Örgütlenme haklarının gaspedilmesini kabul etmeyen işçiler 15-16 Haziran 1970'de onbinler halinde alanlara akınlar, devlet güçleriyle çatışmışlar, 3 arkadaşlarını şehit vermişler fakat neticede sermayeye geri adım attırmayı da başarmışlardır. Bugün de bizi başarıya götürecek olan şey, 15-16 Haziran direnişinin meşruluğunu sınıfın çıkarlarından alan bağımsız, birleşik ve militan mücadele anlayışıdır.

Sendika ağaları mücadeleyi ertelemek için başka bahaneler öne sürüyorlardı. Şimdi yasa meclisten geçince cumhurbaşkanı'nın vetosuna ve Anayasa Mahkemesi'ne bel bağladılar. Cumhurbaşkanı yasayı onaylamaz diyerek bizi aldatmaya çalışıyorlar. Oysa bizim hak ve çıkarlarımızın güvencesi ne hükümet, ne meclis, ne Cumhurbaşkanı ne de Anayasa Mahkemesi'dir. Bunların hepsi sermaye devletinin kurumlarıdır ve işçi sınıfının çıkarlarını korumak diye bir derterleri yoktur.

İşçiler, emekçiler!

Hak ve çıkarlarımızın tek güvencesi ortaya koyacağımız örgütlü mücadeledir. Sermayenin sömürü ve yıkım programına karşı işçi sınıfının devrimci programının savunulması! Her alanda militan mücadele ve direniş! Tabana, işyerlerine dayalı örgütlenme anlayışı! Her alanda ve her koşulda sınıf dayanışmasının yükseltilmesi! Genel grev de dahil en etkili mücadele silahlarının kullanılması!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tüm işçi ve emekçileri bu temel ilkeler doğrultusunda mücadele görevlerine sahip çıkmaya, sermayeye karşı kavga bayrağını yükseltmeye çağırılmaktadır!

Saldırlara karşı genel-grev genel direniş!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Eğitim emekçilerinin oturma eylemi

20 Mayıs günü Ankara Hazine Müsteşarlığı'nın önünde toplanan eğitim emekçileri, zorunlu tasarruf ve nemaların ödenmesinde yaşanan sıkıntıları protesto etti. Eğitim-Sen Genel Başkanı A. Dinçer'in açıklama yaptığı oturma eyleminde emekçiler sık sık "Tasarruflar, nemalar hemen ödensin!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!" sloganlarını attılar.

TEKEL işçilerinden özelleştirme karşıtı eylem

23 Mayıs günü Adana'da TEKEL Sigara Fabrikası işçileri özelleştirme saldırısını protesto etmek için Tek Gıda-İş Sendikası önünde toplanarak İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçtiler. "İMF'ye hayır!" pankartı arkasında yürüyen işçiler



burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasını Şube Başkanı Gürsel Diliçik okudu. Açıklamada işçilerin tepkisine rağmen İMF politikalarını uygulamakta ısrar eden hükümet uyarıldı. "Direne direne kazanacağız!", "TEKEL halkındır satılamaz!" sloganları atan işçiler açıklamadan sonra AKP il binasının önüne gelerek hükümeti protesto ettiler.

İSDEMİR'de 7 bin işçi greve hazırlanıyor

İskenderun Demir Çelik Fabrikaları'nda, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle grev kararı alındı. TİS'de gelişme sağlanamaması durumunda 7 Haziran Cumartesi günü grev kararı uygulamaya konulacak.

Çelik-İş Sendikası İskenderun Şube Başkanı Cengiz Gül, 7 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, anlaşma yanlısı tutum sergilediklerini, ancak işveren temsilcilerinden aynı duyarlılığı görmediklerini belirtti.

Gül, "İşveren temsilcileri ile ücret artışı dışındaki tüm idari maddelerde anlaşma sağladık. Bizim %60'lık ücret artışı talebimize karşı, ilk etapta sıfır zam önerisi ile masaya oturan işveren, kabul edemeyeceğimiz oranda tekliflerini sürdürdü. Bu nedenle grev kararı aldık" dedi.

Haber sektöründe saldırılar protesto edildi

29 Mayıs günü Adana Büyük Postane önünde KESK'e bağlı sendika yöneticileri, Haber-Sen üyeleri ve yasal sol parti yöneticilerinin katıldığı basın açıklamasında haber sektöründe yaşanan sorunlar protesto edildi. Özelleştirme saldırısının öne çıktığı açıklamada "KİT'ler halkındır satılamaz!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!", "ABD itleri, sattırmayız KİT'leri!" sloganları atıldı. Polisin atılan son slogana müdahalesiyle eylem sona erdi.

Bursa mitinginde işçilerle kölelik yasaları ve özelleştirme saldırısı üzerine konuştuk...

“Genel grev silahını kullanmalıyız!..”

- Bildiğiniz gibi özelleştirme saldırısı uzun zamandır gündemde. Kölelik yasası da meclisten yeni geçti. Konfederasyonlar da bu saldırıların varlığından uzun zamandır haberdar. Siz bu noktada konfederasyonların saldırılara karşı mücadelesini yeterli görüyor musunuz?

1. Hava-İş üyesi: Bunun için burdayız. Özelleştirmenin geçmişine bakarsak açıklanan rakamlara göre 9.9 milyar dolar gelir gelmiş, 9.7 milyar dolar gideri var. Bütün özelleştirmelerden devletin 200 milyon dolarlık kârı var. Sonuç ortada başka bir şey söylemeye gerek yok.

2. Hava-İş üyesi: Özelleştirmelere ve kölelik yasasına karşı bu ülkede 20 yıldır uygulanan bir politika var. Sendikalar da öyle sanıyorum ki, canlarının en çok yandığı bir noktada biraraya geliyorlar. Ama bu yanyana gelişte bile çok ciddi anlamda bir ortaklık gözlemlenemiyor. Ama bütün bunlara rağmen bu yasalara ve özelleştirmeye karşı Türkiye işçi sınıfının mutlak birlikte davranması lazım. Bu bir adım olabilir, geçen hafta Türk-İş'in

Ankara mitinginde yüzbinlerin katıldığı ciddi anlamda bir miting oldu. Ancak gerçekten hükümete ve siyasi iktidara açık yanıt verme yerine sorunları bir boyutuyla tartışan bir noktada kaldı. İnaniyorum ki, sendikalar bu düşüncelerinde daha samimi, açık ve kararlı olurlarsa hükümet anti-demokratik yasaları da, özelleştirmeyi de bu kadar rahatlıkla uygulayamaz.

3. Hava-İş üyesi: Özelleştirmelere karşıyız.



Bugüne yapılan özelleştirmelerin sonuçlarını hep gördük. Herkes işsiz kaldı. Önce kendilerini özelleştirsinler, özelleştirmenin ne anlama geldiğini o zaman görürler belki.

4. Hava-İş üyesi: Devlet için çok olumsuz bir olay. Biz de bu yüzden alanlardayız. Devletin bunu görmemesi bizleri rahatsız ediyor. Özelleştirmek herşeyin çözümü değil. Biz üretken insanlarız, üretken

olmalıyız; bunu devletin de anlaması lazım. Bu bir değil, iki değil meydanlardayız... Kaç aydır sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Medya da suçlu. Medya da bu işlerin içerisinde, özelleştirme taraftarı. Rahatsız yanı.

1. Petrol-İş üyesi: Türkiye'deki özelleştirmenin yanlış olduğunu, fabrikaların haraç mezat satıldığını görüyoruz. Devlet malını bu şekilde satamazlar.

6. Hava-İş üyesi: Hayır yeterli değil. En azından Türk-İş'in duyarlı olması lazım. Türk-İş duyarsız bu konuda.

Eskişehir Demir Yol-İş üyesi: Eylemlerin yeterli olduğunu düşünmüyorum. Ben biraz daha aktif

olmaları gerektiğini düşünüyorum. Aslında Türkiye'nin olduğu gibi ayağa kalkması gerekiyor. Fakat eylemler yetersiz kalıyor. Bu konuda sendikaların sorumluluğu var.

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi: Kesinlikle yeterli değil. Özellikle Türk-İş. İsteseler Türkiye'yi ayağa kaldırırlar.

- Sizce bunu neden yapmıyorlar?

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi: Kapalı kapılar arkasında birçok şeylerin döndüğünü zannediyorum. Yoksa can-ı gönülden inanmış olsalar böyle olmazdı. En azından bu zamana kadar beklemezlerdi. Çok daha öncesinden harekete geçerlerdi. Konfederasyonlar kendi arasında anlaşabilirlerdi, onlar da anlaşamadı. Yani bilemediğimiz, göremediğimiz, aklımızın ermediği bir yerlerde bir şeyler dönüyor.

- Konfederasyonların bu tutumuna bir tepkiniz var doğal olarak. Peki bu durumu nasıl tersine çevirebiliriz? Sizin bir tepkiniz var ama sonucu değiştirmeye yetmiyor...

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi: Bu işin kıvılcımını Petrol-İş çaktı. Burada Türk-İş Eğitim Sekreteri varsa bu Petrol-İş'in sayesinde, birilerinin dürtmesiyle, ateşlemesiyle oldu. Artık utandıklarından onlar da harekete geçtiler. Türk-İş'in Genel Kurulu var, bunları da hesaba kattıklarını düşünüyorum.

- En son Ankara eylemi oldu. Alelacele eylemi bitirip işçileri geri gönderdiler. Bir hava boşaltma eylemi oldu kısacası. Bu tür eylem biçimleriyle saldırıların püskürtülebileceğini düşünüyor musunuz?

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi: Uyarı eylemlerinden tutun da iş bırakmaya, genel greve kadar devam etmesi gerekiyor eylemlerin. Bir Mengen örneği var biliyorsunuz geçmişte. Bir genel grev silahımız var, en büyük silahımız. Alternatifler çok. Bunların olması lazım. Hatta geç bile kaldık.

- Konfederasyonların genel grevi örgütlemek gibi niyetlerinin olmadığı anlaşılıyor. Öyle olsaydı grev komiteleri, direniş komiteleri kurarlardı, işyerlerinde süreci örmeye dönük hazırlıklar yaparlardı. Bu koşullarda işçiler ne yapmalı?

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi: Biz sendikamıza

Bursa mitingine binlerce işçi katıldı...

“Şalter incek, bu iş bitecek!”

Petrol-İş Sendikası özelleştirmelere ve kölelik yasalarına karşı 25 Mayıs günü Bursa'da bir miting düzenledi. Saat 11:00'de Atıcılar Parkı'nda toplanan işçiler miting yapılabacağı Gökdere Bulvarı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Petrol-İş dışında özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan Tek Gıda-İş, Selüloz-İş, Hava-İş ve Şeker-İş, kitleselliği ve coşkusu ile dikkat çeken kortejler arasındaydı. Tez Koop-İş, Tes-İş, Yol-İş, Sağlık-İş, Haber-İş, Demiryol-İş, Maden-İş, Harb-İş, TEKSİF, TÜMTİS sendikalarının da katıldığı eyleme KESK'in katılımı sınırlı oldu. 5 binin üzerinde işçi ve emekçinin öfke ve tepkisini haykırdığı miting katılımı ağırlıklı olarak şehir dışından gerçekleşti. TMMOB ve BATİS de eyleme destek veren kurumlar arasındaydı. Yasal partilerden EMEP, TKP, SDP ve İP eyleme pankartlarıyla katıldılar. Komünistler ise eyleme “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni/BDSP” pankartıyla katıldılar, BDSP imzalı “Kölelik yasasına, özelleştirme yağmasına, sömürü ve yıkım saldırılarına karşı birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!” başlıklı bildirimlerini dağıttılar.

Yürüyüş boyunca ve alanda en çok “Bu ülke halkındır satılamaz!”, “Genel grev genel direniş!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganları atıldı. Pankart ve

dövizlerde ise özelleştirme, kölelik yasaları ve hükümet karşıtı şiarlar bulunuyordu.

Ankara eyleminden sonra Bursa eyleminde de işçilerde, harekete geçilmesi konusunda geç kalındığı için sendikalara karşı bir tepki gözlemleniyordu. Zaman zaman yükselen coşku eylemin genel planda cansız geçmesine engel olamadı. Kürsüden konuşma yapan Petrol-İş Bursa Şube Başkanı Nuri Han, Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Türk-İş Genel Sekreteri Hüseyin Karakoç'un konuşmalarında “gerekirse genel greve gideceğiz, şalteri indireceğiz” vb. türü söylemler kullanmaları işçilerin “Suskun Türk-İş istemiyoruz!”, “Genel grev genel direniş!”, “Şalter incek bu iş bitecek!” sloganlarını atmaları sonucu gerçekleşti.

Güncel ve yakıcı saldırılarla yüzyüze kalan işçi ve emekçiler sendika bürokratlarının işçileri yıldırma için aldığı baştan savıcı eylem kararlarına, hak alıcı bir eylem programına kilitlenmiş bir mücadele sürecinin eksikliğine ve sendika yönetimlerine duydukları güvensizliğe rağmen halen binlerle alanları doldurmaya devam ediyorlar. Bursa mitinginin en olumlu yanı bu istek ve kararlılığın bir kez daha kendini dışa vurması olmuştur.

SY Kızıl Bayrak/Bursa

güveniyoruz. Bu işin kıvılcımını Petrol-İş'in çıktığına inanıyoruz. Üye olarak da üzerimize düşeni yaptığımızı inanıyoruz. Bireysel olarak bizim çok fazla yapabileceğimiz bir şey yok. Ama kendi sendikamıza öncelikle kendi işçisi destek verse, ki veriyor, Genel Başkanımız da bir yere gittiğinde daha güçlü olacaktır...

- Tabanda işyeri örgütlülüğünün güçlü olması gerekiyor mu?

Petrol-İş Aliğa Şube üyesi:

Kesinlikle!.. Bizim işyerimizde güçlü. Zaten Aliğa çaktı bu kıvılcımı.

TEKSİF üyesi: İş yasaları bundan başkasına yer vermiyor. İş yasalarından kaynaklanıyor. İnsanlar da toplumda şiddeti sevmiyor. Onlar sadece seçimden seçime sandığa gidiyorlar, birilerini seçiyorlar. Ama gelen her zaman gideni aratıyor. Ondan sonra da hep kendileri yanıyor, ama yine de sesini çıkarmıyor. Böylece gitgide köleleşiyor. Türkiye'de konfederasyonlar da zayıf. Patronlar sendikayı fabrikalara sokmuyorlar. İşçiler sendikalaşamıyorlar, güç yok ki...

- Siz hükümetle ya da sermaye sınıfıyla uzlaşarak



hak kazanılabileceğini düşünüyor musunuz?

TEKSİF üyesi: Hayır. Sermaye paradan başka bir şey düşünmez. Onlar için biz birer makineyiz.

- Ama kölelik yasası hazırlanırken

insanlar örgütsüz. Bir gün gelecek o kadar kötü bir hale gelecekler ki o zaman akıllanacaklar. Ama iyice bir burnunun sürtmesi lazım. Yoksa düzelmaz.

konfederasyonlar "Bilim Kurulu"na temsilci gönderdi. Bu demektir ki bir yanıyla ortak oldular...

TEKSİF üyesi: Tamam çağırıyorlar bunları görüşmek için. Onlar da eylem yaparız, şunu yaparız vb. diyorlar.

- Arkası gelmiyor...

TEKSİF üyesi: Eylem olsa da çözüm değil ki.

- Sizce çözüm ne o zaman?

TEKSİF üyesi: Millettin kafa yapısının toptan değişmesi gerekiyor. Bu da zor.

- O halde siz "bırakılmı saldırı politikaları uygulansın, haklarımız elimizden alınsın biz seyredelim" diyorsunuz...

TEKSİF üyesi: Bir gün tabana vuracak. Tabana vurduktan sonra yükselişe geçecek. Şimdi

"Üretimden gelen güç kullanılmadan sermayeye geri adım atırılamaz..."

- Saldırıları püskürtmek için başka ne yapılması gerekiyor? Şu anki eylem biçimleri yeterli mi?

2. Hava-İş üyesi: Eylemden başka çare kalmadı.

3. Hava-İş üyesi: Gerekirse havaalanlarını kapatır uçakları kaldırmayız. Daha kalabalık, daha büyük birlikler olursa belki daha çok sesimiz gider.

1. Hava-İş üyesi: Bence yeterli değil. Eylemler ve bu tür pratik protestoların ötesinde gerçekten sermayenin can damarı olan üretim silahı olmadan, üretimden gelen gücü kullanmadan, yani şalterleri indirmeden sermayeye geri adım atırmak kolay değildir. Türkiye'de fiili anlamda 10-15 milyon çalışan olmasına rağmen bunların 600-700 bini sendikalı ve örgütlü. 600-700 bin insanla yapılacak eylemliliklerin de sermayeye geri adım attırması kolay değil. Ama bunlar kamu işyerleri, büyük işyerleridir. Tekelci sermayenin de örgütlü olduğu işyerlerinde eğer üretim silahı kullanılabilirse sonuç alıcı olabileceğini düşünüyorum. Bunlar bir adım.

1. Petrol-İş üyesi: Bu eylemler yeterli değil. Daha bir sürü eylem yapmamız lazım. Özelleştirmeler bu şekilde devam ettiği sürece biz de bu eylemlere devam edeceğiz. Mitingler, yürüyüşler, fabrikalara sahip çıkmak...

5. Hava-İş üyesi: Daha fazla insanın alanlara çıkması lazım. Bence burdaki sayı az. İş bırakarak alanları doldurmalıyız.

Eskişehir Demir Yol-İş üyesi: Biz tabanda olduğumuz sürece her türlü tepkiyi gösteriyoruz. Sendikacılarımıza, temsilcilerimize her türlü tepkiyi gösteriyoruz. Bu işin bu şekilde olmaması gerektiğini söylüyoruz. Gücümüz ancak bu kadar yetiyor. Eğer örgütlenirsek bu sorunu aşabileceğimize inanıyorum. Örgütlülük muhakkak şart. Daha farklı eylemler yapılabilir. Sendikaları bu konuda aktif görmüyorum. Haftada bir eylem yapmanın, bir yerlerde toplanmanın pek



yukarıyı etkilediğini görmüyorum. Daha etkili eylemler yapılması lazım.

4. Hava-İş üyesi: Şimdi devlete sesimizi duyurabilmek için, devletin gittiği yoldaki yanlış ona anlatabilmek için meydanlara çıkmaktan başka çaremiz yok bizim.

- 24 Temmuz 1998'de 500 bin işçi biraraya geldi Ankara'da. Demek ki sadece alanlara gelip gitmekle bir çözüm yakalanamıyor...

4. Hava-İş üyesi: Yakalandı. Özelleştirme olayı, Türkiye'nin parça parça satılma olayı '92 yılından, hatta '80'lerin sonundan beri devam ediyor. 17 yıldır devam ediyor. Biz 17 yıldır devam eden özelleştirmeyi ne kadar ileri atabilirsek, geciktirebilirsek başarılı sayıyoruz kendimizi. Özelleştirmenin geciktirilmesi bizim için bir başarı. Onlar çok ciddi olsaydı, biz suskun olsaydık, çıkmasaydık meydanlara, bağırmasaydık, sonuçta Türkiye çoktan parça parça satılmış olacaktı.

5. Hava-İş üyesi: Bu geç kalınmış bir hareket başlangıcı. Daha düne kadar bütün bu yapılmak istenenlerin bir önceki hükümetten devralınan özelleştirmeci, taşeronlaştırmacı, yani çalışanların

aleyhine politikalar olduğunu biliyorduk, söylüyorduk. Sesimizin ne kadar çıktığı, ne kadar anlatabildiğimiz önemli. Esas sorumluluk sahipleri bunu anlatmak istemediler, ertelediler, ötelediler. Çünkü başka hesap peşinde onlar sanıyorum. Şimdi canı yanınca tabii ki herkes bir şey yapma gereğini duydu. Bugün belki sendikalar tasfiyeyi gördüklerinden dolayı bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Ancak belki de geç kalmış olacaktır. Çünkü 15 milyonun örgütsüz olduğu bir toplumda 300-500 bin kamu işçisinin örgütlü olması yeterli değildir. Sanıyorum dibe vurmadan tekrar ciddi bir hareket, ciddi bir işçi hareketi mümkün olmayacaktır Türkiye'de. Birazcık biz çalışanlar da siyasilerden medet uman bir anlayıştan uzak olmadığımız için hareketlerimiz zayıf ve yetersiz kalmakta.

Sendikalar yeniden yapılmalı, yeni bir örgütlenmeye yönelmeli. Sınıf hareketi tabandan bir tepkiyle canlı bir hareket kabiliyeti kazanabilir ancak. İşte o zaman bütün bu kölelik yasalarını yırtıp atabiliriz. Yoksa bu bürokratik yapıyla sendikaların fazla yapacak bir şeyi yok. Taban gerçekten bu konuda duyarlı olmalıdır. Halk yediği kazığı unutmamalıdır. Halka bunu iyi anlatmalı. Halk gerçekten yediği kazığı geçmişten beri emekten yana politikaları uygulamayanları, uygulamayacakları ısrarla seçme yanlışından da kurtulmalıdır. Herşey bir tecrübedir. Sanıyorum bu da bir şey öğretecektir hem bize hem halkımıza.

- Tabandan örgütlenmeli dediniz...

5. Hava-İş üyesi: Sınıfın içerisindeki bileşenleri biraraya getirerek kamuda, özelde tüm alanlarda örgütlenmeli. Türk-İş'in ve kamudaki sendikacılığın doğuşuna baktığımızda biraz böyle hazıra konma gibi bir gerçekle yüzyüzeyiz. Ama özel sektörde ve patronlar izin vermeden bir sendikal yapının oluşmadığını gördüğümüzde tabanın mutlaka demokratik ve etkin bir biçimde talepkâr olması lazım. Taban talep etmeden tepede sorunları halletmek mümkün değil.

Emperyalistler arası uzlaşma sonucu Güvenlik Konseyi Irak'a uygulanan ambargoyu kaldırdı...

BM, emperyalist yağma savaşına ve sömürgeciliğe onay verdi

12 yıldır Irak'a uygulanan ticari ambargo kaldırıldı. Kapitalist-emperyalist dünya pazarının kapıları ardına kadar açıldı. Her çeşit metanın Irak'a giriş çıkışı önünde bir engel kalmadı artık. İlk bakışta olumlu bir adım gibi görünüyor. Öyle ya, Iraklı çocuklar 12 yıldır bu ambargo yüzünden ölüyor. Bu ambargo ile Irak'ı kısıfca alanlar, gelinen aşamada buna gerek kalmadığına karar vererek kaldırdılar. Ancak Güvenlik Konseyi'nin aldığı karar hiç de Iraklı çocukları ölümden kurtarmayı amaçlamıyor.

Bu karar yağma üzerine anlaşmanın bir sonucudur

Kısa bir süre öncesine kadar Fransa-Rusya ikilisi, Irak'a uygulanan ekonomik yaptırım kararının kaldırılabilmesi için BM silah denetçilerinin Irak'ın kitle imha silahlarından arındırıldığına dair rapor vermesinin şart olduğunu savunuyorlardı. ABD-İngiltere haydutları ise, buna gerek olmadığını ve silah denetçilerini işgal ettikleri Irak'a sokmayacaklarını açıklamışlardı. Sonuç olarak ne Blix, ne de El Baradei işgal sonrasında Irak topraklarına ayak basamadılar. Artık Güvenlik Konseyi'nde kitle imha silahlarından söz eden kimse kalmadı. Buna rağmen Suriye'nin katılmadığı oylamada 14 üye oybirliği ile ambargo kararını kaldırdı.

Beklenenden daha erken bir tarihte Güvenlik Konseyi'nde sağlanan bu uyum, perde arkasında devam eden kirliliğin pazarlıklarda anlaşma sağlanmasının sonucunda ortaya çıkmıştı kuşkusuz. Fransa Dışişleri Bakanı Dominique De Villepin'in ifadeleri de bunu açıkça ortaya koyuyor. *"Bu metin istediğimiz kadar gelişmiş olmasa da desteklemeye karar verdik. Çünkü ABD, Britanya ve İspanya ortaklarının sözlerini dinlediler ve son tasarı bir uzlaşma sonucu ortaya çıktı"*.

Keza ABD'nin BM daimi temsilcisi Sir John Negroponte de 9 Mayıs'ta Güvenlik Konseyi'ne sunulan tasarıda 90 değişiklik yapıldığını açıkladı. Her ne kadar neyin üzerine anlaştıklarını, 90 değişikliğin ne olduğunu açıklamaları da bunlar tahmin edilebilir hususlardır. Ne de olsa Irak'taki zenginliğin yağmalanmasından hangi haydutun ne kadar pay alacağı ile ilgili bir anlaşmadır söz konusu olan.

Öyle görünüyor ki, ABD emperyalizmi "kimseye zırnık koklatmam" iddiasından geri adım atarak, diğer emperyalistlerin de belli bir pay almalarına razı olmuş. Ayrıca Irak'ın Fransa ile Rusya'ya olan milyarlarca dolar tutarındaki borcunun en kısa sürede ödeneceği maddesi karar tasarısına eklenmiş. Böylece bu iki ülkenin, kararı veto ederiz türünden efenmeleri birden unutup ABD'nin karar tasarısına onay vermeleri, nelere itiraz ettikleri hakkında da dolaysız bir fikir vermektedir.

Güvenlik Konseyi'ne sunduğu karar tasarısını onaylatılmak için diğer emperyalistlere yağmadan pay vermeyi kabul eden Bush ve çetesi, geçici konsey üyesi bağımlı ülkelerin ise baskı, tehdit ve şantajla tasarıya "destek" vermelerini sağladı. Veto hakkı bulunmayan Geçici Konsey üyesi Meksika, Şili, Kamerun, Angola ve Gine gibi ülke temsilcileri karar tasarısına onay vermeye zorlandılar. Irak'a saldırmak



için Güvenlik Konseyi'ne karar tasarısı sunduklarında 9 oyu bir araya getiremeyen ABD-İngiliz emperyalist haydutları, bu defa rüşvet/tehdit gibi kirliliğin yöntemleri sayesinde, oylamaya katılan 14 ülkenin oybirliği ile tasarıyı onaylamasını sağlayabildi

Sınırsız yağma başlıyor!

Güvenlik Konseyi'nin onayladığı bu kararın anlamı Irak'a uygulanan ambargonun kaldırılmasından çok daha ötedir. Karar metninde öne çıkan maddeler de

asıl kaygının ne olduğunu açıkça ortaya seriyor. Bu karar sayesinde Irak petrolleri "yasal" olarak Amerikan tekellerinin doğrudan denetimi altına girmiştir. Bundan dolayı bazı uzmanlar ABD'nin fiilen OPEC (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) üyesi haline geldiğini söylemektedir. Bu konuda haksız da sayılmazlar. Yine bu tasarıya göre petrol satışından elde edilecek gelirlerle ilgili olarak 2008 yılına kadar hiçbir dava açılmayacak. Yani petrolün yağmalanması aynı zamanda dokunulmazlık zırhına büründürülüyor. Zaten bu gelirlerin tümü İMF-Dünya Bankası (DB) denetimi altındaki bir fonda toplanacak. Bu fona, BM ve Arap Sosyal Kalkınma Fonu birer temsilci gönderebilecek, ama tüm ipler bağımlı ülkeleri iflas ettirmekle yükümlü İMF-DB'nin (yani ABD'nin) elinde olacak. Söz konusu fonda biriken paranın kullanım şekline ABD-İngiltere ikilisi karar verecek, vb... BM'ye verilen rol ise, "insani yardım" faaliyetini yönlendirmekten ibarettir. Ayrıca Irak'ın geleceği ile ilgili olarak eğer isterse tavsiyelerde bulunabilecek BM.

Irak halkının yaşadığı işsizlik, yoksulluk, açlık ve yıkımlar bu yağmacılar çetesinin umurunda bile değil. Ne BM, ne de düne kadar ABD'nin sunacağı karar tasarısını veto etmekten dem vurup sonra aldıkları rüşvetlerin karşılığı olarak tersini yapan Fransa, Rusya ve Çin gibi ülke temsilcilerinin hiçbiri, Iraklı emekçilerin yaşadığı sıkıntılara değinme ihtiyacı hissetmedi.

Karar tasarısına sıkıştırılan, "elde edilen petrol gelirleri Irak'ın yeniden imarında kullanılacak"

ifadesinin ise hiçbir anlam taşımadığı açıktır. Bu durum arsızlık ve barbarlığın doruk noktasıdır. Bir ülke insanların büyük bir çoğunluğu derin acılar içinde kıvrılırken, dünyanın en güçlü haydutlar sürüsü bu ülkeyi yağmalamanın pazarlığını yine tüm dünyanın gözleri önünde yapabiliyorlar. Gerçekte işlevsiz hale gelen BM Güvenlik Konseyi'ni kullanarak güya bu yağmaya yasal bir kılıf uyduruyorlar. Oysa Amerikan emperyalizminin kendisi Irak'a saldırırken bu kurumun işlevsizleştiğini, artık gözden geçirilmesi gerektiğini küstahça bir üslupla ilan etmişti. Zaten BM ilkelerine ve eğilimine aldırılmayarak Irak'ı işgal etmesi de bir bakıma bu kurumun iflasının göstergesi olmuştur.

Bu tasarrımın kabulü BM'nin "geri dönüşü" mü?

ABD'nin BM'ye rağmen Irak'ı işgal etmesi, BM'nin ölümü olarak değerlendirilmiştir. Bu gelişme gerçekte emperyalistler arası çelişkilerin yeni bir boyut kazanmasıdır. Askeri gücüne güvenen Bush ve savaş çetesi hiçbir kural, yasa, anlaşma vb. tanımadan saldırıya geçerek Irak'ı işgal ettiler. Bu ülkedeki çıkarlarının tehlikeye düştüğünü gören Fransa, Almanya, Rusya gibi diğer emperyalist güçler ABD-İngiliz ordularının Irak'ı işgaline onay vermemişlerdi. Bu da aralarındaki gerilimi arttırmıştı. Öyle ki Bush ve diğer savaş kundakçıları Avrupa'yı aşağılamış, Fransa, Almanya gibi ülkeleri tehdit edecek hale gelmişlerdi.

Bu günlerde bu güçler arasında bir yumuşama dönemine girilmiş gibi bir hava esiyor (Kuşkusuz bu geçici bir durumdur). ABD-İngiliz karar tasarısının oybirliği ile kabul edilmesi Fransa Dışişleri Bakanı De Villepin'i coşturmuş görünüyor. Öyle ki, konseyde oluşan görüş birliğini "BM'nin geri dönüşü" diye niteledi. De Villepin boşuna coşuyor, zira BM emperyalist orduların kanlı çizmeleri altında can çekişmektedir artık. Irak saldırısında görüldü ki, pelteleşen BM'ye biçilen biricik misyon modern barbarlığı temsil eden orduların yolunu temizlemekle sınırlıdır.

BM Güvenlik Konseyi'nin Amerikan tasarısına onay vermesi bir kendini inkar, bir kendi misyonuna son verişir işin aslında. Zira BM'nin iradesini çiğneyerek, onu yok sayarak gerçekleşen bir işgal ve sömürgecilik saldırısı, bu kararlar meşrulaştırılmış oldu. Amerikan tasarısına onay verenler, attıkları bu adımla Irak halkına karşı işlenen suçlara da ortak olmuşlardır. Tasarrımın onaylanmasının memnuniyetle karşılanması bize somut olarak gösterdi ki, emperyalist savaşa karşı çıkan gerici güçlerin asıl kaygısı, Irak ve Ortadoğu'daki sefil çıkarlarının zarar görmesidir. Bu konuda anlaşma sağlanınca işgal ve sömürgecilik saldırısını meşrulaştırmaları bunun somut bir göstergesidir.

BM, artık Irak'ın yağmalanmasına destek verecek. ABD-İngiltere dışındaki emperyalistler de kendilerine düşen paya bir an önce kavuşmak için bu vahşi yarışın içine girmiş bulunuyorlar. Yani Irak'ta yıllarca sürmesi planlanan arsız bir yağma dönemi başladı. Bu barbarlığın sınırlarını belirleyecek olan Iraklı emekçilerin direnişidir. Güçlü bir anti-emperyalist direniş olmadan bu yağmacıların önüne artık kimse geçemez. Kuşkusuz ki Irak halkı bu çetelere dur diyecek dinamiklere fazlasıyla sahiptir. Ama emperyalizme, sömürgecilğe ve yağmaya karşı olan tüm güçler de zaman geçirmeden Irak halkının bu mücadeleyi yükseltmesine destek olmalıdır.

TÜSİAD'ın ABD ziyareti...

ABD'ye sınırsız uşaklık ve aktif rol güvencesi!

TÜSİAD geçen hafta içerisinde Tuncay Özilhan başkanlığında bir heyeti ABD'ye gönderdi. TÜSİAD heyeti dört günlük ABD ziyareti boyunca Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz, Dışişleri Bakanlığı Yardımcısı Marc Grossman, hazine bakanlığından üst düzey yetkilileri, yanısıra musevi dernekleri ve ABD yönetimine yakın etkin gazetelerin temsilcileriyle (W. Safir de dahil) görüşmelerde bulundu. Bazı "düşünce kuruluşları"ndan brifing aldı.

TÜSİAD'ın görüşmelerde bulunduğu kişi ve kurumların niteliği, bu ziyaretin anlamını da ortaya koyuyor. TÜSİAD, düzenin gerçek yönetici odağı olarak, ABD'nin Wolfowitz'in ağzıyla istediği özrü dilemek için savaş kundakçıların kapısına el etek öpmeye gitmiştir. ABD'li muhatapların tamamına yakınının Türkiye'ye Irak savaşı süresince aldığı tutumdan dolayı hakarete başı çekenler olması bunu doğrulamaktadır.

TÜSİAD heyetinin yaptığı görüşmeler boyunca maruz kaldığı tutum iki başlıkta toplanabilir. Birincisi, ABD'nin kurt yöneticileri tarafından azarlanmak ve hizaya çekilmektir. Wolfowitz'in görüşme sırasında Özilhan'ın ABD için yapacaklarını sıraladığı konuşmasını keserek söylediği, "top artık Türkiye'de" biçimindeki sözleri esas olarak bunu anlatıyor. İkincisi ise, üstlenilen rolün gereklerine ilişkin ders almaktır. ABD yönetimine sadakatlerini sunan ve yeni roller üstlenen TÜSİAD heyeti, "düşünce kuruluşları" ve "görevli" gazeteciler tarafından da ABD'nin Ortadoğu politikası ve Türkiye'nin üstleneceği rolün gerekleri konusunda eğitime tabi tutuldu.

Gezinin gündemi, TÜSİAD tarafından yapılan açıklamalardan da görüleceği üzere, esas olarak bozulan Türkiye-ABD ilişkilerinin sağlanması ve Türkiye'nin ABD'nin Ortadoğu politikalarında üstleneceği rolün belirlenmesiydi. Buna Irak'ın yağmasından Türk tekelci burjuvazisine pay verme yolunun açılması da eklenebilir. Ancak ABD'nin daha önce Irak'ın yağmasından pay için Türkiye'nin Irak savaşındaki tutumu nedeniyle özür dilemesini ön şart olarak ileri sürmesinden dolayı ikinci başlık birincide sağlanacak ilerlemeye bağlıydı. Bundan dolayıdır ki TÜSİAD'ın ABD ziyareti, bir özür ziyareti olma özelliği taşıyor, ziyaret programı tümüyle savaş kundakçılarıyla yapılacak görüşmelerden oluşuyordu. Böylelikle, TÜSİAD'da örgütlü tekelci burjuvazi, ülkenin gerçek yönetenleri olarak, efendilerine sadakat sunmaya, Ortadoğu politikasında aktif rol alma güvencesi vermeye çalışıyordu.

TÜSİAD Başkanı Özilhan, görüşmeler sonrasında yaptığı açıklamada, ABD'nin Türkiye'den bir "Ortadoğu vizyonu oluşturmasını ve bunu Türkiye kamuoyunu tatmin edecek biçimde açıkça



ortaya koyması"ni istediğini bildirdi. Böylece yapılan görüşmelerin içeriğini ve önlerine konulan görevi açıkladı. Bu görev, ABD'nin Ortadoğu hakimiyeti çerçevesinde atacağı adımlarda aktif rol üstlenilmesi ve bu rolün gereklerine uygun bir kararlılığın bugünden sergilenmesidir. Bu kararlılığın anlamı, ABD'nin Ortadoğu'da bundan sonra izleyeceği her türlü kirli, kanlı ve yağmacı politikanın koşulsuz desteklenmesi, bunun gereklerinin yerine getirilmesinde ortaya çıkabilecek her türlü engelin yok edilmesidir.

Ülke yönetenlerinin ABD'nin Ortadoğu politikaları önünde secdeye yattıkları ayan beyan ortada olduğuna göre, bertaraf edilecek engelin halkın savaş karşıtı tutumu olduğu açıktır. "Türkiye kamuoyunun tatmin edilmesi" başka bir anlam taşımamaktadır. Halkın tatmin edilmesi bir yanıyla bilinçleri karartacak sistemli bir operasyon, ama daha çok da zorbalıkta sınır tanınmamasıdır. Her ne pahasına olursa olsun ABD politikalarına maşalıktır.

Özilhan yaptığı açıklamada ABD'nin önlerine koyduğu öncelikli hedefi de gösterdi: "Elimizde terör desteği konusunda istihbarat varsa bunun gereği olarak da İran'a baskı yapmalıyız". Bunun anlamı İran'ın Türk dış politikasının öncelikli hedefi haline getirilmesidir. Yani Türk dış politikasının ABD'nin Ortadoğu politikalarına uygun biçimde düzenlenmesidir. TÜSİAD ziyareti sonrasında sermaye iktidarı tarafından İran'a yönelik sistematik ve saldırgan bir tutum alınması beklenmelidir.

TÜSİAD'ın ABD ziyaretinin sonuçları, sermaye devletinin yakın dönem iç ve dış politikasının temellerini oluşturacaktır. Bu, dış politikada ABD saldırganlığına maşalık; iç politikada ise bunun gereklerine uygun bir siyasal zeminin yaratılmasıdır. Kısacası içerde ve dışarda ABD için şaşmaz bir uşaklık ve saldırganlık politikası. Düzenin gerçek yönetici odağı olan tekelci burjuvazinin örgütü TÜSİAD, ABD ziyaretinde işte bunun güvencesini vermiştir. Önümüzdeki günlerde düzen siyasetinde buna uygun adımlar atılmaya başlanacaktır.

KESK MYK'sı eylem takvimi ve çalışma programını açıkladı... Uzla**Sınıfın devrimci mücadele p
savaşalım,****Reformist önderliğin politik zemini**

KESK MYK'sı Mayıs 2003-Aralık 2003 tarihleri arasında uygulanacak olan eylem takvimi ve çalışma programını açıkladı. Eylem takvimi, KESK MYK'sının kamu emekçilerinin sorunlarına ve mücadeleye yabancılaştıklarını, acil güncel taleplerinden koştuklarını gösteriyor.

Kamu emekçileri hareketi ve KESK üzerine yaptığımız çeşitli değerlendirmelerde 4688 sayılı yasanın kamu emekçilerinin mücadelesini yasal cendereye almaya, düzen içine hapsetmeye dönük bir saldırı olduğunu vurgulamıştık. Yine değerlendirmelerimizde, KESK yönetimlerine çöreklenen reformist ve icazetçi anlayışların sahte sendika yasasına razı olduğunu, bunu bir olanak olarak değerlendirdiğini, hatta yasanın çıkmasını hızlandırmak için devletin işini kolaylaştıracak eylem biçimlerini hayata geçirdiğini belirtmiştik. Öncesinde 4 Mart gibi şanlı bir direnişle yasayı püskürtten kamu emekçilerinin '02 yılında yıldırıcı ve birbirini tekrar eden amaçsız eylem biçimleriyle mücadeleye güvensizleştirilmesi, yorulması KESK MYK'sının mücadele anlayışı ve yönteminin esasını oluşturmaktadır. Fiili-meşru mücadele hattı yerine sermaye hükümeti tarafından muhatap alınmak, uzlaşma mantığıyla hak dilenmek, düzenin sunduğu olanaklardan yararlanmak, bu sayede "güç olmak" hevesiyle hayata geçirilen politikalar reformist önderliğin politik zeminini oluşturmaktadır.

Hareketin bugün çıkışından daha geri bir noktada seyretmesi reformist politikaların yol açtığı tahribatın bir sonucudur. Kamu emekçileri hareketinin siyasal bir zemine sıçrayamaması, halen doldurulamayan devrimci önderlik boşluğu, geniş kesimlerin bağımsız devrimci bir mücadele programı ve çizgisi altında birleşmemesi hareketin en temel eksikliğini oluşturmaktadır.

Ancak bugün kapitalizmin yaşadığı yapısal kriz, sermayenin serbest dolaşım ihtiyacı, kamusal alanların sermayeye açılması, bu çerçevede yapılan GATS vb. anlaşmalar sonucu işçi sınıfı ve kamu emekçileri kapsamlı ve yoğun bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyadır. Kamu sektörünün sermayeye devredilmesini, çalışanların ise tasfiyesini amaçlayan Kamu Yönetimi Reformu, Personel Rejimi Yasası, Yerel Yönetim Reformu ve bu tasarıların uzantısı yasa ve yönetmelikler işbirlikçi AKP hükümeti tarafından hızla hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Sermaye hükümeti karşısında örgütlü, kararlı ve mücadeleciler bir karşı güç bulamadığı koşullarda saldırı yasalarını hayata geçirecektir.

Eylem takvimini devrimci bir mücadele programına çevirmek

Binlerce işçiyi ve emekçiyi işsizliğe, kölelik ve yoksulluk koşullarında yaşamaya mahkum edecek kapsamda bir saldırı dalgasının yaşandığı böylesi yıkıcı bir süreçte KESK MYK'sının açıkladığı eylem

takvimi ve çalışma programı, reformist önderliğin uzlaşma ve şova dönük mücadele yönteminin bir devamı niteliğindedir. Reformist önderliğin ihtiyaçları çerçevesinde hazırlanan eylem takvimini devrimci bir mücadele programına çevirmek, sınıfın güncel ve acil talepleriyle içini doldurmak, tabanda ayaklarını örmek öncü, devrimci kamu emekçilerinin görevidir. Bu durum öncü emekçilere bir takım olanaklar sunduğu gibi, ertelenemez sorumluluklar da yüklemektedir.

Birincisi; sermaye hükümeti kamu işçisi ya da emekçisi, kamu sektörü ya da özel sektör ayrımı gözetmeden sınıfa topyekûn saldırmaktadır. Yeni iş yasası, özelleştirme saldırısı, işten atmalar, düşük ücretler vb. saldırılar işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik mücadelesini zorunlu kılmaktadır.

İkincisi; hem kamu, hem de işçi sendikaları cephesinden sendikal ihanet derinleşmekte, birleşik mücadeleyi örgütlemek bir tarafa sektörel anlamda dahi işçi ve emekçiler saldırılarla başbaşa bırakılmaktadır. Sendikal ihanet çetesi işçi ve emekçileri oyalamak, öfke ve tepkisini boşaltmak için benzer yöntemler kullanmakta, sonuçsuz eylem biçimleriyle sınıfın örgütlülüğe olan inancını, mücadeleye olan güvensizliğini derinleştirmeye çalışmaktadır. Ancak son dönem gerçekleştirilen işçi ve emekçi eylemlerinde düzene ve hükümete karşı duyulan tepki sendikal ihanete de yönelmekte, bağımsız taban örgütlülüğünün eksikliğine, devrimci önderlik boşluğuna rağmen işçi ve emekçiler alanları binlerle doldurmaktadır. Bu, sınıfın mücadele istek ve azmine bir gösterge sayılmalıdır.

Üçüncüsü; saldırıların yol açacağı sosyal yıkım, işçi ve emekçilerde biriken tepki ve öfke, tabanda oluşturulacak ortak mücadele platformlarına ve devrimci bir mücadele programının oluşturulmasına zemin sunmakta, ortak mücadeleyi olanaklı kılmaktadır.

Dördüncüsü; sınıfın öncü ve devrimci unsurlarının işin başına geçmesi; tabanda birliği sağlayacak, ortak mücadeleyi örececek, sendikaları sınıfın gerçek örgütleri haline getirecek azmi, kararlılığı ve pratik çabayı göstermesi gerekmektedir.

Öncü kamu emekçileri, işçi sınıfına oranla daha politikleşmiş olmalarının sağladığı avantajı kullanarak, 12 yıllık fiili-meşru mücadele geleneğinin deneyimleri ışığında KESK önderliğinin içi boş eylem takvimini vesile ederek işyerinde, bölgesinde, sektöründe, sendikasında öncü işçi ve emekçilerle biraraya gelmenin olanağını yaratmalıdırlar. İşçi ve emekçilerin güncel ve acil taleplerinin somutlanması, devrimci bir mücadele programının oluşturulması için geniş kesimleri kapsayacak toplantılar örgütlenmelidir. Bu toplantılarda işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun hükümeti hedef alınmalıdır. Yanı sıra hayata geçirilmeye çalışılan saldırı ve sosyal yıkım programlarının emperyalist kurum ve kuruluşlarla girilen kölece ilişki ve yapılan anlaşmaların bir sonucu olduğu açıkça ifade edilmeli, anti-emperyalist

mücadelenin önemi vurgulanmalıdır.

Ortak mücadele ve devrimci mücadele programını tabandan oluşturmak

Konfederasyon ve sendikaların aldığı eylem kararlarının, açıkladığı eylem takvimleri ve çalışma programlarının işçi sınıfını oyalamak ve kandırmaktan başka bir işe yaramadığı, sendika yönetimlerini tutan bürokratik anlayışların sermaye ve hükümetle işbirliği halinde oldukları, sınıfın geniş kesimlerini kapsayan mücadele araçları kullanılarak yaygın ve etkili bir teşhire konu edilmelidir. Bu ihanete karşılık geniş kesimler taban örgütlülüklerini oluşturmaya ve güçlendirmeye, sendikal ihanet şebekesinden hesap sormaya, mücadelesine ve sendikasına sahip çıkmaya çağrılmalıdır.

Bu çerçevede hem ortak mücadele çağrısı yapmak, hem de KESK MYK'sının içi boş eylem takvimi ve çalışma programına karşılık sınıfın devrimci mücadele programını tabandan oluşturmak ve örmek için, açıklanan takvim ve programın bazı maddelerine gözetmekte fayda var:

"A- 20 Mayıs-1 Haziran 2003: Kamu yönetimi, yerel yönetimler, personel rejimi reformu ile işçi ve emekçilere yönelik kölelik yasaları, kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli, grevli sendikal hak ve özgürlükleri konularında temel taleplerimizi içeren bilgilendirici, mücadeleye çağırıcı afiş, bildiri, özel sayı gibi basılı materyaller konfederasyonumuz tarafından hazırlanacak ve Haziran ayı başında örgütümüze gönderilecektir."

Kamu emekçilerinin tasfiyesini ve çalışma yaşamını esnekleştirmeyi amaçlayan kamu yönetimi, yerel yönetimler, personel rejimi reformu ile işçi sınıfına yönelik benzer kapsam ve içerikteki 1475 sayılı iş yasasında yapılan değişiklikler, sermayenin yıllardır kimini fiilen uyguladığı kimini ise parça parça yasal güvenceye almaya çalıştığı saldırılardır. Sermaye uşağı AKP hükümeti ise bu politikaları en kısa sürede hayata geçirmek için yemin etmiş, canla başla çalışan bir sermaye partisidir.

KESK'e önderlik etmiş reformist anlayışlar çeşitli vesilelerle saldırıların arka planını ve sermayenin asıl hedefini politik düzeyde vurgularken, pratik planda buna uygun bir hazırlık süreci örmədiler. Dönemi önceden gören ve saldırıları püskürtmeyi hedefleyen, sermaye iktidarını geri adım atmaya zorlayıcı bir mücadele programı oluşturulması noktasında eksik kaldılar. Ancak bu eksiklik, deneyimsizlik ya da öngörüsüzlükle açıklanamaz. Temenni ve belirsizliklerle yüklü eylem takvimi reformizmin ufuksuzluğunun ve reformist politikaların iflasının somut örneklerinden sadece birisidir.

Reformizm, kamu emekçileri mücadelesini ekonomizm, sendikalizm ve demokratizmle sınırlı, meşruluğu yasalılıkta gören bir politik zeminde algılamakta ve buna uygun politikalar üretmektedir. Ekonomik talepler için mücadele yürütmek yerine ücret sendikacılığını, demokratik ve sosyal talepler için mücadele etmek yerine hükümeti ikna turlarını

ışma ve şova dönük bir pratikle süreci geçiştirmek niyetindedeler...

programı altında birleşelim, kazanalım!

koymaktadır. Emekçileri “Geldik, görüştük, derdimizi anlattık, gidiyoruz. Bu sefer olmadı ama bir dahaki sefere daha kitlesel geleceğiz ve eninde sonunda hükümeti ikna edeceğiz. Haklarımızı ancak böyle kazanabiliriz” vb. söylemler eşliğinde kendi pasifist ve uzlaşmacı politikalarına yedeklemektedirler. Soyut ve gerçek yaşamdan kopuk bir demokrasi mücadelesi AB’den demokrasi beklentiliğine indirgenmiş, ekonomik ve sosyal hak gaspları karşısında “bunu kabul etmemiz mümkün değildir” türü açıklamalarla yetinilmiştir. Bugün sahte sendika yasasının yasalaşması da yine reformist politikalar sonucunda mümkün olabilmıştır.

Karşıt iki sınıf arasındaki mücadele, güç dengesinde ağırlık oluşturan sınıfın lehine göre şekillenmektedir. Sınıf hareketinin güçsüz ve zayıf olduğu dönemlerde sermayenin saldırı politikalarını yoğunlaştırması bu nedenle hız kazanmaktadır. Umudunu düzene, mücadelesini meclise bağlamış reformizmin hareketin önderliğini elinde tutması bu nedenle sermaye iktidarının işini kolaylaştırmakta, elini güçlendirmektedir.

22 Mayıs günü yeni iş yasası mecliste onaylanırken KESK Genel Başkanı Sami Evren Emek Platformu dönem sözcülüğünü yapmakta ve süreci sessizlikle izlemekteydi. KESK yönetimi işyerlerinde ve şubelerde, kamu emekçilerine ve işçi sınıfına yönelik saldırılar hakkında sınıflı bilgilendirici ve bilinçlendirici, ortak mücadelenin gerekliliğini ve zorunluluğunu anlatıcı ve harekete geçirici bir mücadele hattı izlemedi. Temmuz ayı sonuna kadar kamu emekçilerinin tasfiyesi hedefleniyor. Hükümet yetkilileri de bunu açıkça ifade ediyorlar. Saldırıları bu kadar güncel ve yakıcıyken, KESK yönetimi yasalar hakkında çoğunlukla şubelere gönderilen ancak işyerlerine dahi ulaştırılmakta yetersiz kalınan materyallerle günü geçiştirmeyi planlıyor.

Mücadele programı somutlanmalı, talepler açık ve net olmalıdır!

Kamu emekçileri mücadele sahnesine, temel talepleri arasında yer alan grevli-toplusözleşmeli sendika talebi ile çıktılar. 12 yıldır bu talep için fiili-meşru mücadele yürüten, devletin baskı ve terörüyle karşı karşıya kalan kamu emekçilerine dönük “toplusözleşmeli, grevli sendikal hak ve özgürlükleri konularında temel taleplerimizi içeren bilgilendirici” broşür çıkarmayı hedeflemek 12 yıllık fiili-meşru mücadele geleneğini yok saymak, hatta mümkünse unutturmaya çalışmak anlamına gelmektedir.

Kamu emekçileri, talebi ve hedefi net olmayan bu program maddesine karşı sınıflı ortak paydada kesen “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı!”, “Sınırsız grev ve genel grev hakkı!”, “Kölelik yasaları iptal edilsin!”, “Özelleştirmeler durdurulsun!” talebini somutlamalı ve yükseltmelidir.

“C- 1 Ağustos-1 Eylül 2003: 4688 Sayılı Yasa

çerçevesinde 2004 yılı bütçesiyle ilişkili olarak mali, sosyal halkların ve diğer çalışma koşulları ile demokratik taleplerin ifade edileceği görüşme dönemine yönelik çalışmalar sürdürülecektir. 2002 yılında bu sürece ilişkin izlediğimiz yöntemler, 3 Kasım seçimleri, yetkili sendika ve konfederasyonların pozisyonları ve kamuoyunun konfederasyonlardan beklentileri de dikkate alınarak yürütülmüş, bu dönemdeki eksiklikler yapılan değerlendirmelerle ortaya konulmuştur. 2003 yılı Ağustos ayında yürüteceğimiz görüşmelerin 4688 sayılı yasa çerçevesinde ele alınmasının kamuoyunu ve kamu emekçilerini yanıltma olasılığı bulunmaktadır. Bu nedenle, 4688 sayılı yasayla ilgili olarak temel taleplerimizin de öne çıkarılarak, toplu sözleşmeli, grevli, özgürlükçü bir yasal düzenlemenin zorunluluğunu vurgulamaya devam edeceğiz.

Bu süreçte;

1. Mevcut yasal düzenleme çerçevesinde değil, toplu sözleşmeli, grevli, özgürlükçü bir düzenlemeye yönelik taleplerimiz kamuoyu ile paylaşılacaktır. Aynı talepler hükümetle yapılacak ilk görüşmede de ortaya konulacaktır.

2. Haklı ve meşru taleplerimizin işyerlerinden başlayarak zenginleştirilmesine, paylaşılmasına, üyelerimiz ve bütün kamu emekçilerini kapsayan biçimde içselleştirilmesine özel önem gösterilecektir. Görüşme süresince bu ilişkiler ve mücadele refleksi canlı tutulacaktır.

3. Hükümet yetkilileri ile yapılacak görüşmelerde, somut taleplerimizde ve tutumumuzda ısrar edilecek, sonuç alınmadığı takdirde varsa tıkanıklık ikinci toplantı sonrasında en aktif bir şekilde kamuoyu ile paylaşılacaktır. Ve planlanacak yürüyüş üzerine merkezi bir Ankara mitingi gerçekleştirilecektir. Aynı zamanda yürüyüş süresince Ankara’da toplu sözleşme çadırı kurulacaktır.”

KESK MYK’sı eylem takvimi ve çalışma programında “2004 yılı bütçesiyle ilişkili olarak mali, sosyal hakların ve diğer çalışma koşulları ile demokratik taleplerin ifade edileceği görüşme dönemine yönelik çalışmalar sürdürülecektir” şeklinde muğlak ifadeler kullanarak, 4688 sayılı sahte yasayı temel alan, hükümetle görüşmeye ve uzlaşmaya endeksli bir eylemsizlik sürecine daha imza attığını ilan etmektedir. Ortada somut olarak formüle edilmiş ne ekonomik, ne sosyal, ne de demokratik talep bulunmadığı gibi mücadele yöntemi de “Hükümet yetkilileri ile yapılacak görüşmelerde, somut taleplerimizde ve tutumumuzda ısrar edilecek, sonuç alınmadığı takdirde varsa tıkanıklık ikinci toplantı sonrasında en aktif bir şekilde kamuoyu ile paylaşılacaktır” şeklinde formüle edilmektedir.

Öncü ve devrimci kamu emekçilerinin sürece seyirci kalması reformist önderliğin ihanetini derinleştirmesine, tabanın sendika ve şubelerden uzaklaşmasına neden olmuştur. Gelinek noktada sürece seyirci kalmak hareketi daha geriye savuracak, kazanılmış haklardan geriye kırıntı dahi kalmayacaktır. Böylesi yakıcı bir süreçte reformist

önderlikle programatik ve pratik düzeyde ayrılmak, devrimci bir mücadele programı oluşturmak ihtiyacı ortadadır. Bu çerçevede kamu emekçileri ve işçi sınıfı acil demokratik, ekonomik, sosyal taleplerinden oluşan “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin!”, “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!”, “Herkes parasız sağlık hizmeti!”, “Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik eğitim!”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!”, “Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!”, “NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!”, “İMF sosyal yıkım programları iptal edilsin!” taleplerini öne sürmelidirler.

KESK MYK’sı açık ve somut bir mücadele programı oluşturmadığı gibi eylem biçimi olarak da pasif ve uzlaşmacı bir pratikle süreci geçiştirmek niyetindedir. Eylem takviminde ifade edilen Ankara yürüyüşü ve toplusözleşme çadırının ise tabanın gözünü boyamaya dönük şov amaçlı alınan kararlar olduğu ortadadır.

Halihazırda işçi ve kamu konfederasyon yönetimlerinin izlediği mücadele yol ve yöntemleri benzerlik taşımaktadır. Bugüne kadar tabanın basıncını üzerlerinde hissettiklerinde öfke boşaltmak amaçlı merkezi eylemlerle günü kurtarmayı hedefliyorlardı. Ancak gelinen noktada sendikal ihanetin vardığı boyut varolan tepkileri denetim altında tutmakla sınırlı değil. Buna, sınıfın örgütlülüğe ve mücadeleye olan inancını kırmak, sınıfı yalnızlaştırmak, umutsuzlaştırmak ve mücadeleye yabancılaştırmak eklenmiş durumda.

Sermaye iktidarı kamu emekçisi ya da işçisi, sendikalı ya da sendikasız ayrımı yapmadan tüm sınıf bileşenlerini hedef almaktadır. Öncüler şahsında gözlemlenebilen yaygın tutum tepkili ve öfkeli, ama çözümü kendi dışında gören, üstten beklemeci bir seyir izlemektedir. “Konfederasyonlar karar alsın biz uyalım” bakışı sınıfın öncülerini de hareketsiz kılmakta, moral-motivasyonunu olumsuz yönde etkilemektedir. Bu hareketsizlik süreci sermaye iktidarını daha da cesaretlendirmekte ve pervasızlaştırmaktadır.

Öncü işçi ve emekçiler üstten beklemeci tutumun sınıfa ve sınıf mücadelesine ağır darbeler vuracağını bilmeli, bu bilinçle mücadeleyi sahiplenmelidirler. Mücadele programının somutlanması, taleplerin açık ve net bir şekilde ifade edilmesi atılacak ilk adımdır. Fakat asıl önemlisi bu talepleri kazanmak için mücadelede izlenecek yol ve yöntemdir. Bu 15-16 Haziranlar’ı yaratanların izlediği yoldur. Saldırı yasalarını parçalayacak, sendikal ihanet çetesinin mücadele programı adı altında üstten dayattığı eylemsizlik programlarını devrimci bir mücadele programına çevirecek olan da budur.

ABD’li savaş kundakçılarından Ankara’daki uşaklara yeni azarlamalar:

İran ve Suriye konusunda tavrınızı netleştirin!

Amerikan emperyalizmi Irak’ı işgal ederken Türkiye topraklarının neredeyse tümünü bir üs olarak kullanmak istiyordu. Bu amaçla AKP tarafından meclis gündemine getirilen 2. tezkere kazaya uğradı, bunun sonucunda plan bozulmuş oldu. Bu sonuç hem Ankara hem de Washington’da hayal kırıklığı yaratmıştı. Bush ve çetesi bu sonuçtan duydukları rahatsızlığı sık sık dile getirmişlerdi. Son açıklamalarda ise, Türk devletinin hata yaptığını kabul ederek özür dilemesi gerektiği noktasına kadar vardırırdılar işi. Savaş çetesinin bu kadar hiddetlenmesinin anlaşılır nedenleri bulunuyor. Zira 50 yılı aşkın bir süreden beri birkaç pürüz dışında uşakça bir sadakat gösteren Ankara’daki egemenler, bu defa oyunu istenilen biçimde sürdürmediler. Toplumun ezici çoğunluğunun emperyalist savaşa karşı duyduğu tepkiyi görmezden gelemedikleri için çok istemelerine karşın 2. tezkereyi mecliste onaylatamamışlardı.

“Bizim oğlanlar” isteseydi tezkere geçirdi

Savaş kundakçısı Wolfowitz’in basına yansıyan her iki açıklamasında doğrudan Türk ordusunu, somutta generalleri hedef alarak, “onlar bastırırsaydı bu tezkere çıkardı” demeye getiriyor. Tabii asıl iktidarın hükümette değil, generallerde olduğunu kimse Bush ve çetesi kadar iyi bilemezdi. Dolayısıyla bu sözlerin bir karşılığı var. Ancak kitlelerin kesin olarak reddettiği bir savaşı açıktan savunmayı Genelkurmay gerekli görmemiş, bunu kendisi için yıpratıcı bulmuştu. Hem nasıl olsa AKP bu işi yapıyordu, tezkere de ‘çantada keklik’ sayılırdı. Bir hataları varsa o da, bir kısım AKP’li milletvekilinin savaş karşıtı mücadelenin etkisi altında kalarak “duygusal” davranacağını hesaba katmamalarıdır. Efendiler için bu kadarı bile affedilemezdi. Nitekim öyle oldu. Bush yönetiminin farklı kademelerindeki kişiler küstahça bir üslupla uşaklarına yüklendiler. Halkın iradesidir buna saygı duymak gerekir gibi demokrasi oyunlarından uzak durulması gerektiğini hatırlattılar.

Pentagon nezdinde Türk generallerinin “bizim oğlanlar” unvanına sahip oldukları biliniyor. Zira Genelkurmay Başkanlığı’na getirilen tüm generaller Amerikan müfredatı ile özel olarak eğitiliyorlar. Kürt sorunu, Kıbrıs gibi rejim için çok önemli sayılan konular dışında, Amerikan emperyalizminin emrinden çıkmaları pek rastlanan bir durum değil. Ne pahasına olursa olsun ABD çıkarlarını sonuna kadar savunmak tarihsel alamet-i farikalardır. Böyle olduğu içindir ki Wolfowitz, orduyu eleştirirken şaşkınlığını da gizlemiyor. Washington’daki efendiler, generallerin meclis üzerinde açıktan baskı kurup mutlaka 2. tezkereyi onaylatarak önderlik rolünü yerine getirmelerini gönül rahatlığıyla beklemişler. Değil mi ki pazarlıklar da sonuçlanmıştı. Artık olumsuz bir sonucun çıkması için ortada bir neden bulunmamaktaydı.

“Sermayenin imamı” Erdoğan ve hükümetine övgü

Ordu şahsında generalleri haşlayan savaş kundakçıları, Erdoğan-Gül ikilisi ile AKP hükümetini yine de övüyorlar. Bu tavırlarıyla “dini bütün” hükümetin Irak’ın işgaline verdiği harareti desteği ve 2. tezkereyi meclisten geçirmek için harcadığı çabayı takdire şayan bulduklarını anlatmış oluyorlar.

Wolfowitz, “Benim de desteklediğim (demek oluyor ki AKP hükümeti, siyonist lobinin tam desteği ile işbaşına gelmiştir!) yeni seçilmiş sivil hükümet, en önemli müttefiki olan ABD’nin yanında yer alınması yönündeki hükümet kararına Türk ordusunun desteğini dile getirmesini istemişti...” sözleriyle AKP hükümetinin üzerine düşeni yaptığını teyit etmiş oluyor. Evet, AKP hükümeti ABD emperyalizminin saldırgan politikasına tam destek vermiş, halen de vermeye devam ediyor.

Aslında Türk sermaye devletinin militarist-bürokratik, resmi-sivil tüm kurumları tam bir ahenk içinde emperyalist savaşa destek verdiler. Genelkurmay’dan MGK’ya, hükümetten bürokrasiye, TÜSİAD’dan kokuşmuş sermaye basınına kadar. Her kesimin beklentisi, çıkar hesapları bazı farklılıklar gösterse de, emperyalist savaşa destek konusunda ortaklaşmışlardı. Buna rağmen 2. tezkerenin mecliste onaylanmaması efendi uşak ilişkilerinde bir sarsılma yarattı. Ancak her iki taraf da çıkar birliğinden dem vurmakta, “stratejik ittifak”tan bahsetmektedir. ABD’nin Irak’ı işgali sayesinde Ortadoğu’da elinin güçlenmesinden dolayı Türkiye gibi sadık bir uşaktan vazgeçmesi söz konusu olmayacaktır. Türk sermaye devletinin de uşaklık misyonuna son vermesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Nitekim onur kırıcı aşağılamalara karşın, “aman ABD’yi daha fazla kızdırmayalım, ne isterse hemen yerine getirelim ki gönlü olsun” havası hakim Ankara’da. Keza iki de bir basın karşısına çıkıp açıklamalar yapan, tehditler savuran generaller, köteği Bush’un savaş çetesinden yiyince pek sesleri çıkmıyor. Devrimcileri katletmekte, Kürt halkına karşı terör estirmekte, işçi sınıfı ve emekçilerin muhalefetini bastırmakta oldukça maharetli/acımasız olan düzen ordusunun generalleri, Wolfowitz’in attığı fırçalar karşısında boyunları kıldan ince olabilmektedirler.

İran saldırısına hazırlık mı?

Irak işgalinden hemen sonra Suriye’ye yüklenen savaş kundakçıları, Şam yönetimine Filistin davası ile ilgili bazı geri adımlar attırdıktan sonra tehditlerine ara verdiler, ya da şimdilik öyle görünüyorlar. Boş durmayan haydutbaşı Bush ve çetesi son günlerde İran’ı hedef alan tehditler savurmaya başladı. Artık İran’da bir rejim değişikliğine gidileceğini açık bir dille söylüyorlar. Gittikçe pervasızlaşan haydut sürüsü, hiçbir kural/yasa tanımamayı bir davranış tarzı haline getirdiğini yeniden ilan ediyor. Ancak İran “kolay lokma” olmadığı için değişik taktikler uygulayarak rejimi içten çöktürmeye hazırladıklarına dair haberler sık sık kamuoyuna yansıtılmaya başlandı. İşinin zor olduğunu bilen ABD emperyalizmi, İran rejimini hem içten hem de dıştan kuşatma altına almaya çalışıyor. Dolayısıyla Bush yönetimi bu kirli planın yaşama



geçirilmesinde İran’a komşu olan uşaklarına figüranlık kabilinden roller hazırlıyor.

İşbirlikçi Türk sermaye iktidarı bu kirli işler için biçilmiş kaftandır. ABD açısından da bu, iki nedenden ötürü önem taşıyor. Birincisi, İran’la uzun bir alana yayılmış bir sınıra sahip olması, ikincisi ise Azeri halkı ile olan tarihi ve kültürel yakınlığı. Zira Bush yönetimi İran’ı komşuları üzerinden kısıpaca alırken, içten parçalamak için başta Azeriler ve Kürtler olmak üzere İran’da baskı altındaki ulus ve azınlıkları belli vaatlerle kendi safına çekmeye çalışacaktır.

Amerikan çıkarları için Türki Cumhuriyetler’de darbe yapmaya teşebbüs edecek kadar işi ileri götüren Ankara’daki uşaklar, koşulları oluştuğunda bu aynı kirli rolü İran’da da oynayabilirler. Eh bu sayede efendilerinin kendilerine olan kızgınlığını da bir nebze olsun hafifletmiş olurlar. Bu koşullarda Wolfowitz ve diğer haydutların peşpeşe Ankara’daki uşakları hedef alan açıklamalarının bir nedeni 2. tezkerenin meclisten geçmemesi ise, bir diğer nedeni İran’a sıra geldiğinde aynı hataya düşmemeleri için uyarmaktır. İran’ı hedef alacak her türden saldırı için Amerikan emperyalizminin Türkiye’den azami ölçüde yararlanmak isteyeceği aşikardır.

Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı mücadele tüm güncelliğini koruyor

Emperyalist barbarlığın tüm Ortadoğu halklarını hedef alan bir genişliğe sahip olduğu biliniyor. Irak işgalinden sonra sıranın hangi ülkeye geleceği farklı çevrelerde tartışılan bir sorundur. Irak’taki ilk saldırının beklenenden daha kolay gerçekleşmesinin ABD-İngiliz haydutlarını azdırdığı, daha da pervasızlaştırdığı da kesin. Bundan dolayı İran’ın sıraya konması beklenmeyen bir gelişme değildi ve İran’la ilgili süreç fiilen başlatılmış durumda.

Tüm bölge halkları emperyalist savaşın tehdidi altında olmalarına rağmen, bu saldırganlığa karşı mücadele halen son derece zayıflamış bulunuyor. Politik önderlikten yoksun, dolayısıyla uzun vadeli bir programa sahip olmayan savaş karşıtı hareketin bu zaafını aşabilmesi ancak tutarlı, anti-emperyalist perspektife sahip bir önderlik sayesinde mümkün olabilir. Emperyalist orduların pervasız saldırganlığına dur diyebilmek, dahası bölgemizi emperyalist katillerden temizleyebilmenin başka bir yolu da yoktur.

Af istemi pişmanlık yasasının alternatifi olamaz...**Tek alternatif devrimci mücadele!**

Devlet yeni bir pişmanlık yasası çıkarma hazırlığında. Açıklandığı ve anlaşılacağı üzere, bu ihtiyaç içerden ziyade Irak'taki yeni durum ve gelişmelerden doğuyor.

Gerçi Amerika "güvence vermek" amacıyla açıklama üstüne açıklama yapıyor. Ancak söz konusu Kürtler olduğunda Türk devleti bu "stratejik" ortağına nedense bir türlü güvenmiyor. Amerika'ya dünya-alem güvenmiyor, ama başka konu olsa peşinden cehenneme gitmeye hazır konumdaki Türk devleti, Amerika'ya güvenilemeyeceğini sadece konu Kürtler olduğunda hatırlıyor. Bunu da esasta kendine olan güvensizliğiyle açıklamak gerekiyor.

Bugün bir kez daha gündeme getirilen pişmanlık yasasını da tüm bunlarla bağlantısı içinde görebilmek gerekiyor. Her ne kadar "dağıttık-bitirdik" denilse de, Kürt hareketine yönelik tasfiye ve imha hareketi halen sürdürülüyor. Devlet erkani çok iyi biliyor ki, Kürt halkı var olduğu ve kendilerinin de inkar ve imha politikası sürdürdüğü müddetçe, yeni devrimci PKK'lerin doğması kaçınılmazdır. Bu, birbirini doğurup besleyerek süregiden bir durumdur. Böyle olunca da, Türk devletinin konuya ilişkin girişimlerini, sorunu çözmeye değil, elini güçlendirmeye yönelik palyatif önlemler olarak değerlendirmek gerekir. Bu konuda kuşku götürmeyecek denli açık olan tek şey, bunun saldırgan, aşağılayıcı bir önlem olduğudur.

KADEK'in tutumu

Türk devletinin pişmanlık yasası atağına karşı KADEK de bir genel af kampanyası başlatmış bulunuyor. Bunu, pişmanlık yasasına "karşı" söylemlerle yüceltmeye/önemli kılmaya çalışıyor. Ancak; gerek geçmişte kendi "barış" ataklarını kullanma tarzlarına ve gerekse af talebinin özüne bakıldığında, pişman olmakla af dilemek arasında esaslı bir fark bulunmadığı görülüyor.

Öncesinde de işaretleri bulunmakla birlikte, özellikle Öcalan'ın ele geçirilmesini takibeden süreçte ilan ettikleri ateşkes, silah bırakımı ve toplumsal barış politikası altında, kendi örgütlerini kendi elleriyle tasfiye eden, başkanlarının ve hemen tüm yönetici kadrolarının ağzından, verdikleri "ulusal kurtuluş mücadelesi"nin yanlışlığını (dolayısıyla pişmanlıklarını) ikrar eden, koca bir ulusal kurtuluş örgütünün teslimiyet çizgisine sürükleyerek çürümeye ve dağılmaya mahkum eden bir yönetim kadrosundan söz ediyoruz. Şimdi sözde pişmanlık yasasına karşı "ayrısız genel af" kampanyası yürütüyorlar. Buna gerekçe olarak da "toplumsal barış"ı öne sürüyorlar.

Oysa, çok açık görüldüğü gibi, Türk devletinin Kürt politikasında toplumsal barışa, buna dayalı çözüme yer yoktur. Hatta, tehlike arzedecek bir devrimci mücadele kanalına yönelmediği sürece, Kürt sorununun varlığını korumasından yana oldukları bile söylenebilir. Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaş boyunca edindiği deneyimlerden çıkardığı önemli bir ders var: Bu sorunu, toplumun bir başka temel sorununu bastırmada kullanabilmektedir. Pek çok askeri-faşist kurum ve uygulama, Kürt sorunu (devletin diliyle "bölücü terör") gerekçesiyle '80 darbesinden bu yana 20 yılı aşkın bir zaman sürdürülebilmiş, kimisi de kalıcı biçimde tahkim edilmiştir. Dahası, bu sorun ezilen sınıflar içinde bile şovenist etkilerin yayılmasında başarıyla kullanılmıştır. Sınıf kitleleri

üzerinde belirgin bir etkiye yol açmadığı iddia edilebilir. Fakat sendikaların bu amaçla nasıl başarıyla kullanıldıkları inkar götürmez. Ulusal çıkarlar gerekçesiyle eylem iptalleri daha unutulmadı. Sendika bürokratlarının bu tür faaliyetleri engellenemediğine göre, bu politikanın sınıf kitleleri üzerinde de en azından bozucu etkide bulunduğu kabul edilmelidir.

KADEK "ayrısız genel af" tanımıyla konuyu genelleştirmeye de çalışıyor. Tabii ki bu konuda KADEK'in kuyruğunda sürüklenen kimi parti ve akımların payını da teslim etmek gerekiyor.

Bu durumda şunu sormak gerekiyor: Diyelim ki dileğiniz kabul gördü ve "ayrısız bir genel af"la tüm siyasi tutsaklar serbest bırakıldı. Bunun "toplumsal barış"ın inşasına nasıl bir katkısı olacaktır? Üzerlerindeki baskı ve sömürü görülmemiş

boyutlara çıkan işçi sınıfı ve emekçiler, süregiden inkar ve imha politikasıyla temel ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluğu, aşağılanması süren Kürt halkı sömürücü sınıf ve onun devletiyle mi barışacaktır?

Pişmanlık yasaları, diğer benzer önlemler son derece sınırlı ve geçici önlemler olabilir. Ezen ve ezilen sınıflar, hakim ve sömürge uluslar varlığını koruduğu sürece toplumsal bir barış hayal etmek, sadece ezilen sınıf veya ulusu aldatmaya, mücadele yolunu karartmaya yarayacaktır. Mevcut toplumsal düzen koşullarında ezilen bir sınıfın veya ulusun temsilcilerine düşen görev, teslimiyetin değil direnişin, barışın değil devrimci savaşın yolunu göstermektir.

Alman işçileri saldırıya direniyor...

Uluslararası mali sermayenin saldırıları her alanda devam ediyor. Avrupa genelinden de sosyal yıkım ve sosyal hak gaspları ardı ardına geliyor. Avusturya işçi ve emekçileri saldırılara genel grevle yanıt verdiler. Fransa'da grev ve direniş dalgası sürüyor. İtalya ve İspanya kısa aralıklarla sokağa dökülen emekçi hareketine tanıklık ediyor.

Almanya'da ise geçen ilkbahar TİS süreci bir hayli hareketli geçti. Geçen dönemden bugüne dek birçok grev ve direniş oldu. Bunlar genelde yerel düzeyde kaldı. Alman burjuvazisi SPD hükümeti şahsında işçi sınıfının tarihsel kazanımları olan ekonomik ve sosyal haklarını 2010'a kadar yoketmek istiyor. Saldırıları adım adım uygulanmaya ve bu doğrultuda adımlar atılmaya çalışılıyor.

Fakat bunun kolay olmayacağını kendileri de iyi biliyorlar. Bu saldırıların neye mal olacağını işçi ve emekçiler de biliyor. Bu bilinç henüz siyasal bir bilince dönüşmüş değil. Almanya proletaryası henüz öncüsüz, devrimci bir önderlikten yoksun. Buna rağmen yine de sermaye kolayca başaramayacak. Sınıf kitlelerinde ciddi bir rahatsızlık var. Tabandaki bu basıncı gören ve hisseden sendikalar, 24 Mayıs günü Almanya'nın 14 kentinde merkezi yürüyüş ve miting gerçekleştirdiler.

Eylemleri DGB (Alman Sendikalar Birliği) bünyesindeki sendikalar organize ettiler. Bayern bölgesi Nürnberg şehrinde toplandı. 15 bin civarında bir katılım oldu. Üç koldan yürüyüşe



başlayan işçiler, emekçiler ve gençler kortejler oluşturarak miting alanına doğru hareket ettiler. Moral ve motivasyon oldukça iyiydi. Yürüyüş kollarında her türden pankart, sendika bayrakları, sosyal hakların gasplarını teşhir eden döviz bulmak mümkündü. Katılımcı kitlenin ağırlığını yaşlı kuşaklarla birlikte gençlik oluşturuyordu.

Miting alanında Bayern bölgesi DGB ve İG Metal, artı Ver-di sendikaları adına birer konuşma yapıldı. Her üç konuşmacı da kitlenin öfkesine uygun konuşmalar yaptılar. Mitinge Alman sol parti ve grupları katılırken, Türkiyeli gruplar ne yazık ki her zamanki gibi herhangi bir ilgi göstermediler. Bizler de tam anlamıyla bir hazırlık içinde değildik. Bir koldan yürüyüşe katıldık ve BİR-KAR imzalı pulları eylem boyunca yaygınca kullandık. Kullandığımız pullar eylemin içeriği ve talepleriyle örtüşüyordu. Bu nedenle Alman emekçilerin olumlu tepkisine ve ilgisine konu oldu.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Krizin faturası kapitalistlere!**

BİR-KAR/Nürnberg

Fransa'da güçlenip yaygınlaşan sınıf mücadeleleri

C. Kaynak

Sosyal patlamaya dönüşmesi beklenen kitle hareketi

Fransa'da bir sosyal patlamaya dönüşmesi beklenen kitle hareketi adım adım kabarmaya devam ediyor. Gözlemlenen düzenli gelişmenin belirleyici aşamalarından birini oluşturan ve Paris'te 25 Mayıs günü gerçekleşen merkezi gösteriye 600 bin işçi ve emekçi katıldı. Sonuç, katılımın beklenen düzeyi fazlasıyla aştığını ve hareketin düzenli gelişme dinamiğini izlemeye devam ettiğini gösterdi. Kaldı ki, taşra kentlerinden başkente gelmek için seferber olanların çoğunluğu ulaşım olanaklarının yetersiz kalmasından ötürü gelemediler. Sendikalar kiralanan özel tren ve otobüslerin ancak 65 bin kişiyi başkente taşıyabildiğini belirttiler. Bu nedenle, aynı gün ülkenin diğer kentlerinde yapılan yerel gösterilere, başta 200 bin kişi ile Marsilya olmak üzere, rekor düzeyde katılım sağlandı. Sistematik bir karakter kazanan ve periyodik olarak Paris'te merkezi bir gösteriye dönüşen hareketlenme, hem kitlesel bakımdan düzenli olarak güçlenmekte hem de giderek yeni işkollarına, özellikle özel sektöre yayılmaktadır.

25 Mayıs günü Paris, belirlenen yürüyüş güzergahına sığmayan, yüzbinlerin "genel grev!", saldırılara karşı "hep beraber!" şiarları ile inledi. Tabandan yükselen seferberlik, "genel grev!", "sermaye vergiye bağlansın!" şiarlarıyla sokağa taşan kamu sektörünün başını çektiği işçi ve emekçi öfkesi, Fransa'da kitle hareketinin radikalleşmeye hazır olduğunu gösteriyor. 13 Mayıs gösterisinin ardından alınan grev kararları sendikal bürokrasinin tabanı dizginlemekte zorluk çektiğinin göstergesi olmuştur. Bu konuda duyulan sıkıntıyı gösterilerin başını çeken CGT ve FO gibi konfederasyonların yöneticileri bizzat doğrulamaktadırlar. Mevcut aşamada, sendika yöneticilerinin hükümeti pazarlığa zorlamak için tekrarladıkları "tabanı dizginleyemiyoruz!" argümanı, aslında hareketin başlıca ve en hassas niteliklerinden birine işaret etmektedir. Fransa'da işçi ve emekçi sınıflar kendilerini sermaye ile isabetli bir hesaplaşmaya götürebilecek önderlikten yoksundurlar. Kitleleri sokağa dökme kapasitesine sahip olan sendikalar ise bu misyonlarını belli bir aşamadan öteye götüremezler. Sermaye tüm hazırlıklarını, politikasını ve yatırımlarını bu zayıf halka üzerine bina etmektedir. Hükümetin, taviz vermek bir yana, sendikalarla pazarlık yapmayı sadece nabız yoklama toplantılarına indirgemiş olması, sermayenin bu zayıflıktan yararlanarak saldırı politikasını sonuçlandırmada kararlı olduğunun en somut göstergesini oluşturmaktadır.

Ülkenin tamamını sarmaya yüz tutmuş eylem serisi çetin bir çatışmanın yaklaşan ayak seslerini andırıyor. Eğitim sektöründe haftalardır sürmekte olan grevler çöpçülerden havayolları kule kontrol çalışanlarına kadar varan kategorilerin uyarı grevi denebilecek periyodik grev eylemleri ile takviye edilmekte. Aralık 1995'in ünlü ortak şiarı, "Hep beraber!", bu kez yine dillerde. Eylem serisi sadece metropolle de sınırlı kalmamakta; Reunion, Guadelup, Martinik gibi onbinlerce kilometre uzaklıktaki adalara da aynı yoğunlukla yayılmış durumda. Hareketin radikalleşme eğilimi gösterdiğinin işaretleri sadece emekçi sınıf ve heterojen katmanların ortak talepler etrafında birleşmesinden de ibaret kalmamakta. Eğitim personeli, hükümetin taviz vererek pazarlık masasına en kısa zamanda oturmaması durumunda yıl sonu sınavlarını düzenlemeyeceklerini açıkladılar ve bunun



bir ultimatom olduğunu belirttiler. Bir grevler ve eylemler vatanı olan Fransa'da eğitim sektörü çalışanları, buna benzer bir kararı 1968 yılında almış ve uygulamaya koymuşlardı. Diğer bir örnek; ülkenin ikinci sendikası konumundaki CFDT'nin protokol imzalaması ve eylemi kırıcı bir misyon üstlenmesi ters tepki yaptı, hareketin kitlesel katılım bakımından daha ileri bir düzeye sıçramasına yaradı. İsabetlilik derecesi bu tür konularda tartışılır olan kamuoyu araştırmaları, toplumun çoğunluğunun eylemden yana olduğu, işçi ve emekçilerin ileri sürükleri talepleri haklı bulduğunu gösteriyor.

Tıpkı Aralık 1995 eylemleri sırasında olduğu gibi toplumun gündemine oturan sosyal hareketlilik tartışmanın yoğunlaşmasına, sermaye medyasının dayattığı suni gündemin aşılmasına yol açıyor. Emekçi sınıf ve katmanların düzenli olarak sineye çekmek zorunda kaldıkları sonu gelmeyen saldırılara ancak toplu ve birleşik bir direnme ile karşı çıkılabileceği, tartışmaların arka planında dursa bile kendisini net bir biçimde hissettirmekte. Örneğin, uzun süredir grevde olan ve yıl sonu sınavlarını düzenlemeyi reddeden eğitim sektörü çalışanları öğrencileri rehin almakla, onların geleceği ile oynamakla suçlandıklarında, buna karşı getirdikleri açıklama ortak toplumsal bir rahatsızlığı özetliyor: "O kadar çok saldırı ile karşı karşıyayız ki, gelinen noktada bir çok şeyi göze almaktan başka bir seçeneğimiz kalmamıştır!" Eylemde bulunan ya da girmeye hazırlanan değişik sektör ve işkollarının emekçilerinin söylemi de benzer ortak bir tema üzerinde kendisini ifade ediyor; çetin bir hesaplaşmaya gitmekten çekinmediklerini, hazır olduklarını ve hatta beklediklerini söylüyorlar.

Fransız burjuvazisinin emeğe kapsamlı saldırısı

Burjuvazinin başlattığı saldırı politikası sadece emekçilerin belli bir kazanımını ya da hakkını hedeflememekte, toplu ve genel karakter arz etmektedir. Bu nedenle, toplumda gözlemlenen gerginlik bir çok açıdan Aralık 1995'i anımsatmakta, hatta onun daha da ilerisinde bir ölçüye kavuşması

ihtimalini taşımaktadır. Çünkü, emeklilik sistemi üzerinden başlatılan saldırının gölgesinde ve arkasında biz dizi başka saldırı gündemde. Emeklilik sistemi değişikliğine ilişkin yasa tasarısı 28 Mayıs günü bakanlar kurulunda onaylandı. İşçi ve emekçilerin karşı çıkmaları, savaşım vermeleri için en elverişsiz bir dönemde, yıllık tatilin arifesinde, mecliste tartışılarak sonuçlandırılacak. Bunun yanı sıra birçok başka sektörde de bir dizi köklü budama hedefleniyor. Örneğin, eğitim sektörünün merkezî yapısı tasfiye edilmeye, eğitim personelinin bir bölümünün statüsü değiştirilmeye çalışılmakta ve konu ile ilgili yasa tasarısının hazırlığı tamamlanmış durumda. Eğitim sektörünü hedefleyen saldırıların da yaz tatilinin arifesinde sonuçlandırılması planlanmaktadır.

Burjuvazinin toplu saldırı politikası emeklilik sorunu üzerinden, toplumun en geniş kesimlerinin kaygılarıyla, talepleriyle kesişerek karşı bir ortak tepkinin yükselmesine yol açıyor. Onun için, toplu saldırı politikasının emeklilik sistemine ilişkin boyutu diğerlerine göre daha fazla ön plana çıkmakta, çatışmanın temel konusuna dönüşmektedir. Yeni yasa tasarısı esas olarak iki değişiklik öngörüyor. Birincisi, çalışma süresinin uzatılması. Yürürlükte bulunan mevcut düzenlemeye göre Fransa'da emekli olabilmek için 37,5 yıl çalışmış olmak ya da 60 yaşını doldurmuş olmak gerekiyor. Yeni tasarı yaş sınırından bahsetmeyerek çalışma süresini uzatmayı öngörüyor. İlk 40 yıl, 2008 yılından itibaren düzenli bir artışa gidilerek 2012 yılında 41 ve 2020 yılında 42 olarak saptamaktadır. Emeklilik yaş haddinin yükseltilmesi anlamına gelen bu değişiklik, beraberinde emekli ödeneklerinde yüzdeler oranı kategorilere göre değişen ve 2020 yılında % 49'u bulan düşüşler de getirmektedir.

Benzer saldırılar Avrupa'nın genelinde gündemde

Emeklilik sisteminin yüzyüze bulunduğu yapısal güçlükler Batı Avrupa'da Fransa'ya özgü tekil bir sorun değildir. Sorun, özü itibarıyla, benzer verilerle tüm Batı Avrupa ülkelerinin gündeminde. Söz konusu

ülkelerin sahip oldukları eşdeğer iktisadi gelişme düzeyi ve sosyolojik homojenlik, emeklilik sorununa ortak bir özellik kazandırmaktadır. Değişik ülkeler arasında gözetilen farklılıklar genelde biçime ilişkindirler. Bu farklılıklar genellikle bazı yerel özgünlüklerden, yasal teminat altına alınmış bazı ulusal geleneklerden/kazanımlardan kaynaklanmaktadır. Bu benzerliğin kanıtlarından birisi İtalya'nın durumu ve Berlusconi hükümetine sendikalar tarafından verilen ultimatodur. İtalya'da emeklilik için yasal olarak saptanan yaş süresi erkekler için 65, kadınlar için de 60. Ama pratikte emekçiler ortalama 59,5 yaşında emekliye ayrılmaktadırlar. 37 yıl çalışmış olmak yaş haddi gözetmeksizin emekli olma hakkı kazandırmaktadır.

Ayrıca, 35 yıl çalışmış olanlar 55 yaşında emekliye ayrılabilirler. 57 milyon nüfusu olan İtalya'nın 15,6 milyon emekli insanı karşılığında 21,9 milyon çalışanı mevcuttur. Emekli ödeneklerinin gayri safi milli hasıladaki payı 2000 yılında % 13,8 iken bu oranın 2020 yılında % 14,8'i aşması bekleniyor. Hükümeti hazırladığı yasa tasarısıyla yaş sınırını kaldırılmak istenmekte ve çalışmayı kabul etmeyenler için cezai yaptırımlar öngörmektedir. Berlusconi 10 Mayıs günü esnafın sendikasının yıllık toplantısında yaptığı konuşmada, "Toplumda yaşlanma sorunu var. Tıbbi ilerlemeler ortada iken Avrupa Birliği, sorunu, 58 yaşında emekli olup da 80 yaşına kadar çalışan başka vatandaşların sırtında geçinme olarak düşünemez" diyerek emeklilik reformunun teşvik ve cezalar uygulanarak sürdürüleceğini beyan etti. Bunun üzerine sendikalar hükümete ortak bir ultimatoma vererek yasa tasarısını geri çekmesi için 8 Haziran'a kadar süre tanıdılar. Eğer hükümet kararında direnirse 8 Haziran'dan itibaren genel grev çağrısında bulunacaklarını ilan ettiler.

Batı Avrupa'da emeklilik sorununun ikici aktüel kanıtını Avusturya oluşturmaktadır. Wolfgang Schuessel hükümeti emekli olabilmek için gerekli çalışma süresini tek çırpıda 40 yıldan 45 yıla yükseltmeye kalkıştı. Bakanlar kurulunda kabul edilen yasa tasarısı 4 Haziran'da parlamentonun onayına sunulacak. Sendika sözcüleri tarafından 1945'ten buyana Avusturya'nın tanık olduğu en büyük sosyal gerileme olarak nitelendirilen saldırı, öte yandan ülke tarihinin en büyük gösterilerine yol açtı. Gösterilere paralel olarak başlatılan greve bazı işkollarında yoğun bir katılımın yaşandı, eğitim sektöründe greve katılımın % 95'i bulunduğu görüldü.

Emeklilik finansmanının güçlükleri emekçilere fatura ediliyor

Avrupa ülkelerinde ve Fransa'da emeklilik sisteminin yaşadığı periyodik krizlerin kökenindeki esas ve tek neden onun finansmanı sorunudur. Örneğin, Fransa'da emeklilik kasasını besleyen ödeneklerin % 91'i emekçiler tarafından karşılanmaktadır. Bu oran muhtemelen bölüşümcü sistemin yürürlükte olduğu Avrupa ülkelerinin ortalamasına tekabül eder. Toplumda emekli sayısı arttığından ve çalışanların sayıları düşüp, ücretleri de sabit kaldığından ötürü, emeklilik kasalarının finansmanı karşılanamamakta. Yani, meselenin özü çok net: Emekli ödeneklerinin karşılanması için yeni mali kaynak bulmak zorunluluğu. Fakat, burjuvazinin reformlarıyla amaçlanan hiç de sistemi günün koşullarına uyarlamak, modernize etmek değil. Bugün iktisadi gelişmenin kazandığı düzey ve yaratılan zenginliğin toplam hacmi astronomik rakamlarla ifade edilmektedir. Yani, emeklilik sisteminin finansmanının saptandığı dönemde kimsenin aklına gelmeyen gelir



kaynakları türedi. Madem ki emeklilik sisteminin finansmanını dönemin somut koşullarına uyarlanmak gerekiyor o zaman sonradan türeyen yeni gelir kaynaklarının da katkısını almak gerekmez mi? Söz konusu yeni gelir kaynaklarının başlıcası sermaye gelirleridir. Burjuvazi sermayeden elde edilen gelire özel mülkiyettir diye dokunmak, onu vergilendirmek istemiyor. Oysa, işgücünün sömürsü ile üretilmiş toplumsal zenginliğin aslan payı gaspedilerek spekülasyon sermayeye dönüştürülmekte, borsa vurgunlarında kullanılmaktadır. Böyle olunca, düzen, emekçilere sıkılacak kemerden başka paylaşılacak birşey bırakmıyor. Onun için, hızla rantiyecileşen bir toplumda sayısal oranı sürekli azalan ve alım gücü sabit kalan mevcut işgücü gelirinin katkısı, sayıları sürekli artan emeklilerin ödeneklerini karşılamaya yetmemekte.

Fransız emekçilerinin büyük öfkesi

Fransız burjuvazisi uluslararası gelişmelerin gölgesinde hazırlanmış olduğu saldırı paketini aynı kolaylıkla yürürlüğe koyamamakta. Saldırı paketini ilk tepki ülke genelinde 500 bin kişinin katıldığı bir gösteri ile 1 Şubat'ta oldu. Aynı amaçla 3 Nisan günü 600 bin kişi sokağa döküldü. Ancak, uluslararası alanda yaşanan gelişmeler bu iki gösterinin arzulan etkisi yapmalarını, mücadele dinamiğini güçlendirmelerini engelledi. Chirac'ın ABD emperyalizmine direnişi, kitle hareketine karşı bir panzehir olarak kullanıldı. Fakat, haftalardır eğitim sektörü gibi bazı işkollarında grevler devam etmekte, giderek yaygınlaşmaktadır. Irak krizinin medyada işlenmesinin tali konuma düşürülmesi sonucu Fransız burjuvazisi iç toplumsal sorunlarla yüzyüze kaldı ve dolayısıyla 1 Mayıs gösterileri emekçi kitle hareketinin kabarmasının başlangıç noktası oldu. Örneğin, geçen yılki özgün durumu saymazsak, yıllardır Paris'te 1 Mayıs korteji katılımı 5 ila 10 bin arasında değişmekteydi. Bu yıl 50 bin kişi saatler boyunca saldırı politikasını protesto eden şiarlar haykırdı ve 1 Mayıs'ı emeklilik yasasına karşı planlanmış eylem serisinin provasına dönüştürüldü.

Bir dizi orta ölçekli ve genelde yerel karakterde eylemin ardından gündeme gelen 13 Mayıs protesto gösterisine katılım, en iyimser tahminleri bile boşa çıkarttı. Polisin verdiği kısmi rakamlara göre 1.031.600 kişi, sendikalarının yaptıkları döküme göre ise 2.046.900 kişi hükümetin saldırı politikasını protesto etmek için sokağa döküldü. 12 Aralık 1995'te kitle hareketinin zirvede olduğu bir dönemde yapılan gösterilere polis rakamlarına göre 1 milyon, sendikalara göre de 2,2 milyon kişi katılmıştı. Fransa'da aynı ölçekte kitle gösterilerinin benzerlerine 1968 Mayıs'ında tanık olunmuştu.

İktidar, başta devlet demiryolları emekçileri olmak üzere bazı kamu kuruluşlarını hedeflemeyerek,

işçi sınıfının en mücadeleci kesimini kısmen de olsa nötralize etmeyi hesaplıyordu. Oysa sonuç çok farklı oldu. Gösterilerde en güçlü bir biçimde seferber olanlar "yarın sıra bize gelecek!" diye haykırarak sendika bürokrasisini devre dışı bırakanlar ve oy birliği ile grevi sürdürme kararı alanlar, başta devlet demiryolları emekçileri olmak üzere kamu çalışanları oldular. Gösterinin nadiren rastlanılan bir başka özelliği de, kamu ve özel sektör çalışanlarının ortaklaşa hareket etmeleriydi. 1995'de burjuvazinin kursağında kalan saldırının bu kez sonuçlandırılmasında hükümet kararlı olduğunu açıklamaktadır. İşveren sendikası taviz verilmemesi için hükümete uyarıda bulunmakta,

sendikalara da tehditler yağdırmaktadır. Sendikalar cephesinde beklenen ama çok erken yaşanan teslimiyetin, hareketin gelişme dinamiğini olumsuz yönde etkilemediği görülüyor. Tam tersine, hükümetle uzlaşan CFDT sendikası bir iç kriz yaşamakta, tabanı eylemlere katılmaya devam etmektedir. Kararlı görünmesine karşın hükümeti bir rahatsızlık sarmış durumda, 1995 sendromundan bahsediliyor. 25 Mayıs gösterisinin arifesinde iktidar partisinin ileri düzeydeki bazı sorumluları geri adım atılmasını salık verdiler. Eğitim sektörüne ilişkin saldırının ertelenmesi, hatta milli eğitim bakanının istifasının kitle hareketini önemli ölçüde zayıflatabileceği ve dolayısıyla emeklilik reformunu gerçekleştirme şansını arttırabileceği söylediler. Ancak, yapılan kamuoyu araştırmaları, medyaya yansıyan değerlendirmeler, bu tür sembolik taktiklerle tabandan yükselen güçlü tepki kırmanın kolay olmadığını gösterdi. Bunun üzerine sermaye cephesi taviz vermeyi reddederek çatışmayı göze aldığı ilan etti.

3 Haziran günü bir dönüm noktası olacak

Burjuvazi 1995'te de aynı kararlılığı sergilemiş ama sonuçta saldırılarını geri çekmek, ertelemek zorunda kalmıştı. Aynı saldırının biraz daha sonuçlandırılmış bir biçimi bu kez bir daha denemektedir. Saldırının amacı sadece amaçlanan politikayı yürürlüğe koymak değildir. Eğer, işçi ve emekçi hareketi gündemdeki saldırıyı geri püskürtmezse, hükümetin yasalarını budamaya gücü yetmezse, burjuvazi anında yeni bir saldırı gündeme getirecektir. Tetikte bekletilen saldırı iktisadi ya da sosyal karakterde değil, politiktir. Yıllardır fırsat kollanıyor, kamuoyu oluşturulmaya çalışılıyor. Amaç, Fransa'da kavganın başını çeken kamu sektörlerindeki ileri işçi mevzilerini dağıtmak. Özelleştirme dışında, bunu başarabilmenin yollarından birisi, asgari hizmet yasası ile grev hakkına sınır getirmektir. Dolayısıyla, başta devlet demiryolları çalışanları olmak üzere, ulaşım sektörü emekçileri pusuda bekleyen saldırının beş hedefidir. Onun için, gelecekteki saldırıların bilincinde olan kamu sektörü çalışanları bugünkü mücadelenin başını çekmekte, ön saflarında yer almaktadırlar.

3 Haziran günü bir dönüm noktası olacak, gelişmeler yeni bir aşamaya girecektir. 3 Haziran günü için öngörülen gösteriler ve bir çok sektörde alınmış olan grev kararları yükselmekte olan işçi emekçi hareketine yeni bir aşama kazandıracak, daha sonraki gelişmelerin kaderini belirleyecek bir önemdedirler. Kamyon şoförlerinden Mac Donalds çalışanlarına kadar sayısız işkolunda eylem kararının alınmış olması süreci hızla bir genel grev ortamına doğru ilerletmektedirler.

Eğitim parayla satılamaz, sınavla tartılamaz!

ÖSS sınavı 15 Haziran'da yapılacak. Bu yıl da bu adaletsiz sınav sistemi birçok gencin üniversite okuma hakkını gaspedecek. Zengini daha zengin, fakiri daha fakir yapan kapitalist sistem biz işçi ve emekçi çocuklarına her geçen gün üniversite kapılarını daha çok kapatıyor. Her ne kadar devlet büyükleri yaptıkları her değişikliği daha adil bir sınav sistemi için yapıyoruz deseler de sonuçlar gösteriyor ki bu koca bir yalan. Amaç sadece parası olanların okuyabildiği bir düzen yaratmak.

Sınava giren yarıdan fazla öğrenci baştan kaybetmiş durumda

Bu sene 2 milyona yakın öğrenci ÖSS sınavına girecek. Geçen seneye nazaran daha yüksek bir katılım gerçekleşecek. Geçen sınavın sonuçlarına bakarsak aslında ne kadar şanslı (!) olduğumuzu göreceğiz. Bir önceki sınava 1.5 milyon kişi girdi. Bunlardan 169.835'i 4 yıllık, 158.895'i 2 yıllık olmak üzere toplam 328.730 kişi bir okul kazandı. 1 milyon 100 bin kişiden fazlası açıkta kaldı. Yine aynı sınavda 2.107 okul birincisi açıkta kaldı. Bu rakamlar bize, yarışa her 3 kişiden 2'sinin yenik başladığını gösteriyor.

Bu sene ise değişen hiçbir şey olmayacak. Hatta şansımız daha da azalacak. Geçen sene sınava girenlerin üstüne bir 500 bin kişi daha eklendi. Ama kontenjan sayısında değişen hiçbir şey yok.

"ÖSS'de reform yapıldı" deniliyor ama değişen hiçbir şey yok!

Yeni açıklanan puan sistemiyle reform yapıldığı söyleniyor. Bundan sonra 0.001 puan farkla bir üst tercih hakkı kaçırılmayacakmış. Yapılan değişikliklerle taban puan 105'ten 160'a, baraj ise 120'den 185'e çıkarıldı. Sadece matematiksel hesaplama yapılmasına kolaylık sağlayacak bu değişikliğin bizlere getireceği artı hiçbir şey yok. Aynı değişikliğin içinde AOBP'nin etkisi artırıldığı söyleniyor. Bunun ne anlama geldiğini devlet okulu öğrencileri iyi bilir. AOBP'si zaten düşük olan devlet okulları bir eksi daha alarak sınava girecekler. Özel okul ve kolejler ise aldıkları artı 30-40 puanı daha da yükseltecekler. Yani yapılan değişiklik zaten sınavda ayrıcalık tanınan kesimlerin işine gelecek. Biz işçi ve emekçi çocuklarına ise gerici, yoz, sınavla yakından uzaktan hiçbir ilişkisi olmayan müfredat programları ve ellerimizden alınan haklar reva görülüyor.

Meslek liseleri ve para tuzağı dersaneler

Meslek liselerinin sınav kazanma şansı ise oldukça düşüktür. Zaten kısıtlı olan haklar da alınca tamamıyla sınavda başarısız oluyorlar. Daha önceki sistemlerde hiç olmazsa alanının dışında bir bölümü seçebilme hakları vardı. Ancak sınav sistemi her değiştiğinde kısıtlı haklar da geri alınıyor. Son duruma göre meslek lisesi mezunları sadece 3 bölüm seçebiliyorlar. O da kendi alanı olmak kaydıyla. Sus payı olarak verilen 2 yıllık durum ise gözler önünde. Çoğu meslek lisesi mezunu, lise veya dengi okullarda eğitim görüyor. Bu uygulamayı da bu yıldan sonra kaldırmayı düşünüyorlar. Meslek lisesi mezunlarına sunulan tek çözüm, kısa yoldan bir



işyerine girip "ucuz işgücü" olarak çalışmak. Dersaneler ise tam bir para tuzağı. Milyarı bulan ücretleriyle işçi ve emekçi çocukları için bir hayal durumunda. Şu veya bu yolla ücreti denkleştirebilenler ise soyulmaya devam ediliyor. Yapılacak ÖSS dengi sınavlar için bile ayrı para alınıyor. Dersanelere gidemeyenler ise sınavda bir sürü görmediği konuyla karşı karşıya kalıyor.

Sınavı kazanmak çözüm mü?

Tüm bunları aşarak üniversite sınavını kazandığımızı düşünelim. Üniversiteye daha adımımızı atmadan girişte istenilen paralar, kırtasiye masrafları, harçlar, eğer şehir dışında okuyacaksak yurt, ev-eşya giderleri çıkacak karşımıza. Hatta

birçoğumuz bu masrafları ödeyemediği için geri dönecek. Bir dizi fakültenin harçları şimdiden milyarlarla ifade edilmeye başlandı. Asgari ücretle geçinen bir ailenin bunu vermesi ise imkansız. Okuma şansı bulamayan ya da bulduğu halde işsiz kalan milyonlarca genci düşündüğümüzde aslında kazanmanın gerçek bir çözüm olmadığını göreceğiz.

Çözüm; sınavsız üniversite, parasız eğitim için mücadeleyi örmekte!

Tüm bu sınav sisteminin varlığı, yapılan bunca ayrımcılık ve varolan harç sistemi bize tek bir şeyi gösteriyor. "Üniversitenin kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapalıdır." Diğer yandan ise elit tabakaya tüm kapılar sonuna kadar açılmış, tüm imkanlar seferber edilmiştir. Bizlere ise "siz işçi çocuğusunuz üniversite sizin neyinize" denmektedir.

En doğal hakkımız olan eğitim hakkımızı savunmak ise mücadele etmekten geçiyor. Çünkü bilmeliyiz ki hak verilmez, ancak mücadele edilerek alınır. Bizi geleceksizliğe, umutsuzluğa sürükleyenlere karşı mutlaka diyecek bir sözümüz olmalı. "Sınavsız üniversite, parasız eğitim istiyoruz ve alacağız!"

Herkes eşit, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim hakkı!

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu (ALGP)

(ALPG Bülteni'nin Haziran 2003 tarihli son sayısından alınmıştır...)

'68'in devrimci ruhunu kuşanmak

Devrimci mücadelenin en önemli kilometre taşlarından birini canlarını ortaya koyarak mücadele eden '68 devrimci gençliği döşemiştir. Bu kilometre taşı bugün biz gençlere bir yol ayrımını, reformizmden kopuşu, gerçek devrimci mücadele yolunu göstermektedir.

'68 devrimci önderleri bu sene de çeşitli etkinliklerle anıldı. Hatta burjuva gazetelerine ve televizyonlara konu oldu. Televizyon ve gazetelerde idamlarını onaylayan savcılardan hakimlere, milletvekillerine kadar bir dizi katliamcı pişmanlıklarını dile getirdi.

Burjuva basın boş durmayarak bir yandan da bu yiğit devrimcileri halka farklı şekilde tanıtmaya çalıştı. Devrimci kimliklerini yok etmeye, anlamını karartmaya, içini boşaltmaya çalıştı. Bu katillerin pişmanlık gösterilerinde samimi oldukları elbette düşünülemez. Çünkü hala Deniz Gezmişler'in, Mahir Çayanlar'ın, İbolar'ın mirasını taşıyan günümüz devrimcilerine aynı gözü dönmüşlükle saldırıyorlar. Katliamlara ortak olmaya devam ediyorlar.

Bu noktada biz gençliğe düşen görev bu mirası sahiplenmek, korumak ve devam ettirmektir. Onların mücadelesi, devrim ve sosyalizm

'68 ruhuyla emperyalist savaş ve paralı eğitim saldırısına karşı mücadeleye!



kavgasında, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın kurtuluş mücadelesinde yaşıyor, yaşatılıyor. Onların devrimci mücadele içerisindeki önemini kavramalı, onlardan kalan mirası devam ettirmeyi kendimize sorumluluk edinmeliyiz. '68 devrimci gençliği emperyalizme karşı savaşmış, Dolmabahçe önlerinde 6. Filo'nun Amerikan deniz piyadelerini, "6. Filo defol!" sloganlarıyla denize dökmüş, ABD'nin Vietnam halkına karşı açmış olduğu savaşın baş suçlularından büyükelçi Commer'in arabasını ateşe vermişlerdir. Deniz, Yusuf ve Hüseyin idam sehpasında dahi

boyun eğmemiş, son nefeslerinde "Kahrolsun emperyalizm, Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ilkeleri!" diye haykırmışlardır.

Bugün onların çizmiş olduğu mücadele yolundan ilerleyerek, türkülerimizde söylediğimiz gibi "Sanma faşist olandan bir gün hesap sorulmaz" sözümüzü hiç unutmadan, onların gözüpekliliğini, atılganlığını ve mücadele ruhunu kuşanarak haklı ve devrimci mücadelemize sahip çıkmalıyız.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

(ALPG Bülteni'nin Haziran 2003 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Milyonlarca işçi ve emekçi için**Özgürlük sosyalizmle gelecek!**

Düzen sözcüleri bugünlerde "Avrupa Birliği" ile yatıp "demokratikleşme" ile kalkıyorlar. Demokratikleşme paketleri, uyum yasaları havada uçuşuyor. Türkiye'nin en geç bir-iki yıl içinde Avrupa Birliği'nin demokrasi konusundaki normlarını yakalayacağına dair planlar tartışılıyor.

Türkiye'deki durumu sadece hükümet üyelerinin sözlerine bakarak takip eden biri bu ülkenin gerçekten de demokratikleşmekte olduğunu sanabilir. Fakat gerçek durum bunun tam tersi. Önce bazı gazete haberlerine bir göz atalım.

* Bundan 3 ay önce İstanbul Sarıgazi'de düzenlenen savaş karşıtı eyleme katıldıkları ve Abdullah Öcalan'la ilgili sloganlar attıkları öne sürülen 5 tutuklu sanığın yargılanmasına İstanbul 5 No'lu DGM'de devam ediliyor.

* Ankara'da 1 Mayıs Tertip Komitesi'ni oluşturan kurum ve sendikalar hakkında dava açıldı. Dava gerekçesinde 1 Mayıs gösterileri sırasında slogan atıldığı, gene aynı içerikte dövizler taşındığı iddia ediliyor.

* Tunceli Asliye Ceza Mahkemesi 1 Mayıs'a katıldıkları için 30 kişiye birer ay hapis cezası verdi.

* KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin 14-16 Mart tarihleri arasında "İpekyolu barış ülkesidir, ülkemizin işgaline son" adı altında Diyarbakır'dan İskenderun'a başlattıkları yürüyüşle ilgili olarak 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten dava açıldı.

* 22 Nisan 2000 tarihinde F tipi cezaevlerini protesto etmek için Sultanahmet Meydanı'nda eylem

yapan ve polis tarafından gözaltına alınan 38 kişinin yargılandığı dava sona erdi. Mahkeme heyeti 38 kişiye 1 yıl 6 ay hapis cezası verdi. 35 kişinin cezaları ertelenirken Eren Keskin, Ümit Efe ve Halit Dinler'e verilen cezalar ertelenmedi.

* Uluslararası Af Örgütü'nün 2003 yılı raporunda Türkiye işkence ve kötü muamelenin devam ettiği ülkeler arasında gösterildi. Rapora göre Türkiye aydınların fikirleri yüzünden cezaevine atıldığı 6 ülkeden biri.

Merak edip günlük gazete arşivlerini bu gözle inceleyen biri benzer pek çok haberin hemen her gün gazete sayfalarına yansıdığını görecektir. Tüm bunların ortaya koyduğu sonuç, sermaye sınıfının ve onun devletinin sadece kendine demokrat olduğudur.

Sermayenin temsilcileri en temel, en dokunulmaz devlet politikalarını dahi istedikleri gibi tartışabilir, istediklerini söyleyebilirler. Ya da hükümeti İMF'nin isteklerini gerektiği gibi yerine getirmediği, ABD'yi küstürdüğü için kıyasıya eleştirebilirler. Mesela onlar için Türkiye'nin ABD'nin emrinde Irak savaşına girmesini savunmak herhangi bir suç ya da sakınca oluşturmaz.

Fakat sıra işçi ve emekçilere gelince durum tam tersine döner. Savaşa hayır demek, F tipi cezaevlerini protesto etmek, hatta yasal 1 Mayıs kutlamalarına katılmak bağışlanmaz suçlar haline gelir. En basit bir hak arama eyleminde dahi insanlar coplanır, gözaltına alınır, tutuklanır. Haklarında en uyduruk gerekçelerle davalar açılır.

Buna şaşırılmamalıdır. Çünkü demokrasi denen

şey sınıflar üstü değildir. Her sınıf kendi düzeninde kendi demokrasisini kurar. Burjuva demokrasisi, burjuva sınıfa mensup olanların özgürlüklerini güvence altına alır, işçi ve emekçilerinkini değil. O nedenle kapitalist sistem hüküm sürdükçe işçi ve emekçiler için kalıcı demokratik hak ve özgürlüklerden söz etmek mümkün değildir.

Dolayısıyla Avrupa Birliği'nin emekçilere demokrasi getireceği koca bir yalandır. İşçi ve emekçiler açısından antidemokratik uygulamalar Avrupa Birliği'ne girilince değil, ancak bu düzen yıkılınca son bulacaktır. İşçi ve emekçilere özgürlük sosyalizmle gelecektir.

ODTÜ'de piknik

Bahar döneminin yoğun mücadele ve çalışmalarla geçmesinin ardından, okullarımızın da kapanmasına az bir zaman kala dönemi bir etkinlikte kapatmayı uygun gördük.

Ekim Gençliği olarak bir dostluk ve dayanışma pikniği düzenledik. Okuldaki ders yoğunluğundan ve çevremizdeki çıkar ilişkileri ile yoz kültürden bir nebze de olsa kurtulmak istedik. Paylaşmayı ve birlikte üretmeyi önplanda tuttuğumuz pikniğimizde dostlarımızla çok iyi zaman geçirdik. Bir sohbet ortamının da yaratılmasıyla güncel olaylarla ilgili konuştuk, tartıştık. Bu piknik ile hem dönemi iyi bir şekilde kapatmış olduk hem de dostlarımızla daha da fazla kaynaşmış olduk.

Ekim Gençliği ODTÜ

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde anti-faşist eylem...**"Faşizme karşı omuz omuza!"**

27 Mayıs tarihinde Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde faşist saldırıları protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 150 öğrenci katıldı. Eylem 4. katta toplanan öğrencilerin "Sağ-sol çatışması değil, faşist saldırılar/Anti-faşist Öğrenciler" yazılı pankartı açmasıyla başladı. Daha sonra alkışlar ve sloganlarla giriş katta bulunan kantine gidildi. Kantinden dışarıya çıkılıp basın açıklaması okundu. Tekrar slogan ve alkışlarla kantine gidildi. Basın açıklaması kantindeki öğrencilere de okundu.

Eylemde sık sık "Faşizme karşı omuz omuza!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kahrolsun faşizm!" vb. sloganlar atıldı ve anti-faşist şiarların yazılı olduğu birçok döviz taşındı.

"Anti-faşist Öğrenciler" imzalı basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"20 Mayıs 2003 Salı günü Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde okuyan aydın-demokrat öğrencilere karşı bir saldırı gerçekleştirilmiştir. Saldırıların sonucu birçok arkadaşımız yaralanmış ve hastanede tedavi altına alınmıştır.

"Bu olaylar basına ve kamuoyuna sağ-sol çatışması olarak aktarılmıştır. Saldırıların basına, gerçeklerin üzerini örtmek isteyen çevrelerin çıkarlarına hizmet etmek isteyen bir tarzda yansımıştır. Olaylar basına ve kamuoyuna yansıdığı gibi bir sağ-sol çatışması değil; okulda masaları parselleyen, öğrencilerin saçına sakalına karışan ve kendilerini ülkücü diye tanımlayan faşist grubun demokrat öğrencilerin hak arama taleplerini bastırmaktan öte bir şey değildir.

Bu olaylar ülkemizin diğer üniversitelerinde yaşanan olaylardan bağımsız değildir. (...)

"Bizler 18 Mart Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler olarak can güvenliğimizi tehdit eden ve kendilerini ülkücü diye tanımlayan bu grubun saldırılarını kınıyoruz. Rektörlüğü öğrencisine sahip çıkmaya çağırıyoruz ve bu olaydaki sorumluların cezalandırılmasını talep ediyoruz."

Ekim Gençliği/ÇOMÜ

Baskılar, soruşturmalar bizleri susturamaz... Yolumuza devam edeceğiz!

12 Eylül artığı MGK güdümlü YÖK, '80'den bu yana düşünmeyen, sorgulamayan, duyarsız bir gençlik kitlesi yaratmayı amaçlamıştır. Fakat üniversitelerin yozlaştırılmasına, gerici odaklar haline getirilmesine, eğitimin metalaştırılmasına ve özelleştirilmesine rağmen, "üniversiteler bizimdir" diyenler de her zaman varolmuştur. Sermaye devleti eğitimin özelleştirilmesine yoz-gerici eğitime karşı parasız, demokratik, bilimsel eğitim talebini kendine rehber edinen devrimcileri ve ilerici güçleri baskıyla susturmaya çalışmaktadır.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs günü nedeniyle yapılan basın açıklamasına katılan okurlarımız hakkında idare-polis işbirliği sonucunda soruşturma açılmıştır. Soruşturma "öğrenci sıfatının gerektirdiği hallere yakışmayan tutum ve davranışta bulunmak" gibi bir maddeye dayandırılmıştır. 1 Mayıs'ın üzerinden 3 hafta geçtikten sonra soruşturma açılması ve soruşturmanın final haftasına denk getirilmesi ise amaçlarını açıkça göstermektedir.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz ki, biz genç komünist

öğrenciler, bütün baskılara karşı özgür üniversite talebimizin gereklerini yerine getirmenin bilinciyle çalışmalarımıza devam edeceğiz. YÖK gibi gerici ve faşist bir kurumun yaratmaya çalıştığı duyarsız, şükürcü, "bana değmeyen yılan bin yıl yaşasın" mantığını kabul etmedik, etmeyeceğiz. Aksine bu gerici kurumun ortadan kaldırılması, üniversitemizin özgürleşmesi için tüm gücümüzle mücadelemize devam edeceğiz.

Sermaye düzeni, geleceğin temsilcileri olan bizleri hayatı üretenlerden yalıtıma, toplumsal sorunlardan uzaklaştırmaya, kitlelerden koparmaya hatta öğrenim hakkımızı elimizden almaya çalışmaktadır. Soruşturmalara, kimliksizleştirmeye, tüm sindirme politikalarına karşı inadına politik çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Bizler kazanmanın yolunun geniş gençlik kesimini kucaklayacak politikalar üretmekten, sabırlı olmaktan, cüret etmekten ve başarmaktan geçtiğinin bilincindeyiz. Bu bilinçle yolumuza devam edeceğiz.

**Soruşturma terörüne hayır!
Yaşasın parasız, bilimsel,
demokratik üniversite mücadelemiz!**

Ekim Gençliği/Kırşehir

Yarın, o ölenlerden biri olmak istemiyorsak, örgütlü ve birlikte hareket edelim!

Sıradan bir gündü bizler için, ama bazıları için son sıradan gündü.

Telefon çaldı, aldığımız haber, Menemen Organize'deki bir deri fabrikasında iki işçinin yaşamını yitirdiği, ikisinin de yaralı olduğuydu. Aklımıza ilk olarak orada çalışan arkadaşımız geldi. Endişe içinde, ayrıntılı haberleri öğrenmek için çabaladık. Gelen haberlerde, arkadaşlarımızın çalıştığı fabrikada değil de, başka bir fabrikadaki işçilerin bu talihsiz olayın mağdurları olduklarıydı. Bir rahatlama hissettik, arkadaşlarımıza bir şey olmamıştı. Ama kendi içinde suçluluk hissettiren bir rahatlama bu. İlla ki tanımamız mı gerekiyordu ölen arkadaşları? Ateş düştüğü yeri mi yakmalıydı? Ya da tepki göstermek, bize dayatılan bu zor koşullara dur demek için, böyle acı olaylar mı yaşanmalıydı?

Bu acı olaylara tepki duymak, üzülme için onları tanımak gerekmiyor ki! Onlar; bizdendi, işçiydi onlar. Onlar da, bizim gibi sabahın erken saatinden, gecenin zifiri karanlığına dek fabrika denilen, o insan öğütücü cehenneminde, ter döküyorlardı. Onlar da; bizim gibi işsizlik korkusuyla ağır iş koşullarına dayanıyorlardı... Hergün iş yerinde, ne tehlikeler beklediğini düşünmeden, patron ne derse yapmak zorundaydılar. Yoksa, arkası işsizlik, aile, eş, çocuk...

Biri 22, diğeri 32 yaşında olan bu iki işçi arkadaşımız da, uzun bir işsizlik sürecinden sonra, biri 3-4 aylık, diğeri daha 15 günlük işçiydi. Ve patron, onlara fabrikadaki atık temizleme işini verdi. Hiçbir koruyucu önlem olmadan, o konuda deneyimi olmayan arkadaşların, o zehir dolu çukura girmelerini istedi. Hem de 5 metre derinliğe inmek için kırık tahta bir merdivene güvenerek... Belki de sonu baştan belliydi bu olayın....



Ölen bu canlar, patronun umurunda mı sanki! Yerine yenisini nasıl olsa bulacak, o koskoca işsizler deryası içinden. Peki, ya geride kalanlar?

Çokça duymuşuzdur; sorunlara çözüm bulmak için, "birlik olalım, mücadele edelim" denildiğinde, "işsiz kalırım, ailem, çocuğum aç kalır" diye korkarız. Ama patronların kâr hırsı için, ölüm riski, sakat kalma riski pahasına çalışmaktan korkmayız. Oysa ki bu önlenbilir riskleri, örgütlü bir güç olursak engelleyebilirdik. Bize sağlığımızı koruyacak önlemleri bile çok görenlere karşı sendikalaşmaktan bile korkarız. Ama; ölürsük, sakat kalırsak geride kalanlarımıza ne olacağını düşünmeyiz.

Onlar, patron için öldüler, gerideki aile, çocuk, eş patronun umurunda mı olacak? Bizler, işçiler, kendimiz için birşeyler yapıyor muyuz? Asıl kendimiz, ailemiz, çocuklarımız için, onlara sömürsüz, eşit ve güzel bir gelecek bırakmak için çalışmak gerekmiyor mu? Bunun için daha kaç kişinin ölmesi gerek? Artık birşeyler yapmanın zamanı gelmedi mi? Yarın, o ölenlerden biri olmak istemiyorsak, örgütlü ve birlikte hareket edelim.

Aramızdan iki kişi eksildi, bizlerinse gün gün, saat saat yaşamı eksiliyor. Ve tüm bunların nedeni olan sömürü düzeni yıkılmayı bekliyor!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir grup emekçi/Äzmir

Ekseption Tekstil'de iş durdurma eylemi

Çakmaklı'da kurulu olan ve yaklaşık 650 işçinin çalıştığı Ekseption Tekstil Fabrikası'nda işçiler, maaşlarının ödenmemesinden dolayı 24 Mayıs'ta iş durdurdular. Rebook'a üretim yapan fabrikada 2 aydır işçilerin maaşı düzenli ödenmiyor. Maaşlar hem bir ay gecikmeli hem de parça parça ödeniyor. Buna tepki gösteren yaklaşık 100 işçi geçtiğimiz ay topluca işten çıktı. 23 Mayıs'ta paralarını almaya gelen bu işçilere işveren, paralarının ancak bir kısmını ödeyeceğini söyledi. Bunun üzerine işçiler kararlı bir tutum alarak, paraları verilinceye kadar fabrikayı terketmeyeceklerini bildirdiler. İşveren fabrikaya jandarma çağırıldı. Ancak işçiler jandarmaya rağmen fabrikayı terketmeme tutumlarını sürdürerek, kararlı bir duruş sergilediler. Bu olay karşısında işveren geri adım atmak zorunda kaldı. Ve akşam geç saatlerde işçiler paralarını alarak fabrikadan ayrıldılar.

Ertesi gün ise çalışan işçilerin maaşları

ödenenecekti. Yaklaşık 15 gün geçmişti ve işçilerin maaşı hala ödenmemişti. Maaşların ne zaman ödeneceğine dair hiçbir açıklama da yapılmamıştı. Bunun üzerine kendiliğinden bütün bantlarda iş yavaşlatıldı. Bu olay karşısında açıklama yapmak zorunda kalan patron, maaşların bir kısmının öğleden sonra verileceğini söyledi. Bu açıklama karşısında daha da öfkelenen işçiler, 4. katta şalter indirerek iş durdurdular. İş durdurmaya diğer katlardan bütün bantlar da katıldı. Yaklaşık 2 saat süren iş durdurma eylemi maaşlarının kısa sürede ödeneceği sözünün verilmesiyle son erdirildi.

Bu olay bir kez daha gösterdi ki; biz işçiler birlik olduğumuz taktirde patronlar her zaman ve her konuda geri adım atmak zorunda kalacaklar. Yeter ki biz kendi haklarımız ve kendi yaşamımız için örgütlü bir şekilde mücadele edelim.

Bir tekstil işçisi/Esenyurt

Duydunuz mu?

21 Mayıs Çarşamba sabahı 2 deri işçisi öldürüldü. Televolelerin medyasında haber değeri taşımayan, magazin basınının iç sayfalarındaki küçük köşelere dahi giremeyen iki genç ölü...

Görmediniz mi?

Tanıyor musunuz?

Onlar biraz sen, biraz ben, yani siz, biz, hepimiz...

Yani Niyazi Doğan ve Yavuz Akbay...

Nerede mi?

Menemen Deri Organize Sanayi Serbest Bölgesi'nde.. Yani başınızda, SE-SA'da. Niye mi? Patron, sadece 200 milyon Türk Lirası karşılığında işin uzmanları tarafından temizlenebilecek ham ve mamul deri işleyen fabrikanın atıklarının biriktiği atık su havuzlarını, logoları hiçbir önlem almadan, yeterli teçhizatı ve deneyimi olmadan, SE-SA işçilerini 1 metre çaplı 5 metre derinlikli çukura inmek zorunda bıraktığı için! Çünkü böylece 200 milyon patronun kasasında kalacaktı. SE-SA işçileri ise ya kapı dışarı edilecek, ya da paylarına iki tahta tabut, iki beyaz kefen ve çokça gözü yaşlı insan kalacaktı.

Peki, biz sadece SE-SA'da mı bu kadar kolay ölüme gönderiliyoruz? Biz sadece SE-SA'da mı gece yarısına kadar en kötü koşullarda çalıştırılıyor? Arkadaşlarımızı ölüme gönderen SE-SA patronu bu gücü nereden, kimden alıyor? Ve SE-SA patronu kimin diliyle konuşuyor? İşçilerin, emekçilerin diliyle mi? Yoksa patronların, sermayenin diliyle mi?

Kaderimizi bizi sömürenler nasıl böyle kolay çizebiliyor? Bizi açlığa ve ölüme mahkum eden aynı sözleri kendi patronumuzdan da duymadık mı? Bir şey yapmalıyız, işten atılmaktan, ekmezsiz kalmaktan, patronların yasalarından korkuyoruz. "Başımız sağ olsun" mu diyorsunuz? Yani sizin için de mi söylensin başsağlığı dilekleri?

Susacak, sıranızı mı bekleyeceksiniz?

Emeğinizin karşılığını almadan?

Oysa, hiç görmediniz mi, televizyonlardan izlemediniz mi? Kurban bayramlarında o çaresiz kurbanlar bile fırsatını bulunca, kendi kasaplarını sokak, sokak nasıl da peşlerinden koşturuyorlar. Peki biz ne yapıyoruz? Kendi kasaplarımızın, patronlarımızın bıçağına boynumuzu sessizce uzatmaktan başka.

Fakat hiç çaresiz değiliz!

Deri işçileri! Kardeşler!

Ağır çalışma koşullarına, fazla mesaiye, yoğun sömürüye, kölelik ücretlerine karşı sendikalarda gücümüzü birleştirelim. Örgütlenelim. İşyeri komitelerimizi kuralım. Biz istedikten, inandıktan sonra bunları başarabilmek hiç de zor değil. Yeter ki bizleri bir araya getiren Niyazi Doğan ve Yavuz Akbay kardeşlerimizin cenaze törenlerinde olduğu gibi sadece cenazeler olmasın. Arkadaşlarımızı, kardeşlerimizi tabutlarda taşımadan önce başlayalım işe. Ve yeter ki inanalım, kurtuluşumuzun ancak gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir hayatla mümkün olacağına.

Kölelik koşullarında çalışmaya ve yaşamaya hayır!

Yaşasın deri işçilerinin birliği!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

(Menemen Deri Organize'de deri işçilerine dağıtılan bildiri...)

Nurhak şehitleri devrimci sınıf kavgamızda yaşıyor...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

H. Ş. Can

Tarih 31 Mayıs 1971'di. Gün Haziran'a dönüyordu. "Teslimiyet asla!" haykırışı dalgalandı Nurhak dağlarında. Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga tereddütsüzce kucakladılar ölümü. Malatya Kürecik'te bulunan ABD üssüne saldırı düzenlemek için yola çıkmışlardı. Mola verdikleri Adıyaman ili Gölbaşı ilçesinde kurşunlara hedef oldular, saldırıya uğradılar. Son kurşunlarına kadar çatıştılar. Ölümü yiğitçe karşıladılar.

Köylüler onların Türkiye halklarının kurtuluşu için yola çıkan devrimci militanlar olduklarını bilmiyorlardı. Onları kendilerini haraca kesmek için dağlarda dolaşan eşkiya sanmış, ihbar etmişlerdi. Gerçeğin farkına vardıklarında ise artık çok geçti. Üç devrimci katledilmiş, diğerleri ise yaralı olarak ele geçirilmişti.

TİP reformizmini aşan devrimci duruşun temsilcileriydiler...

'60'lı yıllar hem dünyada hem de Türkiye'de toplumsal devrimci hareketliliğin yaşandığı, ulusal kurtuluş hareketlerinin Latin Amerika, Afrika ve Asya'da yükselmeye başladığı devrimci bir süreçti. Kapitalizmin sermaye ihracı yoluyla dünyada ve Türkiye'de egemen toplumsal sistem haline geldiği, emek-sermaye çelişkinin dünyada ve Türkiye'de sınıflar mücadelesine damgasını vurduğu hareketli bir dönem yaşıyordu. Vietnam halkının ABD emperyalizminin işgal hareketına karşı kahramanca tutumu da dünyada ve Türkiye'de oluşan devrimci atmosferi daha da güçlendiriyordu.

Ortaya çıkan devrimci dinamizmin reformist-parlamentarist çizgideki TİP bünyesinde kan uyuşmazlığına yol açması kaçınılmazdı. TİP, sol muhalefet partisi görünümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin, öğrenci gençliğin küçümsenemeyecek kesiminin desteğini almıştı. Ama rejimin sunduğu sınırlar içerisinde politik faaliyet yürütme hedefi, devrimci dinamiklerden kurtulma doğrultusunda gerici bir eğilimi besledi. Devrimci çıkış politik pratiğini örgütlenme çerçevesinde, devrimci örgütsel karşılığını THKP-C, THKO ve TKP-ML'de buldu.

Düzenin icazet alanına boylu boyunca yatmış olan TİP şefleri kendi utancıyla başbaşa bırakıldı. Böylesi bir devrimci cüreti, örgütsel boyutuyla güçlendirenler, kavga ateşinin içine atılmakta da tereddüt göstermediler. Örgütlü devrimcilik çok büyük bir ciddiyet ve cüret gerektiriyordu. Kararlıydılar, Türkiye halklarının kurtuluşu yolunda ölümü tilililerle karşıladılar. Kararlılıkları ve direnişleriyle kendilerinden sonraki devrimci neslin yolunu aydınlatıldılar.

Nurhak dağları, inançları uğruna ölümü tereddütsüzce kucaklayan Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga'nın devrimci yiğitlikleri ve kahramanlıklarına tanıklık etti. Denizler'i, Sinanlar'ı ölümsüz kılan, Türkiye halklarının hafızasından silinmesini engelleyen elbette ki yaratıcısı oldukları direniş destanının ta kendisiydi.

İdeolojik, programatik bakışları emek-sermaye



Kadir Manga

Alpaslan Özdoğan

Sinan Cemgil

çelişkinin devrimci çözümünü içeren bir netlik içermiyordu. Proleter sosyalizme yönelimdeki yetersiz ve kusurlu ideolojik bakışları, programatik sorunlardaki temel zayıflık, dönemin tüm siyasi akımlarının temel ve ortak sorunu. Ortak özellikleriydi bu onların. Başka bir ortak yanı daha vardı; bu, devrimci fedakarlık ve cürette sınır tanımayan devrimci duruşlarıydı.

Nurhak şehitleri, Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın temsilcisi oldukları devrimci direniş geleneğinin isimlerini altın harflerle yazdırdılar. Emperyalizme ve burjuva gericiğe karşı silahlanan savaşa yolunda adım atmaktan bir an olsun geri durmadılar. Emperyalizme ve gericiğe karşı canlarını feda etmekten geri durmayan Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga'yı aradan geçen 32 yıla rağmen unutulmaz kılan, devrimci duruş yolunda gösterdikleri kararlılığın ta kendisiydi.

Devrimci mirası sahiplenme hakkı, devrimci iddiayı taşıyanlarındır!

Düzenin icazet alanına boylu boyunca gömülmüş olan TİP'de kalma utancını paylaşmak, çürümeye ortak olmak anlamına gelecekti. Devrim davası yolunda ağır bedeller ödeme pahasına da olsa devrimci mücadeleden yana tutum almak, dönemin zorlukları karşısında yılmınlığa kapılmaksızın, devrim türküsünü söylemeye devam etmek, Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın ortak tutumlarıydı. Onlar kanla yazılan devrim tarihinin yiğit neferleriydiler.

Onlar aynı zamanda bugün de komünistlerin ve devrimcilerin onurla taşıdıkları devrim meşalesinin ilk taşıyıcılarıydılar. Onların köreltilmek, unutturulmak, öldürülmek istenen yanları hep devrimci yanları oldu. Gerici burjuva düzeni, Denizler'i, Mahirler'i, İbolar'ı ehlileştirip evcilleştirme süzgecinden geçirerek işçi sınıfı ve emekçilerin bilincinde varetme yolunda, medyasıyla ve tüm araçlarıyla çabalıyor. Hatta ehlileşip-evcilleştirilmiş bir mirasa dönüştürüp devrimci olan yanlarını katletmeyi başardığı

koşullarda Denizler'e itibarlarını iade etmeye bile hazırlar.

Devrimci ruh yoksunluğunun, örgütsel karakersizliğin, devrimci iddiasızlığın damgasını vurduğu, devrimci iddia ve cüretini kaybetmiş olanların kararlılığın, fedakarlığın, üzerlerine gelen kurşunları paylaşmanın, erdemini, inancın temsilcisi olan Denizler'in mirasının ağırlığı altında ezilecekleri açıktır. Zira o mirasın yükünü omuzlarında layıkıyla taşıyacak olanlar yaşamı uğruna ölecek kadar seven, insanlığın güzel geleceği olan sosyalizm yolunda kendini feda etmekten geri durmayan devrimciler olabilir ancak.

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga'nın yükselttiği devrim bayrağının rengi kızıldı. O bayrağı yere düşürüp, sarı bayrağı dalgalandıranların böylesi onurlu bir tarihsel sürece ilişkin sahiplenici bir tutum içinde olmaları, tam bir utanmazlık ve ikiyüzlülüğün ifadesidir.

12 Mart faşist askeri darbesinin hedefi devrimci gelişim sürecini engellemektir. Bu yolda devrimci önderleri biçmekten de geri durmadı. Ancak ummadığı biçimde işkence, katliam, idamlar karşısında boyun eğmeyen devrimci önderlerin devrimci direnişi ile yüzyüze kaldı. '71 Devrimcileri, inançları uğruna kendini feda etmekten geri durmayan tutumlarıyla, 12 Mart askeri faşist darbesinin üzerinden daha birkaç yıl geçmeden devrimci bir dalganın oluşma sürecini tetiklediler.

Nurhak şehitlerinin üzerine devrim davasına duyulan sonsuz inancın yazılı olduğu kızıl bayrak, "Teslimiyet asla!" haykırışıyla Ulucanlar'da sembolleşen şehitlerin elindeydi. Yaşamın hücreleştirilmesi saldırısına karşı bedenlerini açığa yatan ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşen şehitlerin elindeydi.

Komünist devrimciler, genç komünistler kızıl bayrağı yükseltme görevinin hakkını vermek için var olan tüm güçleriyle çalışacak, onların onurlu yürüyüşünü devam ettirerek kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikme yolunda seferber olacaklardır.

Dikkat!... ‘Dalgalı’da dalgaya gelmeyin!

Yaşatılmaya çalışılan tüm bahar havasına rağmen, Türkiye ekonomisini yeni bir krize götürebilecek ciddi gelişmeler yaşanıyor.

İzlenen dalgalı kur politikasının “dalga boyları”, İstanbul’un yokuşlarına benziyor. Bazı semtlerde inanılmaz diklikte yokuşlar ve inişler vardır. Bazı semtlerde ise tatlı meyillerin üstüne kuruludur İstanbul. O tatlı meyillerde İstanbul’u yaşamak büyük keyiftir. Ama dik yokuşlar ve inişler hiç rahat ettirmez insanı.

Bu dalgalı kur, tatlı meyillere dönüştürülebilirse ne ala, tersi ve halen yaşadığımız dik yokuşlar ve inişler başımıza yeniden iş açacağına benziyor...

Ya kur stresi boşalırsa...

Halihazırdaki “dalgalı kur” politikası bir yandan Türkiye’yi ciddi bir cari açık problemine doğru sürüklerken, onun akabinde yaşanabilecek yeni finansal kırılmaların da sinyallerini gönderiyor. TL’nin aşırı değerlenmesinin gerek kamuda gerekse özel kesimde biriktirdiği “kur yükselmesi stresi”nin boşalmasıyla yaşanabilecekleri ise düşünmek bile istemiyor insan...

Kemiksiz büyük kârlar

İyi yönetilemediğinden mi, doğasından mı bilemiyoruz ama mevcut kur icraatı büyük haksız kazançlara da yol açıyor. Dövizini kur yüksekken bozup Hazine bonosuna yatıran ve yüksek faiz elde edenler, kur düşüken sermaye çıkışı yaparak kemiksiz büyük kârlar sağlıyorlar.

Ucuzlanmış dövizden her tür ithalatı yapanlar büyük kazançlar sağlıyorlar. Düşük kurlu bu konjonktürden rantiyeler, ithalatçılar büyük kazançlar sağlarken bugünlerin faturası, daha sonra tüm topluma yüklenecek. Düşük kur ani yükselişe geçtiğinde, olacak olanlar ve yine kriz, yine çöküş biçiminde yaşanacak ve yine yine altta kalanın canı

çıkacak...

Cari açığa dikkat...

Düşük kurun cazibesiyle yaşanan ithalattaki patlamanın etkisiyle cari açık ilk üç ayda 2,5 milyar doları buldu. 2001 krizinin öncesi yılda yani 2000’in ilk çeyreğinde açık 2.3 milyar dolardı. Yani 2000’in ilk çeyrek açığını aşmış durumdayız. 2000’in ikinci çeyreğinde ise 3.2 milyar dolarlık bir açık yaşamıştık.

Nisan ve Mayıs’ta yaşanan dış ticaret genişlemesi bu yılın ikinci çeyreğinde de aynı sonucun yaşanabileceğine işaret ediyor. Özet olarak 2001 krizine götüren 2000 cari açığı 9,7 milyar dolardı ve bu yılın beklenen açığı bu rakkamdan hiç de az değil.

Cari açığı böylesine büyüyen bir ülkede, bazen sermaye kaçışı, bazen güçlü paraya yönelik biçiminde ani dönüşlerin nasıl yaşandığına ve bunun finans sistemi başta olmak üzere tüm ekonomide ne tür tahribatlar yaşattığına 2001 krizinde tanık olduk.

Bu tehlikeli gidişi önleyecek şey, düşük kurun “reel” değerine doğru seyrini sağlamak. Peki bu nasıl olacak? Kur, yüzde 30 aşırı değerlenmiş durumda. MB’nin müdahaleleri de henüz etkili olamadı. Döviz dönüşüne sevkedecek ciddi politik krizler de pek yaşanmıyor.

Bırakalım, cari açık büyüyeceği kadar büyüsün, kendi doğası içinde kur, piyasadaki değerini bulur, demek tam bir serüven. Bu edilgenlik, büyük kumar, hatta sorumsuzluk olur...

Kurda ani artışın yan etkileri...

Öte yandan başka bir başağrısı, kurdaki ani yükselmenin, Hazine ve özel sektör borçlarına yapacağı etki ile ilgili.

İlk çeyrekte 2.5 milyar doları bulan cari açık elbette sermaye hesabından karşılanıyor.

Geçen yıl bankaların varlıklar - yükümlülükler

hesabı 635 milyon dolar para girişi gösterirken, bu yıl yaklaşık 5 milyar dolar gösteriyor. Ciddi bir para girişi olmuş. Tüm bankalar döviz pozisyonlarını olabildiğince açmış durumda.

Ancak kurdaki ani artışta ne olacak? Çünkü döviz dengeleri olumsuz yönde gelişmeye devam ediyor. Kurdaki tırmanma bir başka borçlu olan bankaları düşündürmeli. Aynı şey, döviz kredisi alanlar için de geçerli.

Kurdaki ani yükseliş Hazine’nin de dengelerini bozabilir. Çünkü Hazine’nin gelirleri TL cinsinden olmasına karşılık dövizde endeksli veya dövizle borçlanmaları yüzde 60’ın üstünde...

İş isten geçmesin

Son açıklamalara göre, Hazine’nin 165 milyar dolarlık kamu borcu var ve bunun yaklaşık 65 milyar doları dış piyasaya, IMF’ye ve diğer yabancı resmi kuruluşlara. Kur aniden yükseldiğinde bu borç da yükselecek.

Geri kalan 100 milyar dolarlık piyasaya ve kamuya olan borcun ise 35 milyar doları dövizde endeksli. Kısacası; 165 milyar dolarlık devlet borcunun tam 100 milyar dolara yakın kısmı dövizde endeksli. Bu da toplam borcun yüzde 61’i ediyor.

Döviz kurunun belli bir noktanın etrafında dalgalanması, hatta aşırı değerli durması elbette Hazine’nin şimdilik işine geliyor. Borcun belli bir kısmı sürekli küçülürken, toplam borcun da azalmasına neden oluyor.

Ancak bu kur eğrisi böyle seyretmeyip kafasını kaldıracığına göre, Hazine’nin bu artışın bedelini ödeyeceği gün gelecektir. O gün geldiğinde iş isten geçmiş olmasın!..

Çünkü biz arabayı hep göz göre göre duvara tosluyoruz...

Mustafa Sönmez
(NTV-MSNBC)

İzmir’de sınıfa dönük saldırılar tartışıldı...

“Soruna sermaye-emek çelişkisi açısından bakılmalı”

KESK, Tabipler Odası, DİSK ve TMMOB’un girişimleriyle sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarını konu alan bir panel yapıldı. Dokuz Eylül Üniversitesi salonunda yapılan panele konuşmacı olarak Ekonomist Gaye Yılmaz, TMMOB’dan Betül Uyar, Marmara Üniversitesi’nden Özgür Müftüoğlu ve SES Şube Başkanı Ergun Demir katıldılar.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı panelde açılış konuşmasını SES Şube Başkanı yaptı. Saldırıların dünya ölçeğinde olduğundan, ülkemizde bu saldırıların boyutlanışından, saldırılara karşı topyekün bir mücadelenin gerekliliğinden söz etti, tüm emekçilerin birleşme zamanı olduğunu söyledi.

Daha sonra Gaye Yılmaz Türkiye’nin yaşadığı süreci anlatırken, olumsuz gibi görünen bu sürecin işçi sınıfı lehine dönüşeceğini söyledi. Sermayenin bütün ülkelerde aynı barbarlıkla çalışanlara boyun eğdirmeye çalıştığını, akıl karışıklıkları yarattığını örnekledi. Sermayenin GATS ve benzer anlaşmalarla tek bir hedefi olduğunu, özelleştirme yalanlarıyla binlerce nitelikli insanı işsiz bırakmayı, yedek işgücü ortaya çıkararak emeği en ucuza almak istediğini belirtti. Bugün kavramları tartışmak yerine soruna mutlak sermaye-emek çelişkisi açısından bakılması gerektiğini belirtti. Sözlerini bitirirken, 1 Mayıs alanlarında duyduğu güzel ve anlamlı şu şiarın geçerliliğine dikkat çekti; “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Betül Uyar ise; yapılan ikili anlaşmalarla özelleştirmenin genişletilmeye çalışıldığını, küreselleşmecilerin daha çok ayrıcalık isteyerek standby, Pepsol 1 ve 2 anlaşmalarını devreye soktuğunu, şimdi yerelleşme yasaları istediğini, yerelleştirmeyi özelleştirmenin bir yolu olarak gördüğünü, yerelleşme ile merkezin yetkilerinin yere aktarılacağını, bunun da daha rahat bir şekilde sermayeye rant yaratacağını söyledi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sosyalist basına baskılar sürüyor...

“Susmadık, susmayacağız!”

Devrimci basına ve çalışanlarına dönük devlet terörü devam ediyor. Bu saldırılar, 27 Mayıs Salı günü saat 11:00’de Sultanahmet Adliyesi önünde ortak bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklamadan önce saldırılar için İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı’na suç duyurusunda bulunuldu. Ardından ortak metin okundu. Metinde; Devletin demokrasi havarisi kesildiği günümüzde devrimci ve sosyalist basın ve çalışanları üzerinde baskıların sürdüğü belirtildi. “Yapılan saldırıları kınıyor, susmadık, susmayacağız diyoruz. İnsanlığın geleceğinden yana olan herkesi duyarlılığa, bu onurlu sesi sahiplenmeye ve güç katmaya çağırıyoruz” denildikten sonra eylem bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

“Devrimci basın susturulamaz!”

24 Mayıs günü İHD önünde sosyalist basın çalışanlarına yönelik saldırıları protesto etmek için bir basın açıklaması yapıldı. *Ekmek ve Adalet, Yeni Atılım, Alınteri, Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak, Sosyalist Barikat, Halk için Devrimci Demokrasi* çalışanları ve okurlarının katıldığı açıklamada bu keyfi saldırıların devrimcileri yıldıramayacağı vurgulandı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Devrimci basın susturulamaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Devrimci faaliyet engellenemez!

Devrimci gazete ve dergi çalışanlarının polislin düzenlediği komplolar sonucu tutuklanmaları protesto edildi. 24 Mayıs Cumartesi günü, saat 13:00’te Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. *Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Alınteri, Atılım, Ekmek ve Adalet* tarafından yapılan basın açıklamasında “Sosyalist basın susturulamaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Mücadele Postası



Basel'de "Dünya, Ortadoğu ve Türkiye" konulu konferans

Dünyada önemli gelişmelerin yaşandığı bir sürecin içinde bulunuyoruz. Dönemin önemi gözetilerek "Dünya, Ortadoğu ve Türkiye" konulu bir konferans düzenlemeyi ihtiyaç olarak gördük. Konferansçı olarak Haluk Gerger'i davet ettik.

Etkinliğimizi önemseyerek ve konunun önemini de gözeterek anlamlı bir ön hazırlık çalışması yürüttük. 400 kadar çağrı bildirisini posta kutularına dağıttık. Derneklere, kahvehanelere ve iş yerlerine afişlerimizi astık, sınırlı da olsa ev ziyaretleri yaptık ve internet üzerinde bir çok kişiye çağrılarımızı gönderdik. Sonuçta bu çalışmamızın bir ürünü olarak yaklaşık 130 kişiyi seminerimize katmayı başardık. Aynı gün yapılan öteki bazı etkinlikler daha büyük bir katılımı engelleyici bir rol oynadı.

Bir arkadaşımızın özet bir açılış konuşmasının ardından söz Haluk Gerger'e bırakıldı. H. Gerger dünyanın genel bir tablosunu sundu. Dünyanın yeni bir emperyalist terör saldırısının hedefi haline geldiğini, savaşın bu saldırının sadece bir parçası olduğunu ve bu terör saldırısının başını ABD'nin çektiğini vurguladı. ABD saldırganlığının gerisinde askeri ve ekonomik güç ve fırsatlar kadar ABD'nin güçlükleri, zaafı ve korkuları da yatıyor gerçeğine işaret etti. Dışarda kuralsız ve ölçsüz bir emperyalist terör ve savaşlara içte sosyal hak gasplarının ve özgürlüklerin boğulmasının eşlik ettiğini örnekler üzerinde açıkladı. Zenginlikle sefalet arasındaki korkunç uçurumu çarpıcı verilerle sundu ve bunun da bir terör olduğuna işaret etti. İnsanlığın bunu kaldıramayacağına ve kendine çıkış arayacağına vurgu yaptı. Demokratik hakları ve demokrasiyi kazanmak isteyenlerin devrimi istemek zorunda olduğuna, demokratik haklar ve reformlar uğruna mücadelenin devrim mücadelesine bağlanması gerektiğine, aksi durumda demokratizme ve reformizme düşüleceğine dikkati çekti.

Savaş karşıtı hareket milyonlarca insanın katıldığını, ama işçi sınıfı önderliğinden yoksun olduğu için bu tepkinin "kuru bir kalabalığa" dönüştüğüne işaret ederek sınıf hareketini geliştirmenin zorunluluğuna dikkat çekti.

Sınıf hareketinin örgütsel ve ideolojik olarak silahlılandırıldığını, bunun için döneğin ve yığınlığın geliştiğini, ama bu dönemin giderek geride kalacağını vurguladı. Dikkatlerin yeniden sınıfa yönelmesi ve modern bir sınıfın saldırısına ancak modern bir sınıf olarak işçi sınıfının direnişiyle yanıt verilebileceğini, bu nedenle sınıfı kazanmanın ve yeni bir sınıf hareketi yaratmanın önemini ve zorunluluğunu net ifadelerle açıkladı.

Ortadoğu'nun ABD'nin temel hedefleri arasında olduğunu, ama bunun tek başına petrol ihtiyacından kaynaklanmadığını, çok yönlü amaç ve hedefler taşıdığını anlattı. Kürt sorunu çerçevesinde ise Kürtler'in ateş yanan bir denizin içine atıldığını ve çaresizlik içinde yılanı sarıldığını ve önlerine bir proje sunulması gerektiğini belirtti. Kürtler'in Saddam'ı da ABD'yi de reddetmesi gerektiğine, Amerikan işbirlikçiliğinin kabul edilemeyeceğine işaret etti ve Kürtler'in dalkavuklara ve yalakalara değil gerçek devrimci dostlara ihtiyaç duyduğunu belirtti.

Katılımcıların konuşma ve sorularından sonra kısa bir ara verildi. Haluk Gerger hoca konuşmalara ve sorulara yanıt vererek konuşmasını bitirdi. Büyük bir ilgiyle izlenen konferans katılımcılar üzerinde önemli etki yarattı.

Gökkuşluğu çalışanları/İsviçre-Basel

Sağlık-İş ağalarının kirli oyunu...

Türk-İş'in 17 Mayıs günü özelleştirmeye tepki olarak organize ettiği "İşine, ekmeğine ve ülkeneye sahip çık!" mitingine katılmak için sendikamız Sağlık-İş'in üyeleri olarak saat 07:00'de toplandık. Sağlık-İş Anadolu Yakası'ndan 2,



Avrupa Yakası'ndan 1 olmak üzere 3 otobüsle Ankara'ya gittik. "Gittik" diyoruz ama sonuç olarak gidemedik. Bunun nedeni ise şu; sonradan anladığımız kadarıyla, başından itibaren planlanan bir tezgah söz konusu. Bu tezgahın başında ise Sağlık-İş Genel Başkan Mustafa Başoğlu, Şube Başkanı Ali Tepeci, işyeri temsilcimiz Arif Kürekcî var.

Bu çirkin tezgah Ankara'ya doğru yola çıktığımız andan itibaren işletildi. Neredeyse her 45 dakikada bir mola verdik. Bunlar yetmezmiş gibi uyduruk bir lastik tamiriyle uğraşıldı. Kısacası 6 saat süren Ankara'ya 10 saatte ancak varabildik. Ama tezgah henüz tamamlanmamıştı. Daha önce sorduğumuzda başkan miting için herşeyin hazır olduğunu söylemişti. Mitinge katılmak için geç kalmış olmamıza rağmen, miting alanına epeyce bir uzak noktada otobüslerden indirildik. Miting alanına varmadan birçok arkadaş yoruldu, kimisi de ayrıldı. Neyse ki sonunda alana ulaşabildik. Ulaşmasına ulaştık, ancak bu sefer koca sendikamızın özelleştirmeye ve kölelik yasalarına karşı ne bir pankart, ne de bir döviz getirdiğini gördük. Bir başka pankarta ise izin vermediler. Neymiş sarı-kırmızı ve işçi resimleri varmış. Tabii ki bunlar bahaneydi. Onlar bu hain oyunu ustalıklarla oynadılar. Görevlerini başarıyla yerine getirdiler! Duyarlı arkadaşlar olarak fazla olmasak da bu konuda gerekli inisiyatifi koymadık. Bu da bizim başarısızlığımız.

Dönüşte başkan da temsilci de mümkün mertebe bizden uzak durmaya, tartışmaya girmemeye çalıştılar. Ne var ki söyledikleri birşey hem doğruydular hem de yaptıkları bu oyunun kılıfı olmuştular. O da arkadaşlarımızın tutarsız, sorumsuz davranışlarının onların eline koz vermiş olmasıydı. Bunu da kullandılar. Yaptıkları bir diğer şey ise; zaten geç kalmış olarak girdiğimiz alanda daha 5-10 dakika bile kalmadan başkanın "hadi çocuklar arabaya gidiyoruz" demesiydi. Miting alanında tanık olduğumuz tek şey kürsüden "Tüm pankartlar ve bayraklar indirilsin, yalnızca Türk bayrakları kaldırılsın!" yönlü kışkırtıcı bir anonsu. Ve bu anonsu yönelik tepkilerdi.

Yaşadığımız Ankara eylemi Sağlık-İş'in sayesinde bu kadar cıvıltı olabildi. Başından beri planlanmış olan bu tezgah eylem kırıcılığıydı. Belli ki alanda çok işçinin varolması Sağlık-İş'in Başkanı'nın işine gelmiyordu. Çünkü başkan bunca saldırıyı, bunca yasayı çıkarıp uygulayan mevcut hükümetle aynı siyasi çizgidedir.

Yaşanan bunca deneyim gösteriyor ki taban örgütlülüğü yaratmadan bu ihanete dur demek olanaksızdır. Sınıfı kendi bağımsız devrimci politikasıyla birleştirmenin hem bu ihanete, hem de bu sömürüye son vermek için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha yaşayarak öğrendik.

İşçi kardeşlerim, ister kamuda ister özel sektörde çalışalım, hiç farketmiyor; sorunlar da, ihanetler de aynı. Ama kurtuluş yolumuz da aynı. Tek yumruk olup sömürü düzeninin, sendika ağalarının tepesine inemektir. Ortada hak adına kırıntı kalmıyor. Halen susacak mıyız? Kazanan taraf olmak için sınıf mücadelesini her tarafa yayalım, güçlendirelim. Tek çıkar yol sınıf mücadelesi ve zaferidir.

Yaşasın sınıf mücadelemiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bir sağlık işçisi/Anadolu Yakası

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Miraslarını umudumuza katık, mücadelemize bayrak yapacağız!



Ahmet Arif

(21 Nisan 1927- 2 Haziran 1991)

Nazım Hikmet

(1902- 3 Haziran 1963)

Orhan Kemal

(15 Eylül 1914- 3 Haziran 1970)

Onurlu bir kavganın sanat işçileriydiler. Faşizmin zindanlarında yattılar, işkencelerden geçtiler. İşçi sınıfının kavgasına, halkların direnişine sanatlarıyla soluk verdiler, mücadeleleriyle güç kattılar!

Biz işçiler, sizlerin boşalttığı zindanları direniş odağına çeviren devrimciler, yoksul Kürt emekçileri, geleceği ellerinden alınmış gençler, bir avuç toprağa hasret bırakılmış emekçi köylüler hatıranız önünde saygıyla eğiliyoruz!.